

Nguyen Van Hoc

THUYẾT

TO SÁCH
TÁC PHẨM MỚI

Thơ

VỀ
THƯƠNG
NĂM XUỐNG

NHÀ XUẤT BẢN
 VĂN HỌC **vh**

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương Cuối](#)

KHI VẾT THƯƠNG NĂM XUỐNG

Nguyễn Văn Học
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Lũ thanh niên nhìn thấy một thằng oắt con nhà quê đang tìm cách dắt chiếc xe chúng dựng bên lề đường. Một tên hô lên, cả đám nhổ khỏi bãi cỏ la liệt bánh kẹo đang ồn ã của buổi sinh nhật. Chúng vụt nhanh như mũi tên.

Thằng oắt con nhà quê nhả xe chạy, nhưng bọn kia tóm được. Chân chúng giơ lên, năm đấm giáng xuống, hừ hự hừ hự, túi bụi, tối tăm mặt mũi, nó cố đưa tay lên đỡ, che đầu che cổ, nhưng đòn vẫn rơi vào. Sức của nó xuống cấp sau rất nhiều ngày đói khát, lê lét. Và lại, đòn của đám trẻ thành phố dường như dư thừa sức mạnh, giáng xuống tới tấp.

Giống một đám quỷ dữ đói khát, đám thanh niên này ngứa chân ngứa tay, có thể lâu ngày chưa được động chân động tay nên vớ được một thằng kẻ trộm là dấm đá cho sướng, cho chết, cho ngã ngựa người, cho sáng mắt ra. Khi thằng oắt kia ngã xuống đất, chúng vẫn muốn đánh tiếp, cho sướng tay, chúng hỏi nhau: “Đánh nữa nhé?” Một thằng hô to “Đánh!”, trận mưa đòn được tiếp tục.

Mấy chục cái chân lại giơ lên, đồng loạt nện xuống “hự”, người thằng oắt lại rung lên, như miếng giẻ rách.

Nhiều người đi qua chỉ chống chân đứng nhìn. Đám sinh nhật kia chỉ vào đồng giẻ rách nằm dưới đất nói: Đây là thằng ăn trộm, định dắt xe bị tóm. Có ai đó nói xen vào: “Đánh chết đi”. Không ai muốn cứu thằng oắt ăn trộm xe máy. Họ ghê tởm thằng ăn trộm. Tất cả những thằng ăn trộm

đều đáng bị đánh. Ở thành phố này, thằng bị đánh này không hề ít. Hàng ngàn hàng vạn thằng bé ăn đòn.

Chúng đánh một hồi, dừng lại, lau mồ hôi, một tiếng hô khác vang lên:

- Thằng ăn cắp xe có đáng bị đánh chết không? Thằng nghiện có đáng bị đánh chết không?

Chúng đồng thanh hô:

- Đáng lắm, đáng lắm! Đánh đánh đánh!

Chúng dùng chân, khối phải dùng tay, bởi thằng oắt đang nằm bệt dướt đất. Những gót chân liên tục nện vào, hừ hự. Thằng bé bất động. Nó hoàn toàn rơi vào trạng thái im lặng, vô cảm giác. Chỗ nào cũng dính đòn, đau đớn, máu mồm, máu mũi ộc ra. Hai hốc mắt cũng đầy máu. Vệt máu lê lết dài mấy mét lê theo những bàn chân nện xuống của bọn kia.

Khi cảm thấy chân cũng đã mỏi, bọn chúng hỏi nhau “Sướng chưa?”. “Sướng rồi”, chúng hô lên. Lúc này mới có người chạy đến, họ bảo tha cho thằng ăn trộm. Lũ trai nhìn người kia, đó là một người đàn ông, theo sau ông ta là một người đàn bà. Họ xin tha cho thằng bé. Họ ái ngại nhìn thằng bé, nó nằm bẹp, không

nhúc nhích.

Lũ thanh niên bỏ đi, mang cả đám sinh nhật đến chỗ khác. Người xem giải tán dần. Mấy người lật thằng ăn trộm lên, mặt đầm đìa máu. Hai người kéo nó vào lề đường, sau khi thấy nó cựa quậy, họ chỉ tay “Nó tỉnh rồi, thằng ăn trộm tỉnh rồi.” “Sao lại đi ăn trộm hả cháu, dại quá, để chúng nó đánh cho, còn sống là may”. “Tỉnh rồi thì đi đi, lần sau đừng ăn trộm nữa, kéo người ta đánh cho”. Thằng bé không nói gì, người ta cũng đi hết, chỉ còn lại mình nó như miếng giẻ rách bên lề đường, ngấm vào da thịt khớp xương nhưng nhức tấy. Thằng bé nhớ đến mẹ, đến bà rồi ngất lịm trong đau

đón. Người đi đường không ai đoán hoài. Đất trời nhiều vật vô tri vô giác. Nhưng cơn gió lạnh thì đoán hoài. Gió lạnh và lá phổ chứng kiến hôm nay nó bị đánh.

Đó là cậu oắt nhà quê, tên Kiêu. Lý lịch trích ngang của cậu có gió cây và sương trời làm chứng, những tiếng xe cuối ngày làm chứng. Kiêu là Kiêu, giờ nằm đó sau trận đòn, mơ màng nhớ tháng năm ấu thơ từ nay không còn.

Tỉnh dậy khi xuất hiện tiếng chổi quét rác sớm của một lao công cần cù nào đó phía bên kia đường. Kiêu quờ quạng và thấy toàn thân đau nhức. Hơi lạnh ngấm vào từng lỗ chân lông. Cậu lấy hết chút sức lực vừa hồi phục được lê lết vào một mái hiên có cánh cửa sắt. Ước gì chị lao công kia sẽ không thấy mình, cậu nghĩ, bởi vì có thể chị sẽ rơi tim ra mắt. Không muốn một người như vậy phải sợ hãi. Mà dù chị ta không sợ, có đến gần hỏi han, thì chắc gì đã giúp được. Gối đầu lên mô đất của một gốc cây và xuyết xoa cái lạnh. Chắc chắn những kẻ gây ra trận đòn này, chẳng thể ngờ được mình còn sống. Cậu đang nghĩ vậy, vì chúng tin rằng sức mạnh của chúng còn đủ để giết thêm mấy người nữa. Hừ, chúng đã nhằm tai hại, vẫn còn sống đây, một người còn sống sót trong trận mưa đòn.

Còn sống sót là một kỳ tích đối với Kiêu, những cơn đau nhức thì không tha hành hạ cậu. Những cú đấm đá, những nguyên rủa. Ban đầu là như vậy, sau đó là mê man, thẫn buốt trong một màu máu và mùi chết chóc. Nhưng cái chết từ chối cậu rồi. Nó ném cậu lại cuộc đời, xâm xấp những buồn bã và tẻ nhạt. Ước gì có thể chết đi được. Ý nghĩ đó còn giằng xé tâm can đến bao giờ nữa? Chẳng thể yêu được bản thân mình khi mà mình chẳng còn gì ở trên đời.

Một người sống sót sau trận mưa đòn đang ngẫm về cái chết và sự thối rữa. Cậu không còn gì cả. Gia đình ư? Người thân ư? Cuộc sống ư? Không có gì cả. Sao không chết đi cho rồi! Trong thâm tâm, Kiêu đang nguyên rủa ông trời về cái sự trở trêu khốn kiếp này. Mơ hồ hay đau đớn lại làm cậu

ngất đi, khi tỉnh dậy, thấy mình nằm trên một cái giường, trong ngôi nhà lạ, rất nhiều tranh. Trong nhà bếp đang có tiếng lách cách. Cơn ho khù khụ của cậu gọi người chủ nhà tiến lại. Đó là một người đàn bà.

- Tỉnh rồi hả cậu nhóc? Tôi sợ quá, nhưng đã đến lúc phải đến bệnh viện rồi, bởi vì tôi thấy không yên tâm nữa. Lẽ ra tôi phải đưa cậu vào viện ngay vừa rồi, nhưng sẽ chẳng ai làm việc lúc đó. Có đưa vào cũng phải chờ đợi.

Tiếng người đàn bà nghe ầm lạ lòng, chưa bao giờ Kiêu được nghe lời một người đàn bà có giọng ầm cúng và dễ gần như thế kể từ khi không còn mẹ. Buổi sớm, người bà đã tỏa ra mùi gì đó rất thơm, đến nỗi cậu chưa bao giờ biết đó là mùi gì, chưa bao giờ được người thấy.

Không khỏi ngạc nhiên khi biết mình đang nằm trong một ngôi nhà lạ của người đàn bà lạ. Chẳng thể tránh được những câu hỏi kèm theo hàm ơn. Nhưng Kiêu còn ngạc nhiên hơn khi thấy mình đã bị lột trần và được bọc bởi cái chăn rất mới và thơm tho. Nhiều vết thương đã được thoa thuốc và bó lại, hoặc được dán cao trắng thơm.

- Cô là ai, và cháu đang ở đâu? Cháu đã chết chưa? Có phải cô là...

- Đừng hỏi nhiều thế, đây là nhà tôi và đã đến lúc tôi phải đưa cậu đến bệnh viện. Lẽ ra phải đưa đi luôn, nhưng tôi cứ mạo hiểm để cậu nằm đây, những thứ tôi bôi lên người cậu chẳng đủ để cứu cậu đâu.

Kiêu ù ở trong miệng:

- Nhưng cháu đang ở nhà ai? Cô là ai, sao lại tốt với cháu như vậy?

- Tôi không tốt với cậu, mà người ta đã đánh rơi cậu vào nhà tôi. Coi như chúng ta có duyên. Còn tôi là ai có quan trọng gì.

Hoàn toàn ngạc nhiên bởi cách nói lạ lùng đó. Khuôn mặt bà ta đầy vẻ phúc hậu. Đôi mắt to đen và biết cười thầm, nhưng cười thầm được thì cũng khóc thầm được. Điều đó giải thích vì sao sau này bà ta hay khóc thầm. Tuổi thì có lẽ bằng tuổi mẹ Kiều trước đây, đàn bà ở phố thường trẻ hơn đàn bà ở quê, với những suy đoán của cậu, cộng với sự kính trọng đối với người trên, Kiều gọi người đó là “cô” và xưng “cháu”. Coi như là hợp tình hợp lý.

Dẫu vậy, cậu cũng cảm thấy hơi lạnh trườn dọc sống lưng, ngoài cơn đau ghê gớm đang đồng hành trên khắp cơ thể. Đã mất hết niềm tin ở con người, rằng trên đời chẳng còn lòng tốt. Cho nên cậu nghĩ rằng mình nên đề phòng. Con nhím vẫn thường xù lông gai trước mỗi nguy hiểm. Người đàn bà này với cậu có quan hệ gì đâu. Cậu sẽ chẳng có gì để bà lợi dụng, chỉ là một cái xác đầy vết thương, vậy thì cứu cậu có ích lợi gì, hay bà sẽ chờ đợi cậu qua giai đoạn này, rồi mới tính đến chuyện lợi dụng? Hoặc là bà ta đã tính toán trước chuyện lợi dụng, khi cúi xuống cứu cậu. Vậy là miệng buột ra: “Tôi thì có lợi gì cho bà?”. Cách xưng hô lạnh lùng này, cả sự chuyển đột ngột khiến người đàn bà thoáng chút ngỡ ngàng. Sao thế cậu bé, bà hỏi. Cậu có lợi gì cho tôi ư? Cậu nghĩ là cậu thì có lợi đối với một người đã chẳng cần gì nữa ư. Ngay cả với người khác, cậu có lợi gì. Chẳng có gì cả, cậu đừng buồn, nhưng đừng tự cao. Ta bảo thật, cậu quá đáng thương, mà ta không thể hờ hững trước một người đáng thương. Thôi, không nói nhiều, tắcxi đến rồi. Để tôi đỡ cậu ra xe...

Những lời của bà khiến lòng Kiều ấm lại, thân thể vơi bớt nhức nhối. Cậu thực sự thấy hối hận về mấy lời vừa rồi. Bà xốc cậu ra xe, dứt khoát và mạnh mẽ. Cậu chẳng ngờ bà lại có sức khỏe như vậy, giống như vận động viên cử tạ xách một con gà mái. Cậu nhanh chóng được đưa ra xe, cảm giác ân cần bởi sự chăm lo của một người mẹ. Trong thâm tâm, cậu muốn gọi bà là mẹ quá chừng. Người mẹ đã cứu con.

Một khuỷu tay bị mẻ xương và dẫn cơ nên phải mổ và bó bột, đầu khâu hơn ba mươi mũi, hốc mắt đều tổn thương nặng, xương sườn gãy ba chiếc, rất nhiều cơ quan nội tạng bị tổn thương, phải chữa trị nhiều ngày... Chữa trị cho cậu đòi hỏi thời gian và tốn kém tiền bạc. Người đàn bà cứu cậu quyết điều đó, bà ta cần cứu cậu, cần cứu thằng oắt bị đánh cho đến ngất xỉu. Bà nghĩ. Bàn tay bà êm ái, bà đã cứu cậu, bà ở hiền gặp lành.

Những ngày trong bệnh viện cậu nhận được đặc ân từ người đàn bà. Cậu nhận ra tên khi bà nói chuyện với các bác sĩ. Bà tên Hát. Lưu Thị Hát. Bà ở bên và lo lắng cho cậu, như ngồi bên đứa con mình đứt ruột đẻ ra. Có những lúc, Kiều thấy bà dăm chiêu, dáng vẻ ảo não đến tuyệt vọng. Căn nhà chỉ có mình bà. Cậu đoán bà là một người cô đơn, hay đã từng mất mát quá nhiều điều quý giá của cuộc đời.

Bà không quá đẹp, nhưng toát lên vẻ lương thiện, nhân hậu vô cùng. Cậu từng nghe ai đó nói cái gì đẹp thường gắn với u buồn, nhưng chưa được chứng thực, cho đến hiện tại. Tóc ngang vai, xõa, xoăn, da trắng, sống mũi cao, miệng xinh, má hồng, đôi mắt âm đạm, u uẩn. Đó là những gì cậu nhanh chóng đọc được trên bà Hát. Cậu gọi là cô và xưng cháu. Đôi câu bà xưng “cô” và gọi “con”. Càng ấm lòng một gã trai gặp nạn.

- Nói cho cô lý do làm sao ra nông nỗi này đi. Tại sao lại bị đánh đến thảm thương như thế. Quê cháu ở đâu?

Suýt nữa thì Kiều đã khóc. Nhưng cậu là Kiều, là một thằng con trai. Lũ thanh niên kia đánh đến chết cũng không khóc. Huống hồ trước một câu hỏi của người đàn bà. Nhưng cậu đã khóc rồi, và cố gắng nuốt nước mắt vào trong. Có gì xúc động hơn là nghĩ về nỗi khổ của mình. Nghĩa là tự mình sờ vào chỗ đau của mình, bóp mạnh một cái. Lúc này dù nhớ lại, hay người khác tỏ lòng cảm thông, cũng dẫn đến niềm xúc động. Những người đàn bà thường khóc rống lên, những gã đàn ông yếu đuối, lũ trẻ sẵn sàng khóc rống lên khi có ai đó đột nhiên cảm thông, động chạm vào nỗi niềm

mình đang cần chia sẻ. Kiêu khác. Kiêu cần phải là Kiêu. Thế nên đã không có giọt nước mắt nào chảy ra.

Bên cạnh câu hỏi là bàn tay bà đưa miếng cam vừa gọt vào tay kia để Kiêu chỉ việc cho vào miệng. Chi tiết này làm cậu nhớ lại hình ảnh ngày trước bà ngoại chăm sóc cậu. Cuộc đời của bà chỉ có bấy nhiêu, những thứ nhỏ nhoi bình dị, một góc vườn với cây táo cây ổi, quả bầu quả bí, canh cua cá đồng. Bàn tay sần chai sạm nắng của bà đã hái ổi và đưa vào tay cậu thế nào. Cậu lớn lên được nhờ bàn tay đó, sự cần mẫn của người bà già nua. Bằng tình yêu thương như cây lá ngoài đời.

“Cháu xin”, cậu nói và đỡ lấy miếng cam. Chưa đưa vào miệng vội. Cậu nhìn nó một cách kỹ lưỡng, không phải tìm xem trên đó có bám bụi hay không mà tỏ ý trân trọng rằng trên đó đựng biết bao nhiêu tình. Cũng là để biết ơn. Sau đó nó được đưa vào miệng ngon lành. Bà Hát lại giục: “Cháu nói đi nào, nói về những chuyện vừa xảy ra cho cô nghe đi.”

- Cháu sẽ kể cho cô kỹ khi cháu khỏe lại. Còn giờ, cháu xin thưa với cô sơ qua thôi ạ. Cháu có một ông bố tuyệt vời nhưng đã chết, là một chiến sĩ công an dũng cảm. Bọn tội phạm gian ác đã giết chết bố, sau đó gia đình tan tác, mẹ mất tích, rồi bà ngoại cũng mất vì bệnh tật và già yếu. Bà ngoại nuôi nấng cháu lớn lên, cho học hết cấp III. Đó là một kỳ tích chưa bao giờ cháu có thể tưởng tượng nổi. Bà nghèo lắm, nhưng nghị lực. Cả đời này cháu biết ơn bà. Cô biết không, cháu lớn rồi mà chẳng làm gì để có thuốc chữa trị cho bà. Nếu có thuốc, nếu cháu có điều kiện, bà đã sống thêm được nhiều năm nữa. Cứ coi như cháu đã giết bà rồi. Chính cháu, vì lo lắng cho cháu mà bà ốm nặng dần mỗi ngày. Cháu là thằng không ra gì...

Bà Hát nghe xong lắc đầu, bà nghĩ, tướng mày thì biết là đã trải qua nhiều khổ ải rồi. Nhìn Kiêu một lượt từ đầu đến chân, rồi dừng lại lâu hơn ở khuôn mặt. Bà nói cậu cứ ở lại đây tĩnh dưỡng, chữa trị cho khỏi hẳn, rồi sẽ tính tiếp. “Cháu thấy đấy, cô chỉ có một mình nên cứ yên tâm, đừng ngại gì cả”. “Vâng ạ!”. Kiêu kéo dài âm “ạ”, cậu như được mở cờ trong bụng.

Và chắc chắn rất lâu rồi mới có một người tốt với cậu thế nhỉ. Lâu lắm rồi cậu mới gặp may. Càng nghĩ lại càng xúc động. Cơn đau bắt cái tiếng của cậu meo méo, rè rè.

Hỏi tuổi cậu, song chưa để cậu kịp nói, bà đoán luôn mười chín. Đúng quá. Cậu mười chín và chuẩn bị bước sang tuổi hai mươi, số tuổi mà bà ngoại nói lại. Còn chính cậu, có lúc cũng nghi ngờ mình không phải ngần ấy tuổi. Nhiều đứa trẻ thậm chí chẳng biết mình sinh ngày nào. Sinh ngày nào chúng không có điều kiện để biết, chỉ nghe người lớn nói lại. Nói bao nhiêu biết bấy nhiêu. Cứ công nhận tuổi của mình như vậy đi. Đó là ngày trước, khi thắc mắc với bản thân, cậu tự bảo vậy. Chả quan trọng gì tuổi tác, quan trọng hơn là có cái gì cho vào bụng không. Cái đút vào bụng sẽ biết cách nói bao nhiêu tuổi. Cậu nghĩ.

- Con cô mà còn, tuổi nó cũng bằng mày. - Bà Hát buột miệng.

Giống một mũi kim châm vào da Kiêu, nhoi nhói. Kiêu giật mình hỏi lại: “Con cô chết rồi ư?”. Bà Hát chùng giọng, không muốn nhắc đến nỗi đau đang cất giấu sâu trong quá khứ nên lắc đầu “Không”. Kiêu gặng hỏi. Bà dứt khoát gạt đi: “Lúc khác cô nói”.

Kiêu không hỏi nữa, cậu nhủ thầm: Hẳn là bà đang rất đau khổ nên không muốn móc vào nỗi đau đó để nó tứa máu thêm. Đứa con đó nếu là thật, thì cũng đã khắc nỗi buồn vào lòng bà rồi. “Thôi được, mình sẽ tìm hiểu sau”. Cậu nhủ trong quyết tâm,

bởi vì cậu thấy mình cần phải quan tâm đến người đang quan tâm đến mình.

Nỗi đau ê ẩm làm Kiêu căm thù lũ thanh niên kia. Nếu chỉ có một thằng, cậu sẵn sàng “ứng chiến”. Còn nếu cả bọn mà đấu một một thì cậu cũng sá gì thời tiết xấu đẹp. Cậu đã biết cách lì lợm, biết cách làm sao để đánh gục đối thủ một cách nhanh nhất. Nhưng lũ này quá đông, và đại gì

chúng đứng nhìn để từng thẳng xông lên. Cuộc tổng tiến công của chúng khiến Kiêu không thể chống đỡ được lâu hơn. Cậu yếu dần, không còn khả năng tránh đòn, mỗi lúc một nhiều đòn rơi vào người. Trận mưa đòn đã ôm cậu vào lòng, như bão tố đã ôm trọn biết bao làng mạc miền Trung. Khuyu ngã. Đớn đau.

- Cháu đang nghĩ gì vậy?

Câu hỏi làm Kiêu giật mình. Cậu cảm thù lũ thanh niên kia, cậu vung tay, lại là cái tay đau, nên có cái nhói buốt như đâm toạc màng da.

- Đang nghĩ về cháu - Giọng chùng xuống, Kiêu ấn đầu mình mạnh hơn xuống gối.

Đừng nghĩ nữa làm gì. Mày đã sống được mấy gang tay. Bà Hát thầm cười, bảo: Mày nghĩ về mày ư? Đời chứ gì. Đời mày làm sao lắm gian truân như tao. Có thể mày đã mất hết, nhưng mày còn biết mày mất. Tao mất, nhưng chẳng biết đã mất những gì. Nghĩ vậy, cũng chẳng thể dựng thẳng bé dậy mà tranh xem ai đau khổ hơn ai. Bà tự nhủ: Thằng oắt chỉ đáng tuổi con. Kẻ chỉ đáng là con tranh hơn làm chi. Hơn nữa nỗi đau cũng cần giấu kín, càng kín càng tốt. Hãy chôn sâu nó, như chôn sâu những tình yêu đã gào thét đi ngang qua đời người con gái, vóng vót găm vào sự nhẹ dạ cả tin đến đại khờ vì yêu, nhức nhối mãi đến tuổi này.

Ta đã từng đi tìm mãi mà chẳng thấy hạnh phúc. Ta không phải người quá cầu toàn. Ta cần những điều giản dị nhất, mà đâu có được. Có những lúc, ta mong mình có thể giấu tình yêu ở mọi nơi mọi lúc, để người đàn ông nào đi ngang qua cũng sẽ khuyu ngã, phải lòng ta, để ta mãi mãi được cưng chiều. Nhưng đàn ông chỉ là những cơn mưa lũ, tuôn chảy rồi ào ạt biến mất. Ta biết mình đã nhầm. Ta đã ngồi, rầu rĩ nhiều đêm như tấm bia tưởng niệm chính cuộc đời ta. Cháu không biết đâu. Sau rồi những ý nghĩ của ta cũng biến thành cổ điển, ta gọi đó là những ý nghĩ hào hùng, rồi thấy mình không thể như thế mãi.

Sau hồi độc thoại nội tâm, tự dưng bà Hát muốn làm điều gì đó cho kẻ không may mắn kia. Nó có thể sống được không nếu ném trả nó ra đời. Bà bảo hãy yên tâm, cô sẽ giúp. Cô đã chẳng còn người thân nào bên cạnh ngoài mấy bà bạn lăm mồm thích nói xấu chồng. Cô sẽ nhận cháu là người thân của mình, sẽ chăm lo cho cháu, và chính cháu là chỗ dựa cho cô.

Cậu bé gật đầu cảm động. Không còn người thân bên cạnh, chẳng chốn nương nhờ, cũng không biết mình nên đi đâu về đâu, có năm mơ cậu cũng không tưởng tượng được lại có một “bà tiên” xuất hiện. Kiều quyết định ở lại. Cảm ơn cô, cậu nói. Cháu rất cảm ơn cô.

Bà cười nhẹ nhõm. Nhìn cậu trai gầy gò tái dại, bà rất thương.

Bởi vì nếu có ném nó lại cuộc đời, thì đời sẽ dạy cho nó xảo trá hơn. Con người xã hội ngày càng xảo trá. Nó sẽ học được “Đại học xã hội” dần dần trở nên hoang dã bạo tàn. Bà Hát nghĩ, hãy nhận nó làm con. Bà Hát quyết định.

KHI VẾT THƯƠNG NẪM XUỐNG

Nguyễn Văn Học
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Hơn nửa tháng trong bệnh viện, Kiều trốn về. Hơn nửa tháng đó, bấy nhiêu ân tình, ơn huệ. Bà Hát đã tái sinh ra cậu, tình thương của bà đã cho cậu được sống lại. Không có cách nào thuyết phục Kiều tiếp tục ở lại viện, bà cố gắng xin cho cậu được làm thủ tục sớm hơn người khác. Sẽ chăm sóc, chữa trị ở nhà. Cậu được đồng ý.

Ngôi nhà không đẹp đến mức phải thốt lên, nhưng rất đổi gần gũi. Kiều thích những bức tranh treo trên tường, hoặc để dưới đất. Tranh vừa tối vừa sáng màu. Có những bức nhìn vào cậu chẳng thể hình dung nổi ý nghĩa của nó nói về cái gì, nó mô phỏng sự nghiệt ngã, hay đơn thuần chỉ là mảng nội tâm mà người vẽ thể hiện. Chỉ là những mảng màu chấp vá lại với nhau một cách khéo léo. Bà Hát là họa sĩ, Kiều không có tư cách để hỏi vì sao bà lại làm họa sĩ để vẽ những bức tranh kia. Chỉ có thể hỏi vì sao bà lại vẽ thế này và bức kia có ý nghĩa gì hay tại sao chỗ này màu đỏ mà không phải là màu khác. Dù không hiểu nhưng thích. Những mảng màu sáng, ngỗ ngỗ khiến cậu vui.

Ngày học cấp III cậu cũng từng vẽ. Cậu vẽ khuôn mặt bạn gái lớp trưởng có bím tóc xinh xinh. Vẽ bởi vì cậu thấy mình không thể không vẽ. Bạn ấy tên Phượng, môi hồng như hoa phượng và da trắng ngần như củ cải. Bạn Phượng vẽ hoa và cảnh đẹp tuyệt vời. Từng vẽ đôi chim bay trên bầu trời xanh để tặng thầy giáo chủ nhiệm nhân ngày cưới. Thầy là người điềm đạm và đầy tâm huyết. Học trò thấy cần phải tôn kính và quý mến người thầy như thế. Bức tranh chim thể hiện lòng kính trọng. Khỏi phải nói thầy chủ nhiệm vui đến thế nào. Thầy rất khuyến khích những món quà mang tính nghệ thuật và tự tạo như thế vào ngày Hiến chương nhà giáo, thay cho

những quà cáp tốn kém. Kiều nhận ra vẻ đẹp của Phượng từ lâu. Nói là xinh nghe không lột tả hết sự ngưỡng mộ. Cậu thốt lên: Phượng đẹp quá! Thế là bằng tưởng tượng và quan sát hình ảnh Phượng ngồi cặm cụi vẽ bức tranh về đồng quê, Kiều chớp luôn. Được một khuôn mặt quá hiền hậu và đẹp. Lúc Kiều đưa tranh cho Phượng, cô nàng thốt lên “Ôi đẹp quá”. Đó là phần thưởng tuyệt vời nhất cho cậu. Sau đó một giây, có cô bạn cuối lớp nhìn thấy, đã giội luôn lên đầu cậu gáo nước lạnh: “Thằng Kiều chẳng những đánh nhau tài mà vẽ tranh cũng giỏi”. Khuôn mặt cậu biến sắc. Tuy nhiên, câu nói đó chẳng đủ sức mạnh làm Kiều mất điểm trước Phượng. Lúc về, Phượng nói cảm ơn và tỏ vẻ thán phục. Sau này, cô đi học đại học, chẳng liên lạc nữa. Thi thoảng cậu ôm hình bóng cô, tưởng nhớ về những phút giây ham muốn, thèm khát được thơm lên đôi má trắng hồng của cô. Chỉ hình dung thôi, tưởng tượng thôi đã thấy cả một bầu trời tuyệt diệu.

Đêm, bà Hát thường ngồi bất động trước khung tranh, tìm cấu tứ và bố cục cho nó. Có lúc tay bà thoăn thoắt quét cây cọ. Lúc dừng tay, bóng bà bất động, đúng như tấm bia đá lớn. Kiều ước gì mình có thể vẽ. Sẽ vẽ dáng bà ngồi bên khung tranh, vừa để tôn vinh bà vừa để cảm ơn tình thương của bà. Một vị ân nhân lớn.

Kiều không ngủ được, sự trăn trở giữ cậu lại với không gian tĩnh mịch của căn phòng. Cậu cố nhắm mắt lại, nhưng đôi mắt cứ đờ đờ cứ bị vành ra, chẳng thể đưa cậu vào giấc mộng. Đôi mắt làm cậu quay sang nhìn người đàn bà, rồi cậu lê lết ra phòng ngoài.

Cháu có thể học vẽ được không? Cậu cứ định hỏi bà câu đó, nhưng sợ mình thành vô duyên nên cứ ngập ngừng. Mình có làm phiền bà quá không? Một kẻ bị quăng ra đời, chẳng còn gì, sao đáng để một người điều luyện như vậy phiền lòng. Cậu không đáng. Nhưng bà đã bảo có điều gì thì cứ nói, đừng ngại. Không ngại thì không ngại! Cậu đã thốt lên “Cháu học vẽ được không ạ?”. Câu hỏi còn găm vào hai bên mang tai cậu, nó ù ù không dứt.

Bà Hát cười hiền, còn rung rinh cả lúm đồng tiền nữa. Lúm đồng tiền đã dán khuôn khuôn mặt ấy và làm cho nó trở nên thanh thoát hơn. Có những lúm đồng tiền chôn cả tài tử danh nhân, làm khuynh gia bại sản. Còn lúm đồng tiền của bà, có vùi chôn bậc tài danh nào, hay đã gây nên nghiệt ngã cho bà?

- Muốn học vẽ ư? Dễ thôi. Cậu cần phải học kiên nhẫn. Trước hết là phải bỏ tính nóng nảy đi. Nóng nảy với họa sẽ hỏng hết. Người cầm cọ cần nhu mì, có cốt cách, không ngại gian nan. Cây cọ là công cụ để bộc lộ nội tâm của chủ nhân nó. Đôi khi cũng cần dữ dội, hãy để cho nghệ thuật trên phong tranh tuyên chiến với thói đời xấu xa, với sự nghiệt ngã của thời gian. Hơi khó hiểu phải không? Muốn học thì dần dần phải hiểu.

Những lời của bà Hát quả là quá tải đối với cái đầu còn non nớt của Kiêu. Nhưng bà đã chẳng bảo muốn học thì dần dần phải hiểu còn gì. Dần dần có nghĩa là sẽ hiểu được. Cậu tin rằng mình đã đủ lớn để suy nghĩ, rằng để đạt được điều gì đó thì phải cố gắng. Cậu nói hùng hồn:

- Cháu sẽ cố gắng, sẽ học để biết nhẫn nại, tu rèn tính cần cù.

Điều đó làm bà Hát hài lòng, rất yên tâm và tin rằng mình đã cứu không nhầm người. Thăng oắt con coi như có tố chất và cốt cách của nó. Chắc chắn, bà cần phải dụng công để làm cho nó bớt hoang dã. Bà có một ý nghĩ cực đoan rằng những đứa trẻ thiếu thốn tình cảm, bị ném ra đời thường ngấm vào mình cái hoang dã của đời. Việc làm này cũng rất quan trọng đến việc hình thành nhân cách của một người trưởng thành sau này.

- Vất vả đấy cậu nhóc ạ - Bà Hát nói - nhưng cô tin cậu nhóc sẽ làm được.

Bà Hát đứng dậy vươn vai, ngáp đến thướt một cái dụi dàng, đóng nắp hộp màu, bỏ cọ sang một bên và chuẩn bị đi ngủ. Bà bảo Kiêu vào phòng rồi đi vào nhà vệ sinh.

Đêm vắt mình sang ngày mới, đủng đỉnh như trẻ mục đồng, sự yên tĩnh giăng tràn trong không gian, tiện lợi cho những người mê ngủ, ủng hộ cho những người quá thừa ồm ồm...

Con rùa bò chậm chạp dưới mặt đất khiến Kiều giật mình. Không phải sự hung tợn của nó làm cậu giật mình. Con rùa làm gì có khả năng hung dữ! Nó muốn hung dữ cũng chẳng được. Bản chất của rùa là hiền lành và sinh ra, nó được gán với nhiệm vụ là thực thi mệnh lệnh người khác, kể cả những mệnh lệnh vô liêm sỉ. Nó rất biết nghe lời. Cậu giật mình vì sự xuất hiện đường đột của nó ở đây. Con rùa được tỉnh dưỡng trong ngôi nhà độc thân này, hay chỉ là vô tình nó viếng thăm, từ một nẻo đường nào đó. Cũng có thể là một sự trốn thoát ngoạn mục từ bể nước nhà giàu, từ chiếc chậu thủy tinh của một cô gái đồng đánh yêu động vật hoặc đơn giản là thoát khỏi bàn tay của một người buôn. Nó nghĩ rằng ngôi nhà này thực sự bình yên?

Người đàn bà nhìn Kiều đang bối rối trước con rùa. Cậu đã đi lại được, chỉ có cánh tay đau là khoác cái băng như người lính nhiệt tình ôm súng canh cho đất trời bình yên. Những vết thương trên mặt, trên bả vai, cánh tay cũng đang kéo vảy và căng da non, mấy chiếc sườn bị gãy cũng đã tạm lành. Bà mỉm cười. Đã rất lâu bà không mỉm cười với ai đó vào buổi sáng. Buổi sáng thức dậy, mỉm cười nhiều, đó là một ngày bắt đầu với rất nhiều niềm vui. Nụ cười không hề mất tiền, nhưng con người vẫn tiết kiệm nó.

- Rất đẹp phải không cậu nhóc? Nó là thành viên của ngôi nhà này. Cậu chưa biết hết đâu, ngôi nhà này không chỉ có mình tôi.

Kiều nhìn kỹ phần lưng con rùa, có viết một chữ “Ngõa” vừa điêu luyện vừa cầu thả. Chữ viết bằng sơn đỏ. Việc này rất gây tò mò cho Kiều. Chưa bao giờ cậu nhìn thấy rùa, mà chỉ được xem trên phim ảnh. Con rùa không to lắm, chỉ bằng hơn nửa bàn tay, khuôn mặt của nó như người đã kinh qua thời gian cơ cực bần hàn, lại ảo não. Một con vật ảo não buồn bã

cũng giống con người. Kiêu từng thấy sự buồn bã của con chó nhà bà ngoại khi nó đói meo, hoặc một lần phạm lỗi bị bà mắng. Cậu gí gí ngón tay vào đầu rùa, nó rụt cổ lại. Giống gã nhà quê nửa hiền lành nửa hèn nhát. Thấy không có sự nguy hiểm nào, cậu mới nhắc nó lên. Đang định hỏi bà Hát là nó có cắn không thì bà nói:

- Rùa là loài hiền lành mà. Nhưng nó đang được cô dùng làm biểu trưng cho hận thù. Cũng biết là tội nghiệp nó. Ai bảo ông trời để cô tội nghiệp. Cháu sẽ ngạc nhiên khi thấy trên lưng rùa có chữ Ngõa. Nó là tên một gã đàn ông. Một gã đàn ông bỉ ổi và hèn nhát. Cô ám chỉ gã là con rùa này. Gã tên Ngõa. Ngõa đã cứa vào lòng cô những vết thương tóe máu. Hạ nhục con rùa này cũng là hạ nhục gã. Cô làm vậy vì thấy mình nhẹ nhõm hơn. À, mà cô nói ra chuyện này làm gì nhỉ, cô lảm chuyện quá...

Bà Hát bỗng bối rối lạ lùng.

Đó là một cách trả thù mới mẻ đến ngoạn mục mà Kiêu thấy. Thì ra cánh trí thức sâu sắc trong những cách trả thù thế này. Nhưng nó có phần ngây thơ thì phải. Kiêu nghĩ. Gã đàn ông kia ở xa, nào có biết bà đang hạ nhục một con rùa. Cũng có chút ít ngây thơ ở đây. Đàn bà sâu sắc thường hời hợt và ngây thơ trong nhiều tình huống không ngờ. Bà lại còn hành hạ nó bằng cách dúi đầu vào háng mình, hoặc đá vào đầu, rồi lúc sau gội nước ào ào vì sợ nó sẽ bốc mùi. Bà Hát tiện thể sự hào hứng lắng nghe của Kiêu, kể thêm vài ba cách trút giận lên đầu rùa mà chỉ riêng bà nghĩ ra. Nào là cho ăn ớt, nhốt trong nước nóng 60 độ, đội băng vệ sinh trên lưng nó... Không chỉ có con rùa này. Còn một con khác, bà tiết lộ vậy. Nó đang trốn trong góc nào đó, để tìm được cũng mất chút ít thời gian. Con đó tên Tân, hèn nhát hơn con Ngõa. Nếu bà tìm được, ắt sẽ có cách xử phạt nặng hơn, để cho nó nhớ đời.

- Chuyện thế này cháu chưa thấy bao giờ. Người bị cô trả thù cũng đâu có biết mà đau đớn.

Kiêu nói với vẻ ngờ nghệch. Bà Hát cho cậu biết, chỉ cần cảm thấy mình thoải mái sau khi hành hạ lũ rùa, coi như được hả hê. Trong những ngày tháng này, ngoài vẽ tranh, bà chẳng hứng thú với cái gì hơn là trút giận lên đầu hai con rùa. Nói rồi cười ha hả. Kiêu rất dễ nhận ra bà đang nuốt nước mắt vào trong. Điểm yếu của những người cố tỏ ra cứng rắn là họ luôn để lộ vẻ yếu đuối của mình. Thượng đế thật khéo tạo con người!

Chợt thấy chẳng thể mãi khơi ra nỗi đau đó làm gì. Nó sẽ đồng loạt trở về và chỉ kích thích nước mắt, với sự yếu mềm đáng thương chảy dòng trong tâm khảm, hãy đóng khung tạm thời, để sự bất lương đó trôi đi ít phút. Bà Hát đứng lên, nói sẽ đi chợ và nấu món gì đó ăn cho ra trò.

Kiêu rất thích thức ăn bà nấu. Không phải vì chưa bao giờ cậu được ăn thức ăn như vậy, hoặc là cậu quá đói mà vì hương thơm từ nhà bếp tỏa ra hết sức quyến rũ. Nó bay vào mũi và ngấm qua từng thớ thịt của cơ thể, nó là sản phẩm từ đôi bàn tay của bà. Khi bà nấu ăn, bà cần mẫn như chị Ôsin, một nhân vật xuất hiện trên truyền hình Việt Nam gần mười năm trước. Người mà bị đánh cắp cái tên để đặt cho tầng lớp những người có công việc thấp hèn trong xã hội, công việc là đi ở và hầu hạ, bởi sự ấu trĩ và khiếm tốn về hiểu biết của nhiều hạng người. Giá tầng lớp người kia ai cũng được như chị Ôsin nọ, vận động từ một người xuất thân hèn kém, trở thành một bà chủ có uy tín to lớn thì xã hội này đã bình ổn từ lâu. Tay bà Hát múa rất khéo trong khi cầm đũa và muôi, như một nghệ sĩ. Bà làm chủ được những dụng cụ trong căn bếp nhà mình. Kiêu đang muốn bà đi chợ nhanh để bà làm vua căn bếp nhỏ nhoi kia, quên đi những buồn bực đang ngự trị. Có những việc làm rất dễ với bớt nỗi đau.

- Cháu ở nhà nhé.

- Vâng, cô đi chợ đi. Cháu sẽ bật ti vi và xem - Kiêu ngoan ngoãn.

- Thế cháu thích ăn gì nào? Bà Hát hỏi.

- Cháu ăn gì cũng được, sẽ theo sự chỉ đạo của cô.

- Vậy nhé, cô đi đây.

Sau cái đóng cửa của bà là không khí trầm lắng. Kiêu thấy có màu tím tím của bầu trời ngoài kia hắt lại, sự pha trộn của màu xanh cây sấu. Hà Nội vẫn là vương quốc của sấu mà Sài Gòn năm mơ cũng không có. Hình như là trời nắng nhẹ. Bên kia, ngôi nhà sơn xanh đỏ đang mở nhạc Trịnh, Diễm xưa.

Kiêu thả mình lên giường, bật vô tuyến bằng điều khiển từ xa. Bộ phim truyền hình đang chiếu nói về người chồng, chủ gia đình đang tìm cách giải cứu vợ và con mình đang nằm trong tay bọn bắt cóc và chúng đòi khoản tiền chuộc quá lớn. Người đàn ông lực lưỡng dũng cảm này sẽ làm gì? Mạng sống của vợ con quan trọng hay của cái? Tất nhiên, với một người có bản lĩnh và yêu thương vợ con, anh ta sẽ chẳng màng sống chết mà tiến lên, làm việc gì đó thực sự cần thiết, kể cả nhảy vào hang cọp.

Kết thúc phim, gia đình họ đoàn tụ. Anh chàng đã chiến thắng. Vẫn là bộ phim gay cấn, hành động nhanh, cái tài trí, sự dũng cảm và cái thiện đã chiến thắng. Loại phim quen thuộc trên truyền hình. Dù đã xem không ít bộ phim như thế ở nhà ông Dải dưới quê, nhưng bộ phim này vẫn nhận được sự yêu thích của chàng trai mới lớn như Kiêu. Vòng tay ôm của người chồng với vợ và con trai khiến cậu nghĩ đến gia đình.

Tôi là một kẻ mồ côi cha, hoặc là không có cha. Có mẹ nhưng mẹ bỏ đi. Một kẻ bỏ học giữa chừng, da tai tái, mắt tương đối to, cao xấp xỉ mét bảy. Gầy nhẳng vì đói và lang thang sống, vật vờ bên đời, sẽ ngóc đầu lên bằng gì đây? Một loạt những suy nghĩ khiến Kiêu cảm thấy mệt mỏi. Cậu chưa biết sẽ ở lại đây bao lâu và đi đâu, về đâu. Ai sẽ là người giúp cậu?

Bà Hát về, hai tay khệ nệ thực phẩm. Tiếng đẩy cửa ken két. Nét mặt bà hồ hởi như người bắt được vàng. Bà nói với Kiêu sẽ làm món giả cày, ăn với thịt gà luộc có lá chanh. Với Kiêu thì món nào cũng ngon. Những thứ bà kể với cậu là cao lương mỹ vị. Tiếc vì tay chân không để động vào để giúp bà rửa rau. Cậu nghĩ. Rồi cũng hỏi: “Cháu giúp được gì ạ?”. “Cứ ngồi đó là được rồi”, bà Hát nói, miệng lại hát bài Khát vọng do Thuận Yến phổ nhạc. Đối với bà Hát, tự hát trong khi nấu ăn cũng là một thú thưởng thức đáng được cổ vũ. Có nhạc sĩ cổ vũ và xuất hiện trong bếp núc, các món ăn sẽ ngon hơn, đôi bàn tay nội trợ càng tận dụng được hết năng khiếu bẩm sinh. Nhưng cũng nguy hại đối với các cô gái trẻ tuổi đồng đánh hồn nhiên, mãi nghe nhạc hoặc luôn miệng hát mà làm cơm sống đậu rán cháy. Giả cày và gà luộc có Thuận Yến thì tuyệt vời rồi. Những ông nhạc sĩ vẫn chịu thiệt thòi và oan ức vì bài hát của họ thường được hát trong nhà vệ sinh và nhà bếp. Nếu hát trong đó mà họ được trả tiền thì đất nước xuất hiện nhiều tỉ phú.

- Bà ngoại cháu mất lâu chưa? - Bà dừng hát và tự nhiên hỏi đến chuyện này.

- Hơn một năm rồi ạ. Cháu nhớ bà quá.

- Ờ nhỉ! Mà đã nói một lần rồi. Cô quên mất đấy. Xin lỗi nhé!

- Có sao đâu cô. Cô chẳng phải nói vậy, nói vậy là khách sáo rồi. Cháu làm sao dám để ý đến chuyện đó cơ chứ. Chỉ là thằng oắt con và đang ở nhờ nhà cô.

Bà Hát bỗng thấy có hứng thú nói chuyện, nói vọng ra:

- Cô rất thích nói chuyện với mà. Mà nói có cái gì đó ngộ nghĩnh. Đã lâu cô không có tâm trạng vui thế này.

- Cô không chơi với ai à?

- Sao thế được. Ai cũng có bạn chứ. Cô cũng có vài người bạn, thi thoảng kéo nhau đến đây và bọn cô nấu ăn. Mấy hôm nay có lẽ họ bận, không thì đã đến rồi.

- Một mình, cô nấu cơm cũng ngại nhỉ? Ăn một mình chẳng có cảm giác gì. Ngon hay không chẳng biết nói với ai.

- Chả sao, cô quen rồi.

Bà tỏ ra thanh thản, không có vướng mắc gì rồi tiếp tục chỉ huy vương quốc bếp đáng yêu của mình. Những rau củ quả, thịt, cá, gia vị, nồi niêu xoong chảo, đũa... là những tên lính thông thạo và hiểu chiến nếu rơi vào tay người chỉ huy tài ba. Người ta đã từng ca ngợi rất nhiều người phụ nữ đảm đang, rằng người phụ nữ hạnh phúc là người chồng cô ta thích được ăn những món cô nấu, hay niềm vui của người đầu bếp là người ăn dùng hết thức ăn trên bàn. Để có thêm không khí trong nhà, bà Hát vừa nấu ăn vừa hỏi Kiều biết nấu những món gì. Kiều cười rằng, cháu chỉ biết nấu cơm và làm những món luộc. Bởi vì ở quê có muốn cũng đâu có gì mà nấu cầu kỳ. Sống với bà chỉ toàn cơm cà, rau muống với muối vừng.

Bà Hát nói:

- Chắc là cháu luộc rau ngon lắm nhỉ?

Trong câu này có cả chút hài hước ngoài ít phần trăm hỏi thật ra. Kiều lắc đầu nói không. Cháu không có trình độ nấu ăn. Chỉ biết nấu thế nào ăn thế ấy. Người nhà quê đơn giản như cây lá trong vườn, thế thôi.

Bữa cơm được dọn ra. Hương thơm nhảy nhót múa ca, bốc lên phưng phức. Bà Hát đóng vai trò người mẹ hiền để tính chăm chút con trai, tự thưởng thức sự ấm cúng hiếm hoi bình dị, như sợ không khí này sẽ vụt lên mây. Trong ngần ấy thời gian sống làm người, đã có lúc bà tưởng hạnh phúc sẽ ở bên mãi. Bà cầm nắm được nó trong tay, khóa nó lại bên mình để nó không rời xa, tuột mất. Sau này bà hiểu thêm rằng hạnh phúc không cần

như thế. Có lúc hạnh phúc là cái gì đó rất nhỏ bé. Đôi khi, hạnh phúc có nghĩa là cuộc đời này, mình cảm thấy rằng mình không chỉ có một mình. Nụ cười và những cái vuốt ve âu yếm sẽ tốt hơn cả một đồng tiền. Đồng tiền có thể làm mất lương tâm của con người, nhưng tiền không mua lại được lương tâm.

Trong bữa ăn, bà gắp cho Kiêu rất nhiều. Kiêu có gắp lại cho bà hai lần. Kiêu được bà giục ăn khỏe để lại sức. Lòng bà Hát tự dưng ảm áp lạ lùng. Phải rồi, đã lâu rồi bà không có cảm giác mình có một gia đình. Trước đã từng có và nay không. Chẳng phải bà không đủ đảm đang để gìn giữ nó mà bà không cưỡng được. Có loài cây nào đứng trong bão mà không lung lay.

Nên nghĩ đến chuyện đó thôi chứ nhỉ, bà dồn tâm trí vào một chuyện. Đẳng nào thì thằng bé cũng không còn người thân thiết, cứ giữ lại bên mình. Bà Hát nghĩ. Rất có thể nó sẽ là chỗ dựa cho bà. Chỉ cần nghĩ như vậy thôi, đã thấy ý nghĩa cuộc sống đang rập rờn ở ngoài kia, cũng đủ để bà cần phải trân trọng thằng bé này biết bao.

KHI VẾT THƯƠNG NẪM XUỐNG

Nguyễn Văn Học
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Cu cậu rất hay vỗ vào mông hét “Con sẽ giống bố, chuyên bắt kẻ có tội” rồi cười híp cả mắt. Hình ảnh đó về cậu con được trung úy Vũ Đại Hùng mang đi khắp nẻo đường công tác, giữa trập trùng núi non hay hải đảo xa xôi. Anh rất đổi tự hào đem chuyện cậu con trai ngộ nghĩnh tinh nghịch kể với đồng nghiệp. Vũ Đại Hùng kỳ vọng vào “tác phẩm” Vũ Đại Kiêu của mình. Hồ phụ sinh hồ tử. Ngay từ khi vợ mới mang thai, anh hy vọng đó là con trai và ngập tràn ý tưởng, mong nó giống mình, theo nghề làm một chiến sĩ công an hình sự chuyên bắt tội phạm, giữ gìn trật tự an toàn xã hội, mang lại hạnh phúc cho con người. Khi đó, anh nhận được tin vợ báo qua điện thoại. Người đàn ông sắp được làm bố mừng quỳnh quáng, ôm chặt lấy người bạn bên cạnh và nhắc bổng anh ta như muốn tung lên trời. Chị Lệ, trước đó đã bàn với chồng: Nếu là con trai thì đặt là Kiêu, con gái thì lấy tên Vân. Kiêu - anh dũng gan dạ; Vân - êm đềm hiền hòa như dòng sông Vân nơi quê.

Và nó là Kiêu.

Đó là Kiêu, sinh ra không khóc không cười, hai tay hươ hươ muốn túm cái gì đó. Đây lại là dấu hiệu của sức mạnh, sự gan dạ và lòng quả cảm. Chi tiết này được bố Hùng sau này nhắc lại nhiều mỗi lần về phép: “Này, thằng lười khóc của bố, vỗ vào mông đi nào”, Kiêu lại ngoan ngoãn đưa hai mông ra sau, vỗ mạnh vào mông, hét: “Con muốn giống bố”.

Xong, Hùng hỏi lại con:

- Giống bố như thế nào?

Kiêu vỗ vào hai má:

- Là rất giống bố.
- Chưa phải, chưa nghe rõ.
- Con muốn theo bố làm công an, có ông sao gắn ở mũ và áo.

Lớn lên một chút, Kiêu mỗi ngày lại rõ hơn công việc của bố thông qua lời mẹ kể. Mẹ kể say sưa, y như mẹ đã từng đi theo bố. Qua lời kể, cậu thấy bố mình tài quá, cậu càng khao khát giống bố. Có lần cậu hỏi mẹ “Làm sao để có mũ đẹp và có ông sao vàng hả mẹ?”, mẹ Lệ vui mừng nói: “Phải làm như bố con”. Điều đó càng làm Kiêu muốn trở lên giống bố.

Học lớp hai Kiêu đã rất thích vẽ. Bức tranh đầu tiên cậu vẽ là hình ảnh bố dắt tay cậu: bố đội mũ có cái ông sao. Nhìn bức tranh con vẽ, Lệ cười. Cậu tưởng mẹ “cười xấu” thì nín áo “Ừ, mẹ chê con, con vẽ đẹp mà!”. Chị nhìn lại bức tranh ngộ nghĩnh với những đường nét thật thô, gặt đầu “Ừ, con của mẹ vẽ đẹp, mẹ đâu có chê”. Cậu còn vẽ nhiều, xé giấy trong vở ra, tranh nào cũng khiến mẹ Lệ ngật nghẹo cười.

Bố của Vũ Đại Kiêu hy sinh khi làm nhiệm vụ ở biên giới Tây Nam trong một vụ truy đuổi tội phạm ma túy. Đại úy Trần Dư cũng hy sinh trong trận này. Mất mát quá lớn, găm vào tuổi thơ Kiêu những ám ảnh. Sự căm hận dẹt dày cho cậu thêm ước mơ, mất mát làm mẹ Lệ đau đớn tột cùng. Mẹ khóc ròng rã, bà ngoại giấu được nỗi đau vào trong, để còn an ủi mẹ. Ngày xưa, nỗi đau bà mất chồng cũng đau đớn như thế. Bà biết động viên con thế nào cho qua đau đớn này.

Kiêu tuy còn nhỏ, nhưng hiểu rằng nước mắt mẹ chảy nhiều thế kia là vì đâu. Chắc mẹ đang đau đứt từng khúc ruột. Bố được những người đồng đội vào sinh ra tử đưa về, mặt chú nào cũng một niềm tiếc thương. Các chú mặc quần áo giống bố, có ông sao như bố. Kiêu khóc, một chú đến ôm lấy cậu, nói khẽ vào tai: “Cháu hãy nhớ nhé, bọn tội phạm gây ra tai họa này.

Chú muốn sau này Kiêu lớn lên, tiếp nối công việc của bố và các chú”. Cậu gật trong nấc nghẹn, nước mắt tràn xuống miệng, mặn chát. Sau đó cậu lau khô nước mắt, mím chặt môi. Tâm trạng lúc này là tiền khởi chỉ sự cứng rắn sau này, cậu không thể yếu mềm. Cái chết của bố khiến con tim cậu cứng cáp trước tuổi, nó đập chậm và chắc hơn.

Bố ơi, Kiêu gọi, bố nằm im thế, dậy đi. Bố dậy với mẹ và con, bà ngoại nữa. Bố cậu cứ nằm như vậy, mãi về thế giới bên kia, cùng với những chiến công và sự nuối tiếc của nhiều người. Mẹ ngồi bên cạnh ôm vai con, nước nở: “Từ nay hai mẹ con mất bố rồi, Kiêu ơi”.

Trước đây, mẹ chưa từng nói đến sự nguy hiểm của bố cho cậu. Chỉ biết đó là công việc vất vả và anh dũng. Mãi sau này cậu mới hiểu nguy hiểm luôn rình rập những chiến sĩ hình sự. Bọn tội phạm gian ác, liều lĩnh, sẵn sàng đánh trả để thoát thân. Cái chết của bố Hùng là nỗi đau âm ỉ cho những người còn lại. Anh là con của một gia đình nhiều bão tố đổ về. Cha mẹ mất khi anh đang học năm thứ nhất Trung học Cảnh sát, anh bươn trải, cố gắng học hành để trở thành một người có ích....

Sẫy cha còn chú, đảng bố tuyệt nhiên không còn ai có thể dựa dẫm trong những năm tháng khó khăn này; đảng ngoại còn bà và dì nhưng dì đã lấy chồng bên kia sông, cuộc sống trầy trật vô cùng. Nắng mưa trút cực nhọc lên vai người phụ nữ, cuộc sống đặt lên đó những lo toan. Dì còn ba con nhỏ lít nhít, làm sao quan tâm chu đáo đến Kiêu, dù rất thương cháu. Dì thi thoảng sang đò, thăm ngoại, tiện thể dúi vào tay cháu mấy hào lẻ, tuy ít ỏi nhưng lòng dì ấm áp. Các chú ở cơ quan bố thi thoảng về thăm, cho quà, động viên hai mẹ con. Kiêu nhớ nhất là chú Thanh, lần nào về cũng bảo với mẹ Lệ: “Thằng cu có tố chất đấy, tương nó gan dạ lắm, sau này lớn lên, tôi hướng cho theo chúng tôi”. Mẹ cười: “Xin nhờ cả vào các bác các chú”. Nói câu đó là mẹ Lệ đã quyết tâm cho con theo các chú công an, nối nghiệp chồng. Mỗi khi chú Thanh chuẩn bị ra về, thế nào cũng đội mũ của chú lên đầu Kiêu. Chú bảo Kiêu đội vào, oách không khác bố là mấy. Qua

chú, cậu nghe được nhiều chuyện về bố mà mẹ không biết hết. Từ niềm vui nỗi buồn, đến những cung đường gian lao trên đường truy bắt tội phạm hay nhiều lần đối đầu với hiểm nguy.

Năm Kiêu học lớp tám thì cuộc sống của hai mẹ con có phần thay đổi. Bố Hùng hy sinh đã lâu mà mẹ còn trẻ quá, đẹp ngời ngời. Kiêu cũng không thể ngờ mẹ còn đẹp như thế, rất nhiều người mê, đôi khi, Kiêu còn có cảm giác mẹ đẹp nhất làng. Ngay cả những cô gái mười tám đôi mươi làng Vân Ty này cũng không bằng. Một hôm cậu hỏi:

- Trên đời này có ai xinh bằng mẹ không?

Câu hỏi ấy khiến mẹ cậu cười sặc, mặt tươi rói như bông hoa, dịu dàng mặt trắng tỏa rạng cuối trời.

- Cu Kiêu nói gì ý nhỉ?

Chị Lệ muốn biết rõ ý định của con, hỏi lại.

- Mẹ xinh quá chứ còn gì, trong làng mình, chắc chẳng ai bằng mẹ.

Mẹ đùa:

- Xinh thì có đẽo ra ăn được đâu.

Cuộc sống những tưởng sẽ trôi đi bình yên, nhưng đã có sự xáo trộn. Sự xáo trộn đầu tiên là tâm trạng mẹ Lệ, kể từ khi người đàn ông đó đến. Người đàn ông làng Hạ làm nghề chài lưới bên sông Bút. Ông ta cao lênh khênh, hơn người bình thường một cái đầu. Ông mang một cái tên rất buồn: Nguyễn Văn Sầu, hơn mẹ Lệ mười một tuổi, mất vợ cách đây hai năm. Ông muốn “nối lại sợi dây đàn” với Lệ. Chắc chắn có người mở đường nên ông ta mới tìm đến. Ngay sau hôm ông ta đến tìm Lệ thì trong làng đã có tiếng xì xào: Lệ muốn đi bước nữa với người đàn ông lênh khênh. Xì xào ném người xuống ao. Kiêu không bao giờ nghĩ mẹ sẽ lấy một người đàn ông

khác. Cậu không muốn điều đó xảy ra, chỉ mong mẹ ở mãi bên mình, chăm sóc mình.

Chiều đó, xách giỏ cá rô đầy lên về, cậu vớt phịch ngoài sân, lao vào nhà hỏi mẹ:

- Mẹ ơi, bọn thằng Nhắt nói mẹ sẽ lấy ông cao kều.

Mẹ lắc đầu:

- Bậy nào, sao nó dám nói nhảm nhí vậy! Con đừng nghe chúng nó nói linh tinh.

- Mẹ đừng bỏ Kiêu nhé, đừng lấy ông cao kều.

- Ủ, mẹ không bỏ Kiêu đâu, đừng nghe người ta nói nhảm.

Kiêu gật đầu, yên tâm vì điều đó. Những ngày sau ngoài việc học, cậu thường đi câu cá đem về mẹ kho, cải thiện bữa ăn. Gió gió mưa mưa nắng nắng, cậu luôn thể hiện mình là đứa sát cá, sát chim và nhanh như sóc trèo cây. Mẹ nói:

- Con đừng trèo cao quá, ngã thì sao. Đừng để mẹ lo lắng thế. Cũng đừng liên tục ra đồng câu, nhiều cá mẹ và bà ngoại ăn không hết.

- Không, Kiêu trèo giỏi không ngã được. Đi câu là ý thích, mẹ và bà không ăn hết thì bán, không bán thì cho. Chỉ cần mẹ vui và không đi lấy người cao kều đó.

Mẹ cậu hứa:

- Ủ, nhất định thế!

Người đàn ông cao kều vẫn đến nhiệt tình, cần mẫn. Ông ta đúng là kẻ lì lợm. Lệ dứt khoát không đồng ý, ông vẫn không ngừng từ bỏ ý định.

Điều đó gây ra rắc rối, hiểu lầm cho chị. Kiều tức như bò đá, ấm ức dâng lên cổ họng. Làng có tiếng xì xào “Con Lệ còn trẻ, đời nào lại lấy một gã già khom như thế” hay “Nó đợi chờ một người đàn ông giàu có khác”. Còn nhiều lời khó lọt tai khác, Lệ bỏ qua tất cả như giữ bỏ nỗi buồn cố tình chất lên thân phận mình.

Số tiền ít ỏi được trợ cấp sau khi chồng mất chỉ đủ Lệ sửa sang căn nhà dột nát. Người làng Vân Ty nghĩ chồng chị làm công an chắc tích lũy nhiều vàng lăm, chỉ là chưa xây nhà to. Ai hiểu cho hoàn cảnh của chị?

Vừa có ý thoát khỏi sự đeo đẳng của người đàn ông cao kều tên Sầu làng Hạ, vừa muốn có thêm tiền trang trải cuộc sống, Lệ quyết định lên Điện Biên làm ăn. Ở đó có nhiều người làng Vân Ty. Tháng trước về, chị Nguyễn bảo công việc nhiều, lúc nào lên cũng được, chỉ thiếu sức.

Chị đi vào một ngày quá ư bình thường, không phải kiêng cử. Thời tiết chẳng quá nắng. Chị gửi con cho mẹ: “Con muốn có chút vốn liếng đầu tư cho cháu học”. Nói thế rồi đi. Nước mắt chị chảy dài, nước mắt mẹ chị lặn vào trong, ê ẩm nỗi buồn chia ly.

Chị đi rồi không thấy tin tức gì về. Người làng ở Điện Biên nói không thấy chị lên đó. Chị đi đâu, mẹ già và con thơ mong ngóng, lo lắng trong chấp chới sớm chiều?

Có lời đồn chị đi với giai, không về nữa. Nhưng không ai dám khẳng định.

KHI VẾT THƯƠNG NĂM XUỐNG

Nguyễn Văn Học
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Kiêu đấm đõ máu mồm một thằng dám trêu chọc cậu, nó nói mẹ cậu đi với giai khiến cậu lộn ruột. “Mẹ mày đi với giai rồi, không về nữa” - Thằng oắt kia dẫu mỏ. Mở mồm ra là thối tha, mở mồm ra là khó chịu. Cái sự khó chịu ấy ban đầu thể hiện ở khuôn mặt, sau dâng lên mắt, lan tỏa và đi đến cánh tay, năm đấm Kiêu vung ra. Không thể tha thứ cho thằng oắt xúc phạm mẹ. Mẹ Lệ là người mẹ tốt, mãi mãi yêu quý của Kiêu. Cậu khẳng định điều đó. Tình yêu của mẹ chứng minh mẹ không phải là người vứt bỏ con để đi theo người đàn ông khác. Cho nên không ai có thể làm hình ảnh mẹ vậy bản, cậu không cho phép.

Hôm đó, cú đấm của Kiêu lướt một vòng trên không trung bằng sự cảm phần. Năm đấm được cậu dồn hết sức lực, như một hòn sắt. Thằng oắt kia rụng hai chiếc răng.

Cú đấm đó bắt Kiêu phải trả giá một trận đòn lê lét. Thằng oắt bị đánh tụt tập đấm trẻ con chặn cậu trả thù. Chúng vây xung quanh quyết đánh bằng được. Dù biết là khó, nhưng Kiêu dứt khoát tìm cách thoát khỏi hơn chục thằng, cuối cùng cậu bị tóm tóc, bị đòn đấm đá túi bụi rơi vào bụng, vào đầu, lưng và tay. May thay, có mấy người đánh giậm nhảy vào can, không thì Kiêu đã bỏ mạng giữa đồng xanh ập òa sương gió.

Trận đòn cho cậu hiểu rằng mình đang bị cô lập trong thế giới này. Trước đây, cậu có thể tự hào nói với chúng bạn về bố. Một chiến sĩ chuyên bắt tội phạm nguy hiểm, bọn chúng há mồm nghe, thán phục. Giờ người chiến sĩ không còn, ngay cả người mẹ đẹp của cậu cũng bị người ta nói xấu. Không ít người trước đây nịnh nọt vì mẹ cậu rất xinh đẹp thì nay làm

ngơ trước hoàn cảnh cậu. Đi đâu Kiêu cũng một mình. Treo lơ lửng trong đầu cậu những lời cay nghiệt mà người ta dặn dò con cái họ: “Đừng chơi bời với con cái Lệ nhà, chơi với con nhà ấy là không ngoan. Bố nó ấy, không rõ bị tội phạm ma túy bắn trả hay là bị diệt”.

Trận đòn như tử, ê ẩm vãi máu khắp người dạy cậu phải mạnh mẽ lên, không thể nhận mãi những lời đe nẹt, nhục mạ, thách thức. “Phải bảo vệ mẹ và bà”, cậu nghĩ, “đứa nào dám xúc phạm mẹ, đứa ấy phải trả giá”, cậu hạ quyết tâm.

Ngôi nhà nghèo nàn nhưng rất đổi thân thương. Dù chỉ sống bằng rau cháo và sự già nua của bà ngoại thì Kiêu vẫn thực sự yêu bà. Bởi đó là tất cả những gì bà có. Bà dành cho cậu hoàn toàn trái tim mình, khi mẹ cậu đã ở một nơi nào không thể biết nổi. Những năm tháng này, dù vất vả nhưng bà vẫn cố cho cháu học. Bà bảo ít nhất là hết cấp III. Không biết chữ dễ bị người ta bắt nạt. Một bà lão không biết chữ quanh năm chịu khổ chỉ có thể nghĩ được như thế. Cũng như bà đây, người ta có chữ cũng chả biết, bảo gì nghe nấy, có phân biệt được gì ngoài chuyện nói thẳng tuột như ruột ngựa. Biết thế, nhưng Kiêu chẳng thể yên mà theo lời dạy của bà “ngoan, học cho giỏi, bà rất yêu cháu và mong cháu nên người”. Cậu luôn phải đấu tranh với những người xung quanh, với lũ học sinh không tốt luôn muốn xúc phạm cậu, cửa vào trái tim vốn đã có vết thương của cậu những lời nhục mạ đến uất ức. Phải dùng đến những quả đấm và thái độ lì đòn. Thường thì cậu không phải kẻ hiếu chiến, nhưng cậu muốn giữ bầu không khí hòa bình thì những người xung quanh chẳng ai nhiệt tình muốn hưởng.

Cậu rất thích nhắc về bà của mình bằng những lời tốt đẹp, sự thiêng liêng. Bởi quá yêu bà và những điều cậu nói thực sự chưa đáng kể gì với tình cảm mà bà dành cho cậu. Nào là, tay bà vừa thô vừa mát, rất nhẹ nhàng khi vuốt tóc cậu; bà nấu ăn ngon, dù chỉ là củ khoai lang nấu canh lẫn rau muống; bà thuộc nhiều chuyện cổ xưa và trầm ấm kể dưới trăng... Mỗi câu chuyện được tâm tâm hồn bà đều gắn với “bài học thực tiễn” mà

bà muốn cậu tiếp thu và ghi nhớ dài lâu. Không còn cha, còn mẹ bên cạnh, ắt hẳn người ta sẽ khinh, cần phải cứng rắn và biết cách sống.

Bạn là một người đầy đủ trong cái bình dị của một làng quê? Có cha mẹ, ông bà, có tình thương và một nền giáo dục tạm tạm? Như thế đã đủ đối với bạn? Chưa chắc. Nhưng một người biết an phận đối với nền tảng gia đình và có chí khí vươn lên thì như thế tạm chấp nhận được. Còn có những người hầu như mất hết, sau vẫn gượng dậy làm người tốt, hùng dũng như thường.

Một đứa trẻ ôm trong mình mỗi nghi ngờ, buồn bã và sự thất vọng bước đi trong đời, rồi nhận lại sự khinh miệt của chúng bạn đã trở nên lầm lì. Sự xúc phạm nào cũng đáng nguyên rủa, cậu không cho phép bất cứ một kẻ nào nói xấu mẹ, bôi nhọ hình ảnh bố. Trường hợp của Kiêu là như vậy. Cậu sẵn sàng xông vào thẳng ranh nào dám mang xấu xa cho mẹ mình, dù là kẻ đó lớn hơn một cái đầu, thua cũng phải đánh. Từ đó những thằng yếu hơn không dám hé răng, thằng khỏe hơn thì nhớn nờ tạo sự căm phẫn, thằng yếu hơn cũng lên tiếng khi đi cùng thằng khỏe, hoặc kéo bè năm, sáu đồng thanh. Cũng có lần Kiêu mạo hiểm xông vào cả một lũ trẻ mà đấm túi bụi. Cũng có thằng học máu mồm. Đôi tay cậu dần trở thành tay sắt, cứng như thân tre. Cậu luôn tập luyện bằng cách đấm vào thân cây chuối trong vườn cho đến nát, rồi đấm cả vào những thân tre đến tóe máu. Căm phẫn đã bắt cậu phải làm vậy, cho cậu sức mạnh để bảo vệ phẩm giá cho mẹ mình, cho mình, rằng mẹ không bao giờ bỏ đi...

Đáng đời nhất là thằng Cửa, con lão Thùm trưởng thôn, hênh hoang bị Kiêu đấm vêu mồm, ấn đầu vào bãi cứt chó. “Này, cho mày ăn no đi, mất trâu ông. Thằng đểu!”. Kiêu đay nghiến cho nó mệt như. Cậu cũng mệt như sau hồi vằn nhau với thằng đểu. Nếu là mấy hôm trước thì cậu chẳng dám “xuất đầu lộ diện đâu”, chúng kéo bè đông lắm. Nhưng thằng này vừa bị lũ trẻ con trong làng tẩy chay nên lui thủi một mình. Đã vậy còn không biết điều.

Rất nhiều đêm trăng rớt mặt trước đây, sau khi bố mất, Kiều cùng bà ngồi nói chuyện vui ngoài sân thì mẹ bỏ ra góc vườn ngồi một mình. Cơn gió nào đẩy mẹ ra đấy, Kiều không biết, nhưng chắc bà ngoại biết vì bà không nói gì, thi thoảng bà ái ngại nhìn con gái đang thắp lên khuôn mặt một nỗi buồn mà chiều nào làm ngoài đồng cũng chẳng mây u ám. Kiều gọi mẹ vào ngồi cùng. Mẹ bảo nóng quá, ra tìm hơi mát ở lá. Ngày được bốn tuổi, mẹ cũng nói với Kiều là lá biết hát. Khi đó mẹ còn hay hát, y như cô gái tuổi cập kê yêu đời. Giờ khác quá. Kiều ngây thơ hỏi: “Lá mà cũng hát được à mẹ?” Mẹ bảo “Ừ, cứ áp tai vào lá, thế nào cũng nghe thấy”. Kiều làm theo, cho đến khi cậu mới nhừ cổ vì cứ phải điều chỉnh tư thế cái đầu cho tai áp vào lá, vẫn chẳng nghe thấy tiếng nào. Cả những lúc chỉ có một mình, cậu ra vườn, làm y như mẹ. Nhưng lá không trả lời cậu, ngay cả khi cậu tức phát điên và hét lên. Lá vẫn câm bặt. Cậu cho là lá không biết hát.

Mẹ cứ khẳng định lá hát được. Lại nói phải là người yêu lá nữa. Điều đó làm Kiều nghĩ rằng mình chưa thực sự yêu lá. Cậu tự hứa sẽ yêu lá dần dần, để lúc nào đó lá sẽ trả lời. Cậu còn nói: “Mẹ Lệ à, đừng lừa con nhé. Lá có hát con nghe thật không?”. Mẹ cậu ừ, rất ngọt.

Người mẹ phì cười với câu nói của con “sẽ yêu lá hơn”. Lệ thấy con mình ngây thơ quá. Cái điều chị bịa kia, hóa ra lại cho con một bài học, từ bài học này có thể áp dụng được với nhiều bài học khác. Chị sẽ bồi đắp, dạy cho con biết yêu những gì bình dị.

Sau này vì mãi đấu tranh với lũ trẻ trong làng để bảo vệ mẹ, Kiều dường như quên mất trò chơi và lời hứa sẽ yêu lá cây để được nghe nó hát. Khi nhớ ra thì cậu đã mười tuổi, cái tuổi đã chẳng còn thích nổi một chiếc lá cây. Cậu đi vào việc đấm lên những thân chuối. Mẹ cậu vì nổi đau, cũng quên luôn bài học dạy con và phát triển thêm những bài giảng bổ ích. Thời gian chị dành để kiếm sống và để xoa dịu nỗi đau trong lòng. Lệ đôi khi thấy sự lạ lùng của con là đấm vào những thân chuối, chị hỏi tại sao? Thăng bé hề hề cười như cái máy xay gạo bị tắc.

Những ký ức đó làm sao mà quên được. Với người khác nó có thể nhỏ bé vụn vặt, nhưng với Kiều, nó lớn lao biết bao nhiêu.

Cậu không bao giờ muốn dứt mình ra khỏi ký ức đó. Có ký ức, cậu còn rõ nguồn gốc của mình. Mẹ dù bỏ cậu đi, nhưng cậu sẽ không hận mẹ, không ân hận là con của mẹ. Cậu nghĩ, sẽ sống để đợi mẹ quay về.

Đêm, ngày rồi lại đêm, cậu qua cấp II để đến cấp III, thời gian không làm nguôi nỗi nhớ mẹ mà nó dày thêm theo số lần đổi mùa, nhân lên cùng với sự già nua của bà. Cậu rất tự hào về tài sát cá của mình. Bữa cơm của hai bà cháu lẽ ra chỉ có rau cà tương đậu thì còn có cá kho. Bà thích món này, cho nên Kiều chẳng ngại vất vả, vác cần đi câu cá. Cậu thưa:

- Kiều sẽ làm cho bà sống lâu nhờ ăn cá.

Bà phòm phém cười:

- Thằng quý, ăn cá làm sao sống lâu!

Kiều nhe răng:

- Sống lâu chứ bà, ăn cá ngon hơn không ăn cá.

Kiều giơ cánh tay chắc nịch ngang khuôn mặt có nước da bánh mật để thể hiện quyết tâm cho lời hứa vừa rồi. Điều đó giống như một lời thề. Tuy vậy, bà không muốn Kiều bêu nắng. Bêu nắng dễ ốm, bà vẫn muốn cháu an toàn. Cháu khỏe thích hơn ăn cá ngon.

Kiều khoe với bà mình có cô bạn rất tuyệt. Cậu nói: đó là một đứa con gái mạnh bạo bà ạ. Bà gật đầu: rủ nó đến nhà chơi nhá. Kiều: vâng.

Quê là cô gái học cùng lớp với Kiều. Cậu nhận ra chỉ có Quê là lương thiện, là đồng minh của cậu. Cô gái này không đẹp, nhưng cậu thấy cô có “duyên ngầm”. Cái duyên ẩn vào trong không dễ gì nhận ra. Thân nhau vào

hôm dạo chơi ở sân đình có một toán thanh niên làng bên chuẩn bị xông vào đánh Kiều khi cậu phản ứng trước những lời tròng ghẹo của chúng. Cô đứng ra ngăn bọn kia. Cô chẳng biết rằng dù không bênh vực thì Kiều chẳng hề gợn chút nao núng trước chúng. Một cô gái để lại cho cậu ấn tượng. Ít nhất thì cô cũng có cái gan to.

Lũ thanh niên bảo “Không liên quan đến mày, khôn hồn thì biến không phải đầu cũng phải tai”. Quê bảo: “Đánh cậu ấy thì cứ đánh tao trước, mấy người hèn quá, năm mà định xông vào đánh một”. Thằng có nốt ruồi án ngữ ở mép và rất sẵn trứng cá trên mặt nhăn nhó hô chúng tao không đánh con gái, chỉ giải quyết thằng làm chúng tao ngứa mắt. Quê đấu lý: “Chúng mày không trêu người ta trước thì người ta nói gì? Vô lý quá, chính các người mới là những kẻ rất ngứa mắt”. Một thằng gạt cô ra: “Chúng tao không dài dòng với mày, bọn bay đâu, đánh”!

Kiều giơ chưởng ra, bọn kia vẫn chưa xông vào thì Quê đẩy một thằng loạng choạng. Sức mạnh của cô gái yếu đuối đôi khi xảy đến rất đột ngột mà sau đó bình thường cô không làm được. Hèn quá, chúng mày là lũ hèn. Quê nhắc lại và đứng dang tay che cho Kiều, lúc đó cậu vẫn chưa cất lời. Thằng nhiều trứng cá trên mặt gạt đầu: Rất có khí phách, thôi được, chúng ông tha cho mày, lần sau gặp thì tránh xa ra, không chúng ông tóm cổ nện cho chết. Chúng quay đi, Kiều mới lên tiếng: Có giỏi thì cứ xông vào, bố chẳng sợ đâu. Bọn kia định xông vào nhưng thằng mặt trứng cá ngăn lại, nó ném lại một câu: “Câm đi, bố tha xin tí tiết” rồi cúp đuôi hết cả. Không rõ chúng tỏ ra xấu hổ trước một cô gái hay tay chân không muốn động.

Kiều quay gót, vẫn giữ khuôn mặt có thuốc súng của mình, định không cho bọn kia đi, nhưng bà cậu mới cảnh báo đi chơi xuân đừng đánh nhau. Nhớ lời bà, cậu hãm lại. Cô gái tên Quê cất lời trước.

- Đừng gây sự với chúng, đó là những kẻ hư hỏng, xem ra cậu có vẻ không sợ chúng.

- Tớ chả sợ.

- Cậu trông có vẻ rất khỏe, nhưng dù sao một cũng không chọi được năm.

Kiều tỏ ra hào hứng với lời nhận xét này:

- Đánh được thì sao nào?

Trước thái độ quyết đoán và một chất giọng tự tin của Kiêu, cô gái phải lái sang chuyện khác. Cô không thích nói đến chuyện đánh nhau, nhất là mùa xuân. Ấu đả của đám con trai vẫn làm lũ con gái rùng mình, có khi mặt tái không cắt ra giọt máu.

Quê nói mình ở làng bên và không quên tả đôi nét khi Kiêu đến lớp. Không nói chuyện với ai và rất lầm lì. Mọi người được vào lớp 10 học, nên rất sung sướng, đang hào hứng làm quen với trường mới, bạn mới. Họ còn để ý tìm chơi với những người bên ngoài ư nhìn một chút. Đẳng này chỉ thấy Kiêu lủi thủi một mình mà không đi chung với ai. “Nhiều lúc, rất muốn nói chuyện với cậu, nhưng nhìn mặt cậu tớ lại thấy sợ. Cứ như chỉ cần hỏi một câu cậu sẽ cho tớ cái tát ngay tức khắc. Nhưng không sao, mới chỉ có hai tháng đầu năm thôi mà. Từ nay, cậu cứ vui lên, tớ sẽ chơi chung với cậu”. Những lời lẽ đầy khẩu khí và rất đổi mạnh bạo của một bạn gái làm khuôn mặt Kiêu dẫn ra. Chưa bao giờ có ai nói với cậu như thế, cũng chưa bao giờ có cô gái nào dám đứng ra cản năm thằng con trai, Kiêu nghĩ và thấy vui sướng ở lời đề nghị này.

- Là con gái, mà cậu dũng cảm thật, chẳng sợ gì lũ chúng nó cả. Cậu tên Quê đúng không nhỉ?

- Đúng rồi. - Quê trả lời và đưa tay lên quệt ngang mặt, nụ cười lấp lóa.

Hai người sánh bước bên nhau trong hội vui chơi ở sân đình được tổ chức hàng năm. Chưa phải hội chính của làng, nhưng có rất nhiều sinh hoạt. Người ta trang trí đèn nhấp nháy lên mấy cây đại cổ thụ có thân hình xù xì, những chiếc cờ hồng tung bay phấp phới trong gió, những tiếng trống vang lên đâu đó nghe như đang tập trận. Kiều hưởng ứng lời đề nghị của cô bạn gái, rằng cậu rất thích tính của cô, mạnh mẽ, dám can thiệp vào chuyện bất bình. Quê chỉ cười, sau cô giải thích rằng cô ghét, thậm chí căm thù kẻ ức hiếp người khác, lũ hách dịch. Cũng không biết đã lấy đâu ra sức mạnh để che chở cho Kiều lúc đó. Kiều nói nhỏ vào tai bạn: “Năm thằng đó tớ không sợ, tớ có võ mà”. Quê gật “Hèn nào...!”

Kiều và Quê đã hẹn nhau đi chùa Hương cách nhà chừng ba mươi cây số nhưng cả hai đều chưa từng đặt chân đến. Sự háo hức hiện lên hai khuôn mặt khi một người vô tình khơi ra. Kiều vẫn cho rằng chuyến đi chùa Hương cực kỳ xa xỉ, bởi chả lẽ lại đi có một mình, còn gì là thú vị nữa.

Thằng con trai lăm lì, luôn sờ tay xuống vết thương, rất khép mình gặp đứa con gái cười mở, mạnh bạo, bỗng chốc như vườn cây khô gặp mưa, trăm hoa đua nở. Lòng Kiều phới phới gió xuân. Trời đầy cúc và đào. Người ta dạo chơi trong mùa xuân có hoa và tình yêu. Còn Kiều, trong tâm trạng vui mừng được đi chung với một cô gái.

Kiều quyết tâm khẳng định “chủ quyền” sau chuyến đi này. Cậu thấy ở cô gái có cái gì đó gần gũi lạ thường, chỉ đứng sau bà ngoại lúc này. Cảm giác đó cho cậu yên tâm là sẽ lâu bền chơi thân với cô. Lũ thanh niên vẫn thể hiện chủ quyền của mình trên danh nghĩa với những cô gái họ chọn. Ở trường Tân Lập này, bọn con trai cũng thể hiện chủ quyền của mình trên những đứa con gái bằng cái nắm tay, sự ân cần quan tâm hay kín đáo là những nụ hôn... Nhiều đêm Kiều mơ thấy một cô gái, không tay chân nằm bên cạnh mình, khuôn mặt xinh xắn, chứa đầy nỗi buồn. Dường như bên cạnh mỗi cái đẹp thường có thêm cái buồn ngự trị. Không rõ giấc mơ đó từ đâu tới và có nghĩa gì. Kiều mơ hồ cho rằng mình quá căng thẳng trong

thời gian vừa qua. Sau này cậu mới biết, dù rất vui, đầu óc chẳng chút căng thẳng nào thì cô gái không tay chân trong mơ vẫn đến. Khuôn mặt cô gần như muốn kêu cứu mà miệng không tài nào thốt lên. Sự yếu ớt và thánh thiện của cô cần Kiều che chở.

Tạm thời gác lại chuyện giấc mơ, cậu mạnh chân đạp xe, mỗi lúc như thể chiếc xe vọt lên. Đó là chiếc xe mới và rất bon của Quê do bố cô mua cho làm phần thưởng vào cấp III. Kiều chưa bao giờ được đụng đến chiếc xe đẹp và đắt tiền thế này. Nay không những ngồi lên nó, còn đèo theo một cô gái, có nằm mơ cậu cũng không ngờ.

Ân huệ đó phải kể đến cô bạn gái cùng lớp đã dũng cảm đứng ra bênh vực. Giờ ngồi đằng sau, cô đang say sưa hát, nhẹ thôi nhưng Kiều nghe rõ. Nó du dương, êm ả, giống như mùa xuân chưa biết muộn phiền, cái nắng xuân cũng ủ màu hoa cúc non, tiếng hát vui vui quện vào. Bức tranh này ai chẳng muốn sở hữu.

Kiều hơi quay đầu ra sau, nói cậu hát hay lắm, giọng tớ vọt đực, chịu thôi.

Quê ngừng, cười khàn khạch. Cái cười tuy không mấy sinh động nhưng rất gần gũi, càng khiến Kiều cảm thấy đó chẳng những là tiếng cười của một đồng minh, mà còn là người bạn đã biết thông cảm cho nhau. “Cứ tốc độ này chắc đến nhanh thôi”, Kiều nói. Quê để ý cột cây số chỉ thì còn nửa đường nữa. Tức mười lăm cây số. Không đến nỗi tồi tệ. Nửa đường vừa rồi chẳng thấm tháp gì, nửa còn lại cũng sẽ vượt băng. Kiều gần như thốt lên một quyết tâm mới, như sự giao ước với đoạn đường đầu tiên hai người đi với nhau. Đoạn đường xuân.

- Nếu mệt thì để tớ đèo nhé. - Quê nói, rất thiện tâm.

- Thôi mà, Kiều khỏe lắm. Sẽ đưa cậu đi đến nơi về đến chốn một cách ngon lành.

Câu nói đó đủ chia sẻ phần nào mệt nhọc này của Kiêu. Và lại, nếu là xe đạp của cậu thì chẳng đi nhanh mà nhẹ nhàng thế đâu. Xe của Quê nên thành thơi mà đạp.

Hơn nửa tiếng sau họ đến khu danh thắng chùa Hương. Người đông như nêm. Bối cảnh cho thấy không khí đang náo nhiệt và là những ngày chính hội. Bài thơ thành bài hát của Nguyễn Nhược Pháp cảm hứng từ đây. Kiêu có thể nhấm lại được chút ít, còn Quê chắc chắn hát được từ đầu đến cuối. Hôm qua em đi chùa Hương... Sau hồi hộp, rời rã là đến vui mừng. Cuối cùng cũng đến được đất chùa Hương bằng xe đạp, cảm giác thật tuyệt vời.

Hà hít không khí lễ hội. Những con người với đủ màu sắc áo quần đến và đi. Người xuống thuyền kẻ lên thuyền. Kẻ mời mọc người lắc đầu. Một không khí hoàn toàn mới. Phía kia, một chiếc thuyền chở nam thanh nữ tú dập dềnh trên sóng nước, thoải mái cười vang.

Kiêu và Quê lẽ ra thuê riêng một chiếc thuyền để ngao du sơn thủy và leo lên núi. Kiêu không có tiền nhưng Quê có. Nhà cô khá giả chứ không đến nỗi kẹt. Mấy khách hành hương rủ lên thuyền đi cùng, mỗi bên chịu một phần cho rẻ. Kiêu cho đó là ý kiến hay. Thế là nhập cuộc.

Đó là một đôi vợ chồng, ba con và một cô cháu gái. Đôi vợ chồng khá vui tính. Cậu con trai có vẻ là cả lại trầm lặng. Kiêu chú ý đến cô thứ hai, cô ta tên Miên, sở dĩ cậu biết được là cô cháu gái kia gọi. Cô cháu gái tên Sắc. Miên có nước da trắng và miệng cực xinh. Sắc chỉ bình thường, được cái vóc dáng rất chuẩn, cao ráo và thanh thoát.

Quê rất vui, nói đến nơi sẽ chụp ảnh làm kỷ niệm. Kiêu bảo chưa từng biết đến một tấm ảnh. Cậu nói: “Bà tớ bảo người sống đẹp thì ắt sẽ đẹp thôi. Cái bụng xấu thì ảnh cũng chẳng để làm gì”. Câu nói ấy làm mấy người kia cười ngặt. Bỗng chốc đôi bên trở nên ấm cúng gần gũi. Đôi vợ chồng ngỡ ý tất cả sẽ đi cùng nhau, để lúc về ra thuyền cùng, đỡ phải đợi

chờ nhau. Từ sau lúc Kiêu trích dẫn lời dạy của bà ngoại ra, Quê cứ nhìn cậu tủm tỉm cười. Hỏi, cô nói Kiêu ngờ nghệch quá. Kiêu hỏi lại: “Ngờ nghệch á?” “Ừ, nhưng càng đáng yêu. Tớ không nghĩ một người quen đấm đá như cậu lại ngờ nghệch được như vậy” - Quê nói.

Kiêu chấp hai tay vào nhau, ý bảo đừng trêu. Xem ra Quê rất thích làm cho Kiêu cười, cái thứ mà những ngày thường rất hiếm gặp. Ở cô, gây chú ý nhất có lẽ là cái mũi hơi to trên khuôn mặt, nó lại đỏ hồng lên mỗi khi người chủ của nó cười, thậm chí quá cỡ nếu cười sặc sụa. Không sao, càng thính. Kinh nghiệm của bà ngoại nói thế mà, Kiêu rất nhớ. Chân to chạy khỏe, tai to nghe giỏi, mắt to nhìn tinh... Chắc chắn mũi to sẽ ngửi thấy mùi hương từ xa.

Người trầy hội như nôm, tuổi Yến sóng sánh, bọt nước ập oà mạn thuyền. Những khuôn mặt như đã lột hết lo âu đến cửa Phật. Kiêu không rõ Phật là gì, chỉ nghĩ hẵn đó là một vị thần rất linh thiêng, là người cai quản thế giới, có quyền thưởng phạt đối với cái thiện, cái ác. Cậu rất thích ngắm những quả núi xa gần, những ruộng lúa ngun ngún trong gió nước. Khuôn mặt của Quê cũng đang dần ra, say sưa với cảnh sắc mây trời. Tâm trạng Kiêu đặt trong hoàn cảnh này, có thể nói là cực kỳ thoải mái. Những tưởng cậu mãi chỉ có một mình mỗi khi đi đâu đó. Nào ngờ số phận lại đặt cho cậu một cô gái bên cạnh trong lúc này, khi mới bước vào cấp III. Xin cảm ơn Trời Phật.

Đó là một ngày du xuân vui vẻ và đầy ấn tượng. Ấn tượng với Kiêu không hẳn là cảnh sắc cậu chưa từng gặp, mà còn bởi sự hào phóng của đôi vợ chồng lạ kia mà đến lúc về cậu mới hỏi tên, bởi sự nhiệt tình của Quê, những câu nói rất “thoải mái” của cô. Và vì cậu được đi chơi với một... cô gái.

Tối mịt hai người mới về đến nhà. Phờ phạc. Kiêu đeo găng về đến nhà thì chân quá mỏi, Quê đạp thay. Cô đưa Kiêu về nhà rồi một mình quay lại.

Kiêu tiễn bằng một câu cảm ơn và “Tớ rất vui sướng, Quê ạ”. Quê nhoèn cười.

Gặp nhau ở buổi học đầu năm. Quê mặc áo màu hồng mua trước Tết. Màu hồng tươi khiến cô như một chùm hoa phượng rực rỡ mơn man bởi nắng vàng. “Cậu đẹp quá!” Kiêu nói. Lời khen khiến Quê hơi ngượng, mũi đỏ lựng, tay xách cặp vung vung.

- Kiêu đỡ mệt chưa? - Quê hỏi.

- À, từ hôm đó hả? Tối về mệt, đến hôm sau thì hết. Khoe với bà ngoại, bà vui lắm. Bà bảo chưa bao giờ đến đó. Dù cũng đã từng hát: “Hôm qua em đi chùa Hương...”.

- Chắc bà cậu hát hay lắm.

- Tớ không biết, vì chưa nghe bao giờ.

Sau Tết, không khí vui chơi theo học sinh đến trường, leo lên tầng vào lớp. Những chuyện vui chơi, mua sắm, đi những đâu, ăn gì, gặp ai, tiền lì xì thế nào... được tung ra. Sàn lớp la liệt vỏ kẹo, hạt dưa, hạt táo... những sản phẩm “hậu Tết”.

Kiêu ăn một cái kẹo Quê đưa. Hai người chọn ghế cuối lớp ngồi vì không muốn lên trên, phá vỡ sự sắp xếp đầu năm. Cô gái bị ngồi sai vị trí phụng phịu. Ba cậu con trai không nói gì. Kiêu cũng được cô bạn mừng tuổi, cảm giác thật tuyệt vời. Cậu thốt lên: “Tớ cũng có hân hạnh này cơ à?”. Khi đó, Quê cười rất thoải mái, nói tất nhiên rồi, bởi vì Kiêu là người bạn thân nhất của tớ trong lúc này. Hôm đó, sau buổi học, Kiêu dẫn bạn về nhà chơi, gặp bà. Giọng của bà trầm ấm làm Quê thấy ấm áp. Cô chưa từng thấy một người bà nào hiền như vậy. Bà của cô cũng hiền. Có lẽ, trên thế gian này tất cả những người bà đều nhân hậu. Một người bà thường gắn với vóc dáng già nua, bàn tay chai sần, đôi mắt chẳng chịt vết chân chim và đôi chân không còn linh hoạt nữa. Với cô, cảm nhận về bà của Kiêu lại khác

hắn. Bà vui tính, hoạt bát. Điều đặc biệt nữa là bà rất quý Quê. Điều này làm cô vui và cảm giác rất dễ gần người già.

Hôm đó hai người rủ nhau ra vườn hái quả. Quê không ngớt khen bà của Kiêu và giới thiệu về bà của mình. Kiêu cũng thể hiện lòng tự hào khi nghĩ về bà, và một phần hồi tưởng lại những gì bà đã làm cho cậu, chăm sóc cậu trong những năm tháng rù rì đã qua.

- Tớ thấy rất tự hào. Dù bà tớ chỉ có rau dưa, thực sự là tớ rất khỏe mạnh. - Kiêu nói.

- Đúng, cậu rất khỏe mà. Nhìn là biết. Hóa ra rau dưa chẳng phải là thứ không tốt. - Quê để thêm.

- Bà bảo rau dưa gần gũi với con người. Đặc biệt là với bà. Cứ xem cây nhà lá vườn quanh đây. Mỗi cây đều có một tình yêu.

- Phải rồi. Tớ biết là cậu rất tự hào.

Kiêu chẳng rành rọt lý do làm sao Quê có khả năng đánh thức được niềm vui sống trong cậu. Cậu đã tự thu hẹp thế giới của mình lại, tuyệt nhiên không muốn nói chuyện với ai. Nhưng rồi, gặp Quê, cậu có cảm giác mình rất muốn được tâm sự với cô. Mỗi khi thấy cô cười, cậu cảm giác chân tay mình run rẩy.

Mùa xuân đó, cây hai bên đường đi học rất xanh. Cũng ít bụi hơn vì người ta trải nhựa. Đường nhựa ngoằn ngoèo kéo ra cả những cánh đồng quanh làng. Kiêu lại có thêm cảm giác thích đạp xe chậm chậm trên con đường này. Nhất là khi có Quê, dù đi sớm thì hai người vẫn vào lớp muộn. Kiêu nói với bạn gái rằng: Từ ngày có bạn, tớ thấy mình thích mở miệng hơn.

Đó là những ngày tháng tuyệt vời. Nó cho phép Kiêu những hình dung đầu tiên về một tình yêu non nớt tuổi học trò. Cậu không biết chắc chắn

tình yêu phải như thế nào, nhanh hay chậm, to hay nhỏ, tròn hay méo. Cậu thấy nhớ và nỗi nhớ ấy ngày ngày da diết. Hôm nào không gặp nhau thì quá là rất khó ngồi yên một chỗ. Kiều phải làm cách này cách khác tìm hiểu là Quê ốm hay có việc gì. Nhưng nó cũng phải qua đi thôi. Dù thời gian này, mối quan hệ này, cô gái tuy không mỹ miều nhưng trái tim cậu rung rinh, thì cũng đến lúc cậu phải trải qua điều đó như một tất yếu, dù rằng cậu không muốn nhưng nó vẫn diễn ra. Điều đó chỉ là một nấc thang nhỏ trong vô vàn nấc thang mà cậu phải trèo lên, đến đỉnh cao vút, hoặc có thể còn ngã khụy nữa. Nhưng thực sự, cậu rất nhớ Quê. Cô cho cậu ký ức đẹp của những ngày thơ ấu mà nếu không có cô, thì chẳng cách nào cậu có được.

Giữa năm học lớp 11, trời lấy đi chỗ dựa cuối cùng của Kiều là bà ngoại. Bà mất vì bệnh tuổi già, người già thường khó chịu nổi một cơn co giật của bạo bệnh. Tuổi già vút cong lưng bà, vất vả không cho bà ngẩng đầu lên. Khổ thân bà, cả đời chưa một ngày nhàn hạ. Kiều từng hứa: “Khi lớn lên, cháu sẽ nuôi bà để bà được sung sướng”. Cậu chưa kịp làm ra tiền, bà chưa được ngửi mùi sung sướng đã vội ra đi.

Người dì khốn khổ bên kia sông muốn đón cháu về ở cùng, mà cuộc sống trầy trật quá, biết làm sao. Mưa cứ giăng tràn trên mái nghèo. Kiều không thể sang đó làm phiền dì. Dì còn lũ trẻ con, cậu cũng phải học cho hết. Trước khi mất bà dặn: “Cháu phải học để có ông sao trên ve áo như bố”, cậu khắc lời dặn đó trong tim.

- Bà ơi, mẹ ơi, con sẽ không quên đâu, con sẽ quyết tâm theo nghề của bố, sẽ có nhiều ông sao, học võ để bắt tội phạm, trừng trị kẻ gian ác.

Cậu nói với hai người đã chết, quỳ trước mộ chí, cậu nói với chính mình. Không sang với dì, cậu sẽ ở lại ngôi nhà ngày trước cậu được sinh ra và hai mẹ con chờ đợi đợi bố nghỉ phép về. Anh Tôn vừa là hàng xóm, vừa là họ hàng xa tận tình giúp đỡ. Anh còn đề nghị Kiều sang ở với vợ chồng anh chị và các cháu. Mấy người bà con họ ngoại lo tang lễ cho bà, động viên Kiều sống tốt. Dì thi thoảng vượt sông sang thăm cháu, nhiều lúc còn

rơm rớm nước mắt, dúi vào tay cháu mấy hào lẻ sặc mùi tanh của tôm cá. Chú Thanh ở cơ quan bố thi thoảng có về, động viên, cho quà khích lệ. Những điều đó đủ ấm lòng cậu bé, đủ để cậu có niềm tin.

KHI VẾT THƯƠNG NẪM XUỐNG

Nguyễn Văn Học
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Chuyện Quê đi với Kiêu bị gia đình cấm. Nếu bố cậu không chết và mẹ không đi thì rất nhiều ông bố, bà mẹ có con gái độ tuổi này muốn được thông gia với gia đình có người làm công an, muốn có Kiêu làm con rể. Bây giờ không phải là trước đây, bây giờ bố Kiêu không còn, mẹ Kiêu bị người ta vu bỏ làng đi theo giai.

Bố mẹ Quê nói: “Tao cấm tiệt nghe chưa, đừng có sán với con nhà ấy. Đến cả bà nó cũng không còn.” Quê cãi: “Bạn ấy là người tốt, sao lại phải cấm?” Bố cô trợn mắt, mồm há chữ o: “À con này, tao muốn điều tốt cho mày, mày dám cãi, tốt à? Bố mẹ nó không phải con nhà tử tế, nên nó cũng chẳng tốt đẹp gì, không nói nhiều. Cấm là cấm!”

Ông bố bụng phệ, tính nóng như thét lửa giao cho thằng con trai tên Rõ chịu trách nhiệm giám sát con gái, chỉ cần bắt gặp đi hoặc có biểu hiện đi với thằng oắt ấy thì lôi về, dám há mồm cãi cho tát đố máu mồm.

Thằng Rõ vai u thịt bắp mồ hôi dầu, nghe răm rắp lệnh bố, không lưu tâm đến tình cảm, bất biết khúc ruột trên khúc ruột dưới, cứ thấy bóng dáng em gái có ý định đi ra ngoài đường là đe: “Này! Đừng đi với thằng đó nhá, tao tóm tai đấy”.

Sở dĩ ông bố cấm con gái qua lại, đi học với Kiêu là vì có lời xì xào, đại loại như gia đình ông bà là gia đình có máu mặt ở vùng này, có con gái rệu rai để đi không không với thằng con mà dân làng đang nhìn nhận bằng con mắt hằn học. Ông vốn nổi tiếng gia trưởng, tự kiêu, muốn dập tắt ngay tâm nguyện của con gái.

Chuyện còn đến tai các thầy cô giáo trong trường, họ đều biết bố của Quê. Vài ba thầy cô được ông bán rẻ gạch về kiến thiết nhà cửa, công trình phụ. Đích thân ông đến gặp thầy cô chủ nhiệm Quê và Kiêu, ông bảo tách hai đứa ra không để chúng ngồi gần nhau. Ông tự lấy chuyện gia đình Kiêu làm quà, thêm chút mắm muối cho thêm thú vị, lại nói nhỏ vào tai thầy: “Để ý giúp em con nhóc không để chúng chơi với nhau, người ta đồn rất tai”. Thầy chủ nhiệm gật đầu.

Kiêu rất bất bình về điều này. Tuy nhiên, cậu chẳng thể cưỡng lại được thầy cô và các bạn lúc nào cũng nhìn cậu bằng ánh mắt khác thường. Giờ những con mắt ấy ngày càng hằn học hơn. Kiêu mong sao những năm học này kết thúc để mau chóng thoát nơi chật hẹp tăm tối này. Người thấu hiểu cậu là anh Tôn, dì Màng bên kia sông. Thêm một người nữa là chú Thanh. Nhưng thi thoảng chú Thanh mới về làm sao giúp được. Cậu nói với cái cây sau nhà như những ngày bé mẹ dạy cậu thầm thì: “Cây ơi tao muốn học xong, đi thi và trở thành người như chú Thanh, như bố tao ngày xưa”.

Cây không biết nói, không biết cảm thông an ủi. Nhưng cây biết gió và rụng lá. Thì cây rụng lá, lá rụng làm Kiêu thấy có bạn. Hai tay cậu nắm chặt, các ngón tay siết vào như chuẩn bị đánh nhau.

Cậu vẫn không ngừng dấm vào bao cát, ban đầu lấy giẻ bọc tay, sau dấm tay không. Ngày trước về thăm, chú Thanh thấy bao cát treo lủng lẳng trên cành nhãn ngang bụng người, chú hỏi Kiêu. Kiêu nói cháu đang tập dấm bao cát. Chú bảo thế thì tốt quá, tập dấm bao cát luyện sức khỏe, luyện lòng dũng cảm. Người chiến sĩ không thể thiếu dũng cảm. Kiêu tập ngày một hăng hái.

Việc luyện dấm bao cát ròng rã nhiều ngày của Kiêu đã có kết quả. Đó là chỉ cần hai ba cú dấm, cậu đã làm nát như một thân chuối. Ngày đó, dù không ai dạy phải dấm vào bao cát, cậu đã tìm cách và thấy bao cát thích hợp hơn, chỉ cần ít cát cho vào bao tải, buộc túm lại bằng dây thừng chắc chắn, treo lên là dùng được. Dấm chuối vừa khó lại chẳng đủ mà tập, rất

tổn, mấy ngày là hết vườn. Bắp tay Kiêu nổi cuồn cuộn, cứng như thép. Quê thấy Kiêu ngày càng giống vận động viên tập thể hình mà cô thấy trên ti vi, khỏe và chắc. Dù cấm đoán, có người dõi theo mọi lúc mọi nơi nhưng Quê và Kiêu vẫn bí mật gặp nhau. Kiêu ra hiệu, dẫn

Quê đến một con ngõ ở dọc đường đi, sau đó tiến thêm vào làng đó trò chuyện.

Đến lần thứ ba thì bị Rõ phát hiện, khi cô cậu dựng xe đạp ngồi nói chuyện dưới gốc đa cạnh sân đình của một ngôi làng. Khuôn mặt Quê tái dại, miệng ấp úng.

- Con ranh, về nhà ngay. Tao biết ngay mà, lũ chúng nó nói không sai!

Cái nhìn của Rõ bắn sang phía Kiêu, vừa khinh miệt, vừa coi thường kèm theo cái nhếch mép.

Quê bị Rõ lôi xệch dúm vào chiếc xe đạp, cả hai chiếc đổ kèn, xe Quê chông lên xe Kiêu, mặc cho Kiêu van xin, Rõ chẳng để ý.

Kiêu đứng bất động, tay chân rất ngứa ngáy, định xông đến giành lấy Quê, hoặc đánh nhau với thằng anh to con lớn tuổi của Quê. Cậu nghĩ lại, cậu chưa là gì của Quê cả, cậu không có quyền. Với người Vân Ty và cả người làng của Quê, Kiêu chỉ là con của một thằng chết đường chết chợ và một con đàn bà theo giai. Kiêu chỉ là thằng oắt mồ côi giờ không nơi nương tựa, sống nhờ chút ít đất do mẹ và bà để lại. Kiêu đứng mãi như thế. Thằng Rõ nhổ bãi nước bọt thách thức, khinh bỉ. Nó nói sẽ đánh Kiêu như xương nếu còn gặp em gái nó.

Quê chỉ còn nhờ được vào một cô bạn gái đáng tin cậy, có thể chuyển thư cô viết tới tay Kiêu. Gần như mọi con đường để hai người gặp nhau đã bị chặn. Bố Quê xin với thầy hiệu trưởng cho cô chuyển lớp. Thầy giải thích là năm cuối cấp đang chuẩn bị kết thúc năm học. Quê mới không bị chuyển sang lớp khác. Cô lo Kiêu sẽ bị đánh nếu còn gặp cô.

Thư gửi qua người bạn, cô viết: “Tớ biết đã liên lụy đến Kiêu nhiều quá, những phiền toái gây ra cho Kiêu không biết kể bao nhiêu cho vừa. Thế này nhé, Kiêu đừng gặp Quê nữa, hãy để chuyện này qua đi, nếu sau này, mình còn có thể gặp nhau thì sẽ nói chuyện tiếp. Còn giờ đây tớ rất không muốn thêm một thiệt thòi nào xảy đến với Kiêu nữa. Cậu đã chịu quá nhiều rồi. Hãy xa tớ ra không thì ông anh cục mịch của tớ sẽ đánh cậu đấy. Kiêu phải thực hiện ước mơ của mình là trở thành một chiến sĩ công an và đi tìm mẹ về. Tớ cũng tin với cậu là mẹ cậu không phải là con người như người ta đã vu khống. Mẹ cậu là người tốt, chỉ do chuyện gì đó trắc trở thôi. Kỳ thực tớ cũng xấu hổ vô cùng khi là một đứa con gái, sinh ra không có quyền gì cả, chịu sự áp đặt của bố mẹ và anh trai. Ai bảo tớ lại sinh ra trong thời gian này cơ chứ. Bố tớ bảo làm vậy là vì tớ, nhưng vì sợ tiếng xấu thì đúng hơn, còn tớ thì không, chơi với Kiêu tớ nhận ra ở cậu nghị lực, mất mát và đau đớn liên tiếp dội về như gió bão mà vẫn học giỏi, nung nấu được ước mơ. Tớ phải học cậu nhiều.

Kiêu ơi! Dù năm tháng đổi thay, thì Quê cũng không thể nào quên những tình cảm mà cậu dành cho. Để viết ra chắc phải cả cuốn nhật ký. Nhưng tớ sẽ mãi nhớ Kiêu với màu hoa gạo đỏ bập bùng thương nhớ, loài hoa dịu dàng hiền lành.

Ngoài kia, hoa gạo rơi đỏ gốc. Tớ biết là Kiêu cũng đang trong tâm trạng của những người sắp xa trường. Ngoài ra, tớ cũng biết cậu mong tốt nghiệp càng nhanh càng tốt để thoát khỏi nơi này. Cậu sẽ bay cao, bay xa phải không nào? Tớ cũng vậy, ước mơ làm cô giáo mà không biết có thành hiện thực.

Rồi mai kia, dù hoa gạo không còn đỏ nữa, thì Quê vẫn tin rằng ở một góc trái tim Kiêu còn có hình bóng tớ.

Hãy vượt qua tất cả mọi trở ngại. Quê tin tưởng ở Cậu”.

Bức thư làm Kiêu cảm động, tay cậu chắc nịch, áp chặt nó vào ngực. Cái tình yêu tuổi học trò tinh khôi tuyệt vời. Dù cả hai chưa từng thổ lộ, nhưng đã công nhận rằng: Rất yêu người kia. Kiêu viết lại một bức thư ngắn, gửi cô bạn kia chuyển lại.

“Cảm ơn tình yêu, Kiêu sẽ sống và thực hiện ước mơ, thi vào Đại học Cảnh sát để làm việc mà bố tớ đã làm. Quê cũng cố gắng nhé. Cảm ơn Quê, cảm ơn màu hoa gạo của chúng mình. Tớ đã tưởng mình không thể yêu nổi một loài hoa, cho tới khi gặp Quê.

Mãi mãi là người yêu dấu!”

Một ngày trong những ngày chờ đợi giấy báo dự thi đại học thì “Cú đâm thép” của Kiêu đã có chỗ dùng.

Hôm đó trời xấp xỉ nắng sau cả tuần mưa dầm trong tiết xuân, Kiêu đi chăn giúp cho anh Tôn hai con bò, gặp Rõ anh trai Quê đi từ lò gạch về. Hai con bò ngang nhiên đi qua đường mà không biết có người đang đi tới, bụng nó quệt làm Rõ và chiếc xe ngã bổ chửng. Rõ bỏ xe đẩy đứng lên quát:

- Thằng chó, để bò của mày hại ông thế à? Vẹo xe ông rồi.

Tức tối sẵn, Kiêu cười khẩy, bất cần:

- Là anh đâm vào con bò của tôi, vẹo xe hay vẹo người thì mặc anh chứ.

Rõ di chuyển thân hình to lớn của mình lên mấy bước:

- Muốn ăn đòn hả? Khôn hồn thì dựng xe lên trả ông, không ông bẻ răng. Hời thằng oắt có con mẹ đi đánh đĩ kia!

“Đi đánh đi?”. Thằng Rõ dấm xúc phạm đến mẹ, đáng ăn đòn rồi. Máu trong người cậu sôi lên, muốn túm tóc thằng Rõ ấn đầu nó xuống nước cho chết ngạt. Cậu nhẫn nhịn thêm chút nữa, dù sao nó cũng là anh trai của Quê, cô gái cậu yêu mến. Cái thằng gà tồ vai u thịt bắp này vẫn luôn bị gọi là không thể yêu được cô nào, đơn giản chỉ vì không cô gái nào có thể chịu đựng được nó nói trong nửa buổi tối, lần nào cũng ngờ nghệch và thô hết cỡ.

- Mẹ tôi không xấu như các người nghĩ, đừng có xúc phạm.

Thằng Rõ cười hi hi, ha ha, bảo còn quý báu lắm đấy, đã thối lại còn ngăn nó bốc mùi. Nó di chuyển tấm thân như Hộ pháp của mình tiến lại gần Kiêu, đưa tay gấu to bè đẩy Kiêu chúi ra thách thức.

- Cứ xúc phạm đấy, thằng oắt làm được gì? Đòi mơ màng em gái tao hả? Nó bị xích ở nhà rồi chẳng thi thố gì hết. Đừng mộng muội nữa hãy làm đi như mẹ mày đi.

Không thể chịu đựng nổi, Kiêu vung tay ra sau, nắm đấm lượn một nửa vòng rồi rơi vào mắt trái thằng Rõ đánh “bét”. Sau tiếng “bét” ghê rợn, thằng Rõ ngã ra, giãy đành đạch, kêu ầm ĩ. Kiêu sợ quá, ù chạy, bán sống bán chết. Kiêu vọt qua cánh đồng, hướng tới bờ sông bên kia, phía sau chỉ nghe tiếng thằng Rõ hét “vỡ mặt rồi” kèm tiếng kêu như lợn bị cắt tiết. Chân cậu phàm phật bao nhiêu ô ruộng xanh mơn mớn. Hai con bò cũng bị bỏ lại phía sau. Kiêu cứ hướng bờ sông mà chạy. Cậu chắc rằng mình đã đâm nổ mắt trái thằng Rõ. Thoát thân lúc này là hơn hết, nỗi sợ bắt cậu phải bỏ đôi bò ở đó, đôi bò là tài sản lớn nhất của vợ chồng anh Tôn.

Sông cạn nước, Kiêu băng qua những bãi ngô tra trên nền đất cát vừa lớn bằng ngang tay, cậu lội qua sông, lao vút sang bờ bên kia không ngoái lại. Gan dạ cậu có nhưng vẫn tồn tại nỗi nhút nhát của một cậu bé. Cậu chưa trải đời. Đắm vào bao cát và cây chuối thì biết. Mắt có chắc bằng cây

chuối không? Thân chuối còn nát huống hồ mắt người. Thằng Rõ đã kêu gào đến thế cơ mà, ắt hẳn mắt nó đã nổ tung.

Qua sông một đoạn, cảm thấy tạm an toàn, Kiều đứng đỡ ngực và thở. Mặt ngoái lại phía sau, chân đá vào những cây ngô nhỏ và tâm trạng cực kỳ bồn chồn lo lắng.

- Mình sẽ không về được nữa rồi. Nhà nó sẽ bắt mình, khoét cả hai mắt chứ không phải một, biết làm gì bây giờ? Không về đó được nữa.

Vừa nói vừa thở. Kiều cũng lo lắng về hai con bò của anh Tôn, chúng sẽ không thể tự về được, chúng không phải là con chó, chó thông minh hơn bò. Chó tự tìm được đường về.

Giờ không thể tự mình quay trở lại đó dắt bò về. Thằng Rõ chắc đang được đưa về nhà và mang đến bệnh viện. Người nhà nó sẽ lung sẵn cậu để trả thù. Hai con bò hay là hai con mắt? Kiều không muốn đánh đổi. Cho đến lúc này, tim cậu vẫn không ngừng loạn xạ. Biết chắc không có ai đuổi theo, Kiều ngồi bệt xuống nền bãi cát, cho phép mình nghỉ ngơi một phút.

Mặt trời đi ngủ, bóng tối trở về. Kiều lững thững đi vào làng, ngơ ngác suýt va phải xe đạp của người đi đường. Ra khỏi ngôi làng đó, cậu thấy một ngôi miếu, trong đó thắp một bóng điện nhỏ. Cậu bước vào, không có ai. Cậu quyết định dừng chân ở đó.

Đêm miên man dài và lạnh, cậu không thể ngừng nghĩ ngợi. Tại sao người ta cứ phải thêu dệt những chuyện của mẹ lên, vu cho mẹ tiếng xấu, rồi bao nhiêu ghen ghét khinh bỉ trút cả lên đầu cậu. Bố, mẹ, bà và cả cậu nữa đâu có làm gì chướng tai gai mắt, gây nên thù hận. Tại sao mọi người làm vậy? Không làm gì thì chẳng chịu được sao? Thế giới con người vẫn phức tạp như vậy ư?

Sớm sau, Kiều quyết định vượt sông về làng dò xét tình hình hai con bò có thể về với anh Tôn hay không? Tuy nhiên, cậu rất sợ người nhà thằng

Rõ bắt gặp hay người làng nhìn thấy đi báo, cậu sẽ bị vây và tóm gọn. Không thể đường đường chính chính trở về, phải ẩn nấp thận trọng để tránh nguy hiểm.

Cậu nghĩ ra cách là phải tìm cho được một cái nón đội lên đầu, người ta có gặp cũng khó nhận ra. Muốn lúc này thì chỉ có nước đi ăn trộm. Mà ăn trộm ở đâu, có phải ai cũng bỏ quên mũ nón ở ngoài. Kiêu nghĩ: thì có thể lấy bất cứ thứ gì có thể khiến người khác khó nhận ra. Trong lúc bí bách đó, cậu nhìn thấy một cái nón mê rách người ta vứt ở góc ao. Cậu nhặt lấy vấy vội nước và đội lên đầu.

Kiêu núp trong lùm cây nhìn thấy bác Mến đi cắt cỏ. Bác Mến hiền lành, chưa bao giờ nói xấu ai. Kiêu không cho là bác ghét cậu, nên mạnh dạn đến hỏi bác về tình hình. Bác nói:

- Nhà thằng kia sục sạo tìm mày. Nó mà bắt được thì mày bị khoét mắt là cái chắc, con nhà nó nổ mắt rồi. Hai con bò nhà thằng Tôn không hiểu đi đâu mất, hay có người dắt đi, cả hai vợ chồng nó đang đạp xe đi tìm.

Tin tức của bác Mến làm Kiêu nổi gai ốc, lạnh trườn sống lưng, chui vào tim. Cậu chào bác rồi lẩn vội vào lùm cây. Không thể về được, cậu nghĩ, còn mặt mũi nào về gặp anh chị ấy, chỉ mong anh chị ấy tìm cho được hai con bò. “Em xin lỗi, nhưng em không thể về được nữa, bắt được em người ta sẽ chặt đầu, em phải đi thôi. Xin lỗi Quê, tớ đã làm hỏng mắt anh trai bạn rồi”.

Kiêu nhắm mắt tưởng tượng ra thảm cảnh của mình sắp tới. Không nơi nương tựa. Đói và khát. Ước mơ của bố mẹ, bà và của chính cậu sẽ tan đi như cơn gió. Từ khi sinh ra mẹ đã cho cậu biết thế nào là tình yêu, dạy cho biết quý trọng bầu trời, thì giờ cậu phải làm quen với đói khát, xa nhà, nạt vào người thêm rất nhiều mùi vị cuộc đời. Con đường đến đại học đã đóng sầm lại rồi, còn ước mơ? Ngay cả tính mạng lúc này cũng giữ được, dù có giữ được mạng sống cũng khó sống với hai bàn tay trắng. Chắc

chẳng thể hòng có lúc người ta nguôi giận mà tha cho. Cậu nhắc đi nhắc lại ý nghĩ đó trong đầu, người ta sẽ chờ đợi cậu trở về để nộp hai con mắt. Về mà mất hai mắt, ai dám. Thôi, phải ly rời quê hương.

Kiêu vượt sông, băng qua bờ bên kia, cậu bưng mặt. Lúc này cậu cảm thấy cực kỳ tủi thân, bỗng hòng gọi mẹ, gọi bố, tha thiết trong nỗi tột cùng bất hạnh.

Kiêu không có gì đút vào bụng bốn ngày cho đến khi lả đi. Ngay cả rằm cũng không có để xả. Nước thì có cậu vục tay xuống chỗ trong nhất của một cái ao nhỏ đưa lên miệng húp sùm sụp, nước ao chảy vào trong, chảy vào bụng làm cậu vơi khát, nhưng không thể làm vơi đói. Một người đàn ông thấy cậu ngã gục bên lề đường, đã chạy đến bế vào bóng mát, nghĩ do cậu cảm. Ông ta gọi thêm hai người một nam một nữ nữa. Họ đưa Kiêu vào một ngôi nhà gần đó. Cậu được quạt mát, chưa kịp động chạm gì đã tỉnh, chỉ nói một câu: “Cháu đói quá”.

Người ta cho cậu ăn, mau chóng hồi sức lực, họ xúm vào hỏi han, cậu trả lời gấp gáp, chưa thực sự no, cậu vẫn nói “Cháu no rồi” khi người đàn bà hỏi. Rất nhiều câu hỏi đặt ra khiến Kiêu trả lời không kịp, cậu liền thoảng đến nỗi phun cả nước bọt ra ngoài.

- Cháu ở đâu? Con cái nhà ai?

Đến câu này thì Kiêu chững lại, chưa biết trả lời thế nào. Nói thật ư, có an toàn không? Hay là nói dối. Cuối cùng, Kiêu quyết định nói dối, cậu nói mình ở một nơi rất xa, bố mẹ đã chết hết cả rồi, đi lang thang vì đói quá mà ngất.

Những ân nhân muốn rõ quê hương bản quán của Kiêu để có thể họ sẽ tạo điều kiện đưa về nhưng Kiêu nói dối, không muốn về thì không ai có thể đưa cậu về. Cậu vòng vo, nói là muốn đi tìm một bà họ ở trên Hà Nội. Họ hỏi bà ở phố nào? Cậu lắc đầu. “Thế thì làm sao tìm được?” - Người

đàn ông bế cậu vào bóng mát thờ dài. Chiều mát Kiêu nói dứt khoát phải đi tìm bà. Những ân nhân không muốn nói gì thêm. Họ nghĩ công việc của họ đến đó là kết thúc, người ta chỉ tốt đến thế là cùng, với lại thằng nhỏ họ cứu được cũng đã lớn rồi. Con cả người đầu tiên thấy cậu ngã năm nay cũng thi vào đại học.

Kiêu tiếp tục đi trong sự vô vọng của trái tim non nớt, chân bước theo quán tính và đầu óc không mục đích. Đôi chân sẽ dẫn cậu đi đường nào, đường lớn hay đường hẹp, cậu không biết, lúc này tâm trạng cậu đầy lo lắng, mâu thuẫn và một chút quyết tâm là... phải đi.

Tám ngày được hai cái bánh mì thiu vào bụng Kiêu đã lên phố, ngờ ngác như hạt bụi quá bé nhỏ bị gió nhấc lên không trung lơ lửng, chẳng thể rơi xuống đất. Đến ngày thứ chín, cậu ngồi thất thần ở góc phố, ông đi qua, bà đi lại, gió bụi quất liên hồi. Tiếng xe pháo kêu đình tai, ở đó biết bao khuôn mặt, bao nhiêu số phận có số phận nào giống một thằng nhóc không có quê hương, trong người không có bất cứ giấy tờ tùy thân. Trong hàng triệu con người đó, ai có số phận giống như Kiêu, hoặc chỉ tương tự như vậy. Kiêu thấy nổi chán nản đang bủa vây toàn thân, những khớp xương rệu rã, có một người đá đít đuổi cậu vì ngồi quá lâu. Kiêu nhấc bộ xương của mình đến một vị trí khác, gã lại đuổi nhất định không cho cậu ngồi đó. Kiêu nhấc mình thất thểu bước. Cậu dừng lại ở một đoạn đường có đám sinh viên đang tùm tùm nói cười, bánh kẹo hoa quả bày la liệt ra nền cỏ xanh, hình như đang tổ chức sinh nhật.

Kiêu nép vào một gốc cây quan sát, khung cảnh có vẻ rất sinh động, lô nhô gần hai chục cái đầu con trai nhưng chỉ có duy nhất một cô gái, không biết ai là chủ nhân buổi sinh nhật. Ánh đèn cao áp ý nhị hắt xuống lượng ánh sáng vừa đủ, vàng và rất trong trẻo. Bên cạnh cô gái còn có một bó hoa to, giấy gói phản quang óng ánh. Xe máy dựng lổn nhổn phía bên kia đường, tuyệt nhiên không một chiếc xe đạp. Kiêu đoán chúng đều là con nhà giàu, bởi chỗ xe dựng đó đều rất đẹp mà quê cậu chưa ai có, đắt tiền

phải biết. Duy nhất có một chiếc xe đồ ngoài cùng là có vẻ rẻ tiền, đó là chiếc có mác Wave Alpha.

Đói khát xui cậu nghĩ lung tung. Những ý nghĩ nhảy múa trong đầu cái nhanh cái chậm. Cậu chưa từng ăn cắp. Lúc này một người như cậu không thể làm gì khác để có miếng ăn ngoài ăn cắp. Mục tiêu mà cậu muốn hướng tới lúc này là no bụng, nên đồng hành với nó là việc ăn cắp xe máy. Đầu cậu lại phân tích xem lợi hại của cái việc ăn cắp xe máy. Đám kia đang bả lá nói cười, tán ngẫu, chắc chẳng để ý. “Cứ lấy chiếc xe đồ rồi tính”. Bụng bảo dạ vậy và cậu rời gốc cây để tiến sang bên kia đường. Trước đó cậu chưa từng đặt ra giả thiết nếu xe bị khóa rồi thì phải làm sao. Chắc chắn bó tay vì cậu chưa có chút kinh nghiệm vào về chuyện phá khóa. May thay khi lần vào chỗ khuất của chiếc xe to, cậu phát hiện chìa khóa vẫn cắm ở ổ. Cậu mừng quýnh, tim đập rộn. Cậu nghĩ mình cứ lẳng lặng dắt xe đi, như một người đi đường bị hỏng xe, bọn chúng mãi vui, sẽ chẳng biết. Ý nghĩ này được lướt qua một lần nữa trong đầu khiến Kiều vừa mừng vừa hồi hộp. Tim thành thích đập.

Hạ quyết tâm, Kiều đứng lên dong chiếc xe Wave, nhưng ác thay nó không nhúc nhích. Cậu vặn khóa thấy vấn đề không phải ở chiếc khóa. Hai bánh cũng không khóa, cậu nhìn vào hai bánh, cũng không có chiếc khóa dây nào. Vì chưa bao giờ dùng xe nên cậu rất lúng túng. Càng lúng túng, cậu càng sợ, tim đập càng mạnh.

Kiều đưa chân giậm càng, giậm trước giậm sau, chiếc xe vẫn khựng lại, cậu không thể dắt chiếc xe. Tức thì có tiếng hò từ đám sinh nhật “trộm xe, trộm xe”. Kiều chỉ kịp ngẩng cổ lên thì đám thanh niên đã ập tới, cậu buông tay chạy. Bọn chúng vây và chỉ trong nháy mắt, cậu bị tóm. Chúng ra sức nện hừ hự vào người cậu không thương tiếc, không cần biết kẻ đó là ai cho tới khi cậu ngã khụy, bất tỉnh. Thì Kiều ơi, thân thể trơ xương mệt mỏi ấy hứng đòn, cứ rung lên, như người ta đá vào mớ giẻ rách. Cậu chìm vào bóng đêm miên man.

KHI VẾT THƯƠNG NẪM XUỐNG

Nguyễn Văn Học
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Ngôi nhà của người đàn bà xa lạ này là nấc thang nào? Bà ta có thực sự là ngôi sao hộ mệnh, là người sẽ nâng niu cậu trên vài ba bước đường tiếp theo không (không dám chắc nâng đỡ cả đời). Cậu đọc được trong mắt bà ý nghĩ của một người mẹ, tín hiệu của tình yêu lớn...

Một hôm, người đàn bà gạt phẳng tất cả rào cản (do bà nghĩ ra) để có thể làm cho tình cảm giữa bà và cậu bé này khăng khít hơn. Bà muốn giữa hai người có sự gần gũi cần thiết. Nên bà đã gọi Kiều là con và xưng là mẹ. Bà gợi ý: “Hãy làm như vậy nhé, gọi ta là mẹ, ta gọi con là con. Dù sao thì ta cũng đang cô đơn”. Kiều tin điều đó. Cậu tự bảo hãy coi đây như một may mắn của mình. Chẳng cần phải sống khép mình làm chi. Trong hoàn cảnh, nếu không có sự giúp đỡ, con người có thể sẽ cô đơn mà chết. Cậu không muốn mình chết trong cô đơn.

- Mẹ, con rất thích gọi mẹ bằng mẹ. - Nói ra được điều này, cậu thấy nhẹ nhàng hơn nhiều. Bà Hát vui không gì tả xiết.

- Mẹ rất mát lòng, con ạ. Mẹ rất muốn điều này. Con cứ ở đây nhé, mọi chuyện rồi chúng ta sẽ tính tiếp.

- Vâng!

Chẳng phải đợi chờ Kiều cũng được thấy sự nhộn nhịp của những người bạn của mẹ mình. Bây giờ, cậu nhận bà Hát là mẹ, ngôi nhà này là nhà cậu rồi. Khách đến cũng đối xử với cậu như cậu chủ. Cậu vẫn bị đau, nằm ở giường trong. Một người đàn ông và đàn bà bước vào, nói cười bả lả. Mẹ đi ra tiếp khách. Cậu biết ý, cứ nằm ở trong. Có tiếng hỏi thăm của

người đàn ông: “Thằng bé thế nào rồi?”. Có nghĩa là ông ta biết thông tin cậu đang ở đây. Chắc hẳn bà mẹ nuôi đã thuật lại, cậu nghĩ. Mẹ nuôi nói: “Nó đỡ rồi, có vẻ rất ổn!”. “Thế thì tốt quá. Quê ở đâu vậy?”

Mẹ thuật lại sơ qua tình huống hôm đó, cả lý lịch trích ngang, hoàn cảnh của cậu. Bà cũng nói đã nhận cậu làm con nuôi và thể hiện sự vui mừng đối với sự kiện này. Hai người bạn kia tỏ ra thích thú đề tài con nuôi, một chút nào đó đồng tình với việc làm của bà. Kiêu lim dim mắt, hít hà cảm giác nhớ quê hương.

Lát sau có hai người phụ nữ nữa chở nhau bằng xe máy đến. Người đàn ông kia ngồi thì thào một lát rồi đi có việc. Cuối cùng còn bốn người phụ nữ ngồi nói chuyện với nhau. Ba người kia đều là giảng viên đại học còn đang công tác. Mẹ nuôi trước đây cùng dạy với họ nhưng vài ba chuyện vặt vãnh duyên tình đã đẩy bà ra, làm việc khác và ngồi vẽ tranh. Sâu xa của vấn đề này là bà bất mãn với đồng nghiệp cả về ý thức giảng dạy và tư tưởng “thời đại mới”. Họ sống và làm việc bằng sự buông thả và nhạt nhẽo. Sự thực dụng ăn sâu vào máu, không cần nghĩ đến chất lượng dạy học. Bà Hát ghét làm việc hời hợt, ghét những sự qua loa tính toán. Đắt nước với những người thầy qua loa làm sao có được thế hệ tương lai giỏi. Do vậy, bà đã làm cuộc “bùng nổ” của riêng mình. Xả hết những bức bối, tức giận ra rồi... chuồn. Bà muốn chứng tỏ rằng, ở hệ thống này, bà không phải là cái máy. Bà cần là mình.

Sơ qua thì chẳng nghe chuyện gì ra với chuyện gì, chỉ một mớ hỗn độn âm thanh người. Nhưng nếu chịu khó mà phân tích cũng đọc ra được giọng điệu ngôn ngữ của từng người. Giọng của mẹ nuôi thì hiền nhiên rồi. Một người khác rất chanh chua. Người kia đầm ấm dịu dàng. Giọng của một người nữa lại có vẻ như ném thêm muối. Nghe đến nỗi, Kiêu nghĩ mình có thể hình dung được khuôn mặt và tính nết của người đó thế nào thông qua giọng nói. Đề tài của họ ngoài chuyện quần áo, mua sắm, phần

son ra còn đả động đến vài ba vấn đề thời sự như giá cả, rồi đến những người đồng nghiệp, đặc biệt cánh đàn ông.

Chân dung những người đàn ông đó đều có sừng có mỏ, rất bỉ ổi và đôi khi ti tiện đến bản thủ. Cậu biết chân dung đó thông qua miệng của những người phụ nữ đã có phần khinh miệt sẽ trở nên tệ hại hơn rất nhiều. Họ có thể thổi phồng, tô vẽ thêm một số chi tiết làm nó trở nên sinh động, cũng giống như mẹ nuôi tô màu vào phong tranh. Muốn thô thiển thì vẽ nó thô thiển, muốn thanh thoát thì vẽ thanh thoát. Một bà nói:

“Tay trưởng phòng công tác chính trị mới này kinh khủng làm sao. Người ngợm hôi hám thậm tệ, đảm bảo hàng tháng không gội một gáo nước, đi đến đâu là bốc mùi đến đấy. Nhưng rất háu gái và thường xuyên... ăn tiền”.

Người kia đệm thêm: “Nữ sinh nào ăn mặc đẹp chút ít đến nhà thể nào cũng có vấn đề. Gã động tay động chân ngay. Tốc độ nhanh và chuyên nghiệp. Cho nên nhiều em ngán không dám mặc đẹp, có đến chỉ sơ sài bộ quần áo cũ nhất. Thế nhưng có đứa con gái trắng trợn muốn đổi chác thật. Nó dường như muốn “câu” gã này bằng vốn tự có. Vợ gã đi công tác xa, đứa con gái đến nộp mạng, mọi chuyện đều có thể xảy ra. Lặp lại cái chuyện gạ tình lấy điểm ở ngôi trường nọ”.

Không chỉ vậy. Vấn đề đạo đức người thầy được họ diễn đạt không thiếu một chi tiết nào. Sẽ đau đớn cho những cô cậu hào hứng bước đến giảng đường đại học vẫn ngờ nghếch tin rằng mọi thứ trên đời đều màu hồng, và thầy cô của mình thần thánh lắm. Có biết đâu họ quá ư phạm trần đầy đặn ham muốn. Mỗi ngày qua đi con người ta có biết bao nhiêu ham muốn. Các đấng bậc ấy chẳng thể thoát khỏi hỷ nộ ái ố dục. Cho nên tiêu cực có thể xảy ra ở bất cứ nghề nào, người nào.

Câu chuyện làm Kiều nhớ đến thầy Tước cô Tâm ở trường cấp III mình xưa. Cô thầy yêu nhau, gần đến ngày cưới thì thầy Tước sa lưới tình

của một học trò lớp 12 mà đến năm tám tuổi mới học lớp vỡ lòng, vú và mông đều ở tầm mũi mắt nên không cách nào cưỡng được. Hai người quan hệ. Chuyện dập dìu đi chung không giấu được mọi người, đặc biệt là đôi mắt của cô Tâm. Cô Tâm theo dõi, bắt được quả tang hai người đi chơi với nhau, còn thoải mái ôm nhau nữa. Đòn ghen nổ ra, nhưng cô chẳng nhận được gì ngoài mấy lời lăng mạ của thầy Tước. Cha thầy Tước biết chuyện, trách mắng, lấn át thầy, đòi thầy phải làm gương cho các em, cho học sinh. Nhưng mọi chuyện đều quá muộn. Gia đình nhà cô bé kia đem con đến bắt đền thầy vì nó có thai. Có ai tả được nỗi nhục mà người thầy sẽ phải nhận. Thầy Tước đi đường mặt cúi gằm. Cha thầy không dám gặp người làng và bạn bè. Đôi bên chưa tìm được cách tốt nhất để ổn thỏa thì đã xảy ra to tiếng. Bên nhà gái nhất định không chịu đưa con đi giải quyết và nhận bồi thường. Họ đòi cưới. Đời vẫn xảy ra những chuyện dở khóc dở cười, chuyện tương tự thì Kiều chưa thấy. Nó là đề tài nóng hổi và mới mẻ đối với thế hệ học sinh, phụ huynh giai đoạn này.

Cưới cô gái kia làm vợ là một hình phạt nặng nề mà thầy Tước phải chịu. Nam nhi đại trượng phu, dám làm dám chịu. Thầy Tước khiên cưỡng làm đám cưới. Cô học sinh nhỏ kia xấu hổ không dám đi học tiếp, ở nhà chờ sinh con. Tan tác một ước mơ, gần như thối rữa một đời thầy. Cô Tâm cũng chịu đựng thiệt thòi và tủi hổ.

Kiều nghe được câu chuyện này dù cậu không muốn nghe. Cậu đã bật ti vi lên rồi tắt đi. Với cậu nó rất mới mẻ.

Tiếng một người đàn bà:

“Tôi không chịu được cảnh thiếu tiền”.

Một người khác to hơn:

“Chẳng ai thích thiếu tiền. Chỉ có điều khả năng không cho phép, và khả năng chịu đựng là thế nào”.

Mẹ nuôi nói:

“Rõ ràng quá. Chưa có ai dám nói mình hiểu hết khía cạnh xã hội của đồng tiền và ý nghĩa của nó đối với nhân loại. Nó mạnh hơn cả những ham muốn thể xác khác. Nghe thì có vẻ thực dụng nhưng rất chính đáng. Tôi muốn nói rằng đề tài ham muốn là đề tài rất đáng được nghiên cứu. Ham muốn tiền còn mang tính chất xã hội rộng rãi. Vì thế, đôi khi tôi vẽ ham muốn của mình bằng đôi bàn tay của nghệ thuật”.

Người khác: “Cứ có năng khiếu như bà lại hay. Làm một việc nhẹ nhàng, ngồi vẽ tranh kiếm thêm, vừa là cái thú...”

“Tôi cho rằng cái thú của mình là dạy dỗ bọn trẻ, cũng đáng được tôn thờ. Mình áp đặt mọi thứ, đứng mà độc thoại, chúng không muốn cũng phải cố mà ngồi. Dù biết rằng như vậy quá nhàm chán, nhưng nó lại là cái thú của tôi. Và lại, tôi thích những đứa trẻ tìm đến với tôi, dù chỉ là nói dăm ba câu kiểu van lơn, rồi để lại cái phong bì và đi”.

“Đúng, dù biết cái tâm của người thầy quan trọng. Ai cũng có thể giảng bài ca đạo đức, trong khi đó giá cả và cuộc sống đầy lo toan không chịu hiểu cho chúng ta. Chúng đổ bộ vào đời sống chúng ta, đồng lương chúng ta không thể đủ cho những chi tiêu. Khiến cho lũ sinh viên phải cầu cạnh chúng ta là phương pháp tăng thu nhập tốt nhất trong lúc này.”

“Quả là có chuyện đó. Tôi rất sợ giá cả. Tôi cũng sợ người ta hô hào nhân cách và tuyên thệ bảo vệ truyền thống. Ngoại trừ một số người giàu có mà quá ư tham ô ra, chúng ta là những người chịu thiệt thòi. Chuyện này chỉ có thể tính sổ với đám sinh viên”...

Chuyện mỗi lúc thêm sôi nổi. Họ tự tung hô những xấu xa của mình và biện hộ cho nó như thể đó là tất yếu mà chính họ không muốn thế. Một tất yếu của lịch sử, của xã hội hay cơ quan đầu não là Chính phủ.

Những điều này khiến Kiêu thực sự dị ứng. Cậu chưa qua đại học và, chẳng hiểu nhiều lắm về những tiêu cực, tệ nạn xã hội, những mảnh khoe và thủ đoạn của nó. Nhưng cậu đủ nhạy cảm để nhận ra những điều nhóm người kia nói về vấn đề gì. Như vậy thì hơi ôi, nghề làm thầy. Nhân tâm ở đâu, đạo đức nghề nghiệp ở đâu. Câu chuyện góp phần làm phong phú thêm đầu óc của cậu. Trong giây lát, Kiêu nghĩ rằng mình cần phải nạp thêm nhiều “vốn sống” hơn nữa. Bởi vì cậu quá kém hiểu biết về đời, mà đời quá nhiều cạm bẫy.

Đám phụ nữ đó còn ở lại nấu ăn. Ở cốp xe của họ đã có sẵn một vài thứ được mua từ chợ. Bắt buộc Kiêu phải dậy để tham gia. Họ đồng loạt động tay động chân vào bếp. Va vào cả con rùa. Con rùa cũng khiến một bà thốt lên.

- Nhà bà nuôi rùa há?

- Ừ. - Mẹ nuôi trả lời. - Buồn quá nên nuôi chơi thôi.

Khi Kiêu đứng dậy, đi ra ngoài và chào mọi người, thì mẹ nuôi cũng giới thiệu.

- Con trai tôi đây, chưa được khỏe cho lắm. Đây là các bác bạn của mẹ. Con làm quen nhé.

Mẹ nuôi vừa nhìn con vừa quay sang những người bạn. Họ đều có vẻ rất hồ hởi và phần nào mong đợi cuộc gặp gỡ này. Đó là cảm giác sâu xa của Kiêu.

Người đàn bà mặt đỏ nói:

- Bác tên Hạnh, chơi với mẹ nuôi cháu nhiều năm rồi. Cháu đã đến hai mươi tuổi chưa?

Kiêu thưa:

- Dạ, cháu vừa đến tuổi hai mươi từ hôm qua. Cháu đã qua hai mươi năm sống trong gian khổ.

Câu trả lời của cậu khiến cho các bà phải thốt nhiên quay về phía cậu, ngạc nhiên là chuyện quá ư bình thường đối với một câu trả lời lạ.

- Cháu nói vậy là sao? - Bác Hạnh hỏi lại.

Khuôn mặt Kiêu gần như nhào ra. Mẹ nuôi nhìn cậu muốn cố vũ nói ra lý do thốt lên câu vừa rồi. Ba người đàn bà còn lại cũng đang chờ đợi.

- Nói cho các bác xem đi nào.

- Bởi vì tuổi thơ của cháu quá thiệt thòi. Cháu gần như không có tiếng cười.

Giọng Kiêu chùng xuống, dự báo sự gào thét. Những người có mặt không muốn thấy nước mắt trào ra. Bởi vì họ không nghĩ rằng lúc này Kiêu không thể khóc. Mẹ nuôi nói:

- Nếu không muốn nhắc đến chuyện buồn nữa thì thôi.

Kiêu lắc đầu. Bằng vốn hồi tưởng của một chàng trai, cậu tóm tắt sơ lược về quá trình mình tìm ra phố và đã gặp mẹ nuôi thế nào. Còn sự cô đơn của tuổi nhỏ như một dòng sông ngẫu đục không thể nào trong, lúc nào cũng cuộn sóng thì cậu không nhắc đến. Cậu muốn đóng kín ký ức đó trong lúc này. Nhất là khi có ba người xa lạ mà cậu chưa thể nhận biết được đối với cậu, họ có sự hằn học gì.

Bữa cơm diễn ra sôi nổi và đậm chất bạn bè. Những người phụ nữ vốn đã nhiều tuổi, nhưng vẫn thoải mái nói chuyện, tuyệt nhiên không có khiên cưỡng nào. Sự gần gũi đến đã làm cho ngôi nhà vốn thiếu vắng tiếng cười trở nên ấm áp. Họ gấp thức ăn cho Kiêu, như chăm một đứa trẻ. Kiêu càng muốn nói để cháu tự gặp thì bát của cậu không ngừng được tiếp thêm thức

ăn. Kết quả là cậu phải ăn liên tục. Mẹ nuôi nhìn cậu mãi ngần ngại, bởi bà thấy các bạn của mình quý con nuôi mình đến thế.

Xong bữa, một người ngồi gọt hoa quả, ba người kia rửa bát đĩa. Tiếng nói cười bả lả không ngừng. Kiều hiểu rằng giữa họ đã có một sự gắn kết nào đó được khẳng định bằng thời gian. Cho nên, câu chuyện có những lúc nghiêng về tục tĩu, thô thiển, mà họ vẫn chấp nhận, lại hào hứng cổ vũ. Họ rủ nhau về khi đã ba giờ chiều, cũng là lúc người đàn ông ban sáng ra đi quay trở lại đón một người. Mẹ nuôi ngồi lại với cậu. Mẹ nói đó là những người bạn tốt nhất của mẹ thân thiết với nhau từ lâu. Ăn nói thì có vẻ khó nghe, tếu táo đôi chút, nhưng vui kịch liệt.

“Vui kịch liệt” là từ mới mà Kiều sẽ ghi nhớ. Lại còn có người đàn bà đẹp dã man. Ở quê, cậu chưa biết cụm từ này. Những từ như: xấu khủng khiếp, xấu ma chê quỷ hờn, đẹp long lanh...thì cậu bắt gặp rồi. Ngay cả cô bạn gái tên Quê cũng đôi lần nói Kiều khỏe cực kỳ. Còn cậu tặng lại bạn gái câu “Quê đẹp dễ sợ!”. Ngôn ngữ tiếng Việt phong phú đến... bật cười.

Mẹ nuôi trở về với hai con rùa, với lòng hận thù sôi máu. Kiều đã lên giường ngả lưng. Bà Hát nói sẽ vẽ tranh nhưng bà chưa ngồi cạnh phòng tranh ngay. Bà tìm đến con rùa. Con tên Ngõa. Người đàn ông tên Ngõa hèn nhát đã ra đi, không hiểu mỗi lúc bà Hát trút giận lên con rùa, thì ông ta có cảm giác thế nào. Nếu thực sự ông ta là người đã gây ra đau đớn cho người đàn bà này, rồi bỏ đi thì ông phải nghĩ sẽ có lúc người ta nhớ đến ông và căm thù. Con rùa ngo ngoe nhìn về phía trước, nó nhìn thấy ánh mắt không chút thiện cảm của người đàn bà đang ở trước mình. “Ngõa ạ, tao sẽ hành hạ mày. Muốn chết sớm cũng không được đâu. Phải cố sống mà chịu nỗi đau”. Bà Hát nói với con rùa. Cứ ngỡ Kiều ngủ rồi không nghe thấy. Không, Kiều đang lắng nghe từng lời.

Trời thay mùa và cây thay áo mới. Vết thương của Kiều đã dần qua tận cùng đau đớn, dần trở lại bình thường, rồi từ bình thường đó bình phục hoàn toàn. Da thịt dần thoát khỏi sự hành hạ của đau đớn. Kiều có thể đứng

dậy, đi lại, dạo phố bằng đôi chân tập tễnh của mình, bằng thân thể còn nhiều nhức nhối nhưng cần phải quên đau đi. Chẳng bao lâu cậu sẽ chạy nhảy bình thường, cơ bắp sẽ lại nổi lên cuồn cuộn, sức mạnh đổ tràn trên thân thể cường tráng. Cậu thấy những cô gái đi trên phố hoàn toàn đáng yêu. Cô thì lượn xe máy, động tác hết sức linh hoạt, và sở hữu những đường cong gợi cảm trên thân thể. Còn những cô nàng dạo trong công viên hoặc một mình, hoặc với người yêu thì thanh thoát duyên dáng lạ kỳ.

Các cơ bắp được khởi động lại và dần trở nên linh hoạt. Gió mới xạc xào những tán cây. Mà cây cỏ lại quá biết làm dáng, biết trước cả con người, vì vậy mà có những nơi con người bị quyến rũ bởi hoa lá tự nhiên. Gặp một cô gái và làm quen, nói chuyện là điều không tưởng đối với Kiều. Cậu chưa đủ mạnh dạn để làm chuyện này. Cậu chưa biết được rằng mở rộng quan hệ là ham muốn của con người. Tuy nhiên, họ có ham muốn làm quen với người hơn họ, giống như để họ phục ở một khía cạnh nào đấy, hoặc ít nhất người ấy có địa vị trong xã hội. Để làm quen với một cô gái ngồi cô độc trên ghế đá không phải là chuyện dễ dàng. Tim cậu nhảy múa và đầu óc dâng lên mặc cảm. Cậu thấy miệng mình cứ khép im im. Kiều quyết định ngồi ở một ghế đá khác nhìn mặt hồ, những con cá vui tính quẫy đạp, con kéo vó khuỳnh khoàng mấy cặp chân cao lêu đêu. Không cần để ý đến một người xa lạ. Lúc này, cứ nên ở tư thế “phòng thủ” là hơn. Thế nhưng, chẳng bao lâu, cô gái đã chủ động tiến về phía cậu, đề nghị bằng cử chỉ rất đỗi học thức trên cả tưởng tượng của cậu: “Em ngồi đây được chứ ạ”. Kiều thẽ thọt gật đầu: “Vâng, chị ngồi đi” theo kiểu của một cậu nhóc nhà quê chưa am hiểu gì đô thị. Cô gái ngồi xuống, chắc chắn là muốn làm quen nên chủ động rời ghế của mình.

- Anh học ở gần đây phải không, hoặc nhà ở gần đây.

Kiều vẫn ở tư thế cũ:

- Nhà em ở gần đây, chị là...

- Em là sinh viên, em đi dạo. Cũng đôi lúc cảm thấy chán chường mà. Không khí ở đây tuyệt vời quá. Ngày nào em cũng ra đây, ít nhất là nửa tiếng.

Lại chính cô gái là người có thể nói ra những chuyện riêng tư trước. Những thú vui, hay chỉ là sở thích vốn vụn vặt của cánh đàn bà con gái. Chuyện ở trường lớp thì tuyệt nhiên thú vị với cô rồi. Nó khiến cô có thể thao thao bất tuyệt hàng giờ. Cô gái tên Liễu. Do sự cởi mở muốn giao lưu của cô nói ra. Và thốt nhiên, không thể từ chối một câu hỏi “còn anh tên gì?”. “Tên em là Kiêu. Nhưng không phải kiêu ngạo đâu”. Cô gái cười ý nhị: “Anh không có vẻ gì kiêu ngạo cả”. Chính miệng Kiêu nói ra mình không phải là sinh viên và chỉ là con của một người bình thường. Tất nhiên, cậu không thể dễ dàng tâm sự chuyện quá khứ. Chỉ là hé lộ một chút gì đó, cho dễ bề nói chuyện trong lúc này. Từng cử chỉ của cô gái khiến Kiêu hướng về người con gái tên Quê của mình thở nọ. Cô ta như một nàng công chúa nhỏ đến để làm cậu thêm chút ý nghĩa trong mênh mông biển người mà cay nghiệt này. Đại loại cậu để ý đến âm điệu của lời nói, cái mím môi, gò má, bờ môi, ánh mắt, những ngón tay... Sự mạnh dạn của những cử chỉ hay là sự táo bạo của người con gái.

Cô gái hỏi thêm tình hình kinh tế trong gia đình Kiêu. Những câu hỏi liên quan đến việc làm của cha mẹ cậu. Và ở câu hỏi nào, cô cũng nhận lại một sự thất vọng ngấm cháy ở bên trong, nhưng vẫn cố tỏ ra mình còn đang nhiệt tình hỏi. Cô gái say sưa nói về dự định trong thời sinh viên của mình. Tất cả sẽ được khẳng định bằng nghị lực của cô gái đầy mơ ước. Câu chuyện mỗi lúc thêm nhộn. Thấp thoáng lá rơi và xào xạc của gió. Sự tác động của ngoại cảnh cũng dễ khiến người ta đồng cảm với nhau.

Có một chàng trai đứng phía bên kia đờ. Không giống một người yêu. Anh ta cao to và dữ dằn. Liễu là cô gái yếu đuối, có thể rất sợ anh ta. Mà biết đâu được, ở đời vẫn có sự khó hiểu. Cô gái tên Liễu vội tạm biệt Kiêu,

hẹn sẽ gặp lại nếu như cậu còn muốn ra công viên ngắm cảnh. Chiếc đuôi áo của cô là lướt trong gió.

Ngày hôm sau, không phải là ngày tệ hại gì đối với Kiều, nhưng cậu vẫn ra công viên cho thoải mái. Lại những cử chỉ hành hạ hai con rùa của người mẹ nuôi. Bà sẽ hận thù đến bao giờ. Một con người mãi ôm trong mình hận thù thì chẳng thể tìm đâu thanh thản. Thanh thản không cho phép hận thù ở bên mình. Con rùa chẳng phải là linh vật thể hiện sự vĩnh cửu trường tồn? Bà Hát thừa hiểu bản chất văn hóa của nó. Lũ rùa trong Văn Miếu đội bia đứng đó trăm năm, rêu mốc thắp lên thân mình. Chúng cũng chứng tích và kết quả đèn sách của một thời đại đặng đẵng. Vậy nên, dùng hình ảnh rùa để trả thù là quá cao tay. Hận thù sẽ trường tồn, cho đến chết, thậm chí hết đời bà, thì con rùa tên Ngõa, tên Tân kia vẫn sống. Rùa lại chậm chạp đến khó tả. Sự chịu đựng, chậm chạp của nó tượng trưng cho nỗi hèn hạ của gã đàn ông mà bà đang hướng đến. Kiều sợ sự hận thù như vậy. Cảnh bà đè chân lên con rùa khiến cậu nhoi nhói trong tim.

Khung cảnh bên ngoài vẫn được tô vẽ sinh động bằng hương hoa cây trong phố. Không mong gì gặp gỡ cô gái đáng yêu hôm qua. Cô ít hơn Kiều vài tháng. Chẳng rõ cô nói thế để “chịu làm em” hay đã già hơn mình biết bao nhiêu giờ phút, cậu nghĩ, hay chỉ là cách mà những cô gái có sừng có mỏ thể hiện. Tuy nhiên, cậu không nghĩ cô gái kia có sừng có mỏ. Cô không giống một đứa con gái hư hỏng.

Thế mà cậu đã gặp cô, nhưng là ở khung cảnh khác, hoàn toàn lãng mạn với kẻ khác và rất đối ngược ngược với cậu. Cô gái đang trong vòng tay một gã đàn ông, với bốn cánh tay quấn siết vào nhau trên ghế đá, được bố trí rất khéo léo dưới gốc cây lim già, ngay một góc khuất. Kiều chẳng hiểu sao chân mình lại bước vào đây mà vốn nó rất hãn hữu người vào. Cứ cho là không phải cô đi, thì đôi mắt cậu đã rất lạ lẫm với cảnh trai gái ở nơi có người qua lại, nơi thanh thiên bạch nhật. Những chi tiết mà cậu thấy trên đầu cô giống của ngày hôm qua, khiến cậu không thể nào nghĩ đó là ai

khác. Cô gái không biết cậu đã nhìn thấy họ, còn gã đàn ông thì thấy. Anh ta có vẻ đã cứng tuổi, với thân hình sồ sề, đôi bàn tay to bè như tay gấu, mái tóc không được nuôi dưỡng một cách mượt mà nên cứ xù lên. Dù không là gì của nhau, nhưng cậu cảm thấy vừa đánh mất điều gì đó to lớn. Ít nhất là cô trong lúc này, đang bị sở hữu bởi một kẻ khác, không thể ngồi mà nói chuyện. Cô gái nhắm mắt chịu đựng, cũng có chút say đắm giả tạo hiện lên. Nhưng không cho Kiều suy đoán được rằng đây chỉ là một sự đóng kịch. Cô gái chỉ vờ vọt qua chuyện, cầm tiền rồi thôi.

Hôm sau nữa, vẫn gặp cảnh huống này. Cậu không nghĩ sẽ đi lại phía Liễu đang ôm choàng, hôn hít với một gã đàn ông khác khi mình đã nhận ra cô từ xa. Mỗi hôm một người. Đó là loại tình yêu gì vậy? Không, đó không phải tình yêu. Kiều bắt đầu suy diễn. Đây không phải tình yêu giống như thứ tình yêu học trò với Quê mà cậu đã trải qua. Hẳn là cô đang làm đi, đang dùng cái thứ của mình để kiếm tiền. Lòng trống rỗng và bại hoại. Cậu định ngồi một lát rồi quay về. Đẳng nào thì cậu cũng không nên có mặt ở nhà trong lúc này. Mẹ nuôi đang nói chuyện với một người đàn ông lạ cậu chưa từng gặp. Chắc chắn là chuyện quan trọng, bởi hai người đã nói rõ cần phải thẳng thắn nói chuyện với nhau. Lát sau cô gái tiến lại, bần thần ngồi xuống bên Kiều, chưa nói gì với cậu. Hai người im lặng trong giây lát.

Cô lên tiếng:

- Anh khinh bỉ em lắm phải không?

Kiều vờ không hiểu gì hết, hỏi lại:

- Khinh bỉ gì cơ, chị đâu có...em đâu có gì để anh phải khinh bỉ.

- Anh đã thấy hết mọi việc của em rồi. Anh đã nhìn thấy em và...Thú thực, đó là nghề của em. Em đã dối anh. Thú thực, lúc làm quen anh, em cứ ngỡ anh là gã trai có tiền nên định...Biết anh không phải là sinh viên, và ăn

nói không có gì “sành điệu” của người có tiền nên em thôi mời chài. Xã hội vẫn gọi những đứa như chúng em là điếm.

Cô gái nói có vẻ rất thật lòng, bằng quả tim và bằng chính hơi thở cô. Kiêu không có cách phản ứng nào khác là lắng nghe và thông cảm. Cậu bảo đó chỉ là một cái nghề. Rốt cuộc, cậu cũng nói được câu hay ho, mà sau này cậu nghĩ lại, thấy phục mình: “Điếm chỉ là một nghề thôi, có người cần thì mình cung cấp. Không xấu như người ta nghĩ. Ăn cướp mới xấu”. Lời lẽ của cậu nhận lại vẻ sướt mướt trong lời chuyện của cô gái. Giọng nói của cô báo hiệu một cơn mưa tuôn trào. Cô trình bày ngắn gọn nỗi khổ mình đang trải qua. Rồi cô đứng lên. Kiêu ngược mắt lên thì bắt gặp gã đàn ông đang ra hiệu cho cô gái. Chính là gã mà hôm đầu hai người gặp nhau có xuất hiện. Liều nói “Đó gọi là bảo kê. Gã này bảo vệ em và cũng thu tiền mà em kiếm được. Em chỉ được trả phần trăm”. Rồi cô bước đi, leo lên xe gã đàn ông kia, không hẹn sẽ gặp, cũng chẳng thể hiện tín hiệu gì cho cậu là có nên gặp nhau nữa hay không.

Lại thêm chút ít thực tế cuộc sống nữa ngấm vào tâm hồn còn non nớt của cậu. Đứng lên, đi về trong tâm trạng bải hoải não nề. Những ông già bà trẻ muốn kéo dài tuổi thọ, đang gắng chạy quanh hồ, tay vung vít một cách vừa hoạt bát vừa nặng nề. Về nhà, Kiêu thấy người đàn ông kia vẫn chưa đi. Chiếc xe máy còn án ngữ ở cái sân hẹp. Có chiếc lá vàng hiên từ đậu trên yên. Con chim gì gân cổ hót sau vòm lá, nghe là lạ. Cậu cất chân quay ra, tiến đến quán chè cóc của bà già người ta vẫn gọi “U Sẻ”. U Sẻ tóc trắng lòa xòa, gãy đét như con cá mắm. Sở hữu một ông chồng ốm o quanh năm và chẳng hơn cá mắm bao nhiêu. Cũng sở hữu hai cô con gái người tròn vo nặng hơn năm mươi ký cao gần một mét bốn năm. Chỉ nhìn thôi đã biết được sự hành hạ của mưu sinh khắc nghiệt thế nào đối với thân thể bà. Nhưng bà lại vui vẻ, ai cũng gọi con xưng u. Quán nước chè của bà đông khách, có cả những vị quan chức thích dân già. Vì thế mà bà có thể nuôi được ngần ấy miệng ăn. Đôi lần, bà bị đám sinh viên chửi. Có một gã chửi quá ba trăm ngàn không có cơ trả, bà cất công đi lùng mãi không được.

Một hôm gã đến, đưa bà năm mươi ngàn rồi khất. Lúc đó, bà cứ cầm, được ngàn nào tốt ngàn ấy. Bà hiểu rằng số tiền còn lại cứ coi như đã đánh rơi xuống cống, không trông chờ tìm thấy.

Uống cốc nước chè và nhai kẹo cao su. Khi thấy người đàn ông kèn càng cưỡi xe máy lao ra khỏi ngõ mới toan đứng dậy trả tiền, ra về. Mẹ nuôi đang nói chuyện với ai đó trong điện thoại. Chắc chắn là lời mời mọc mẹ đi dạy cho một trường nào đó. Cậu chỉ thấy mẹ từ chối. Mẹ muốn tự do, là chỉ làm tư vấn cho một cơ quan liên quan đến sức khỏe sinh sản, vẽ tranh sơn dầu, làm tranh minh họa và đôi khi nhận vẽ bì a sách. Mẹ bảo không còn ham muốn đứng trên bục giảng. Đó là khả năng của mẹ, và sự cầu cạnh của người khác đối với người có tầm vóc. Còn với Kiều, nếu được làm giảng viên của một trường đại học, thì điều đó quả là trên cả tuyệt vời. Nhưng mẹ đã sốt sắng từ chối rồi hạ điện thoại. Nhìn mặt mẹ đỏ bừng, có thể cuộc nói chuyện lúc trước quá căng thẳng, khiến mẹ không còn tâm trạng nào để chấp thuận một lời mời.

Mẹ nuôi hỏi “Con vừa ra công viên về à?”. Kiều vâng. Mẹ nói: “Con ở nhà, mẹ đi đặng này một lát, rồi sẽ đi chợ cho bữa tối luôn”.

KHI VẾT THƯƠNG NẪM XUỐNG

Nguyễn Văn Học
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Con cần phải có một chân trời nếu muốn bay. Đó là lời khẳng định của bà mẹ nuôi đối với cậu con đáng thương của mình. “Mẹ sẽ tạo dựng vùng trời và chân trời để con bay, vì con là con của mẹ”. Lời hứa đó vang lên như lời thề trong tâm thức cậu. Cậu bám vào đó để hy vọng, để có thể sống tốt hơn. Cậu không muốn quên quá khứ. Quá khứ cho cậu nhớ rằng cậu là ai, cần phải biết sống như thế nào.

Bằng lời khẳng định đó. Mẹ nuôi đã dạy cho Kiêu cách đi xe máy. Đầu tiên là ngồi trên xe, dựng chân chống phụ, điều khiển thử. Từ đề đến phanh. Kiêu là người sáng dạ. Tối hôm sau trên đoạn phố vắng, mẹ nuôi đã để cậu điều khiển còn bà ngồi sau. Kiêu đi rất tốt. Chẳng mấy chốc cậu đã có thể làm chủ chiếc xe. Tuy nhiên, mẹ vẫn dặn Kiêu phải luôn cẩn thận khi ra ngoài phố. Phương tiện ngày càng đông, bao nhiêu con phố mọc lên, mở rộng ra vẫn không đáp ứng đủ. Và để khỏi phải tai nạn thì chỉ có mỗi cách là cẩn thận, xử lý linh hoạt mọi tình huống. Trong bữa ăn, mẹ cũng nói con cần phải được đi học.

- Con đã tốt nghiệp cấp III và có bằng? Xếp loại khá chứ? - Mẹ nuôi hỏi.

- Vâng, loại khá mẹ ạ. Con chưa lấy, nhưng con nghĩ bằng sẽ loại khá.

- Được thế thì tốt. Mấy hôm nữa, con hãy tìm về quê, xin lại cái bằng đó mang lên đây, mẹ sẽ sắp xếp để con được đi học.

Hồi hộp và sung sướng, cậu đã hỏi:

- Học trường nào hả mẹ?

- Con chưa thi nên mẹ chỉ có thể xin cho con vào một trường Trung cấp nghề. Còn muốn học đại học thì con phải thi. Con tự quyết định đi.

Kiêu nói:

- Con học nghề cũng được mà, nhanh ra trường, đi làm để đỡ ăn bám mẹ. Còn nếu...

- Nếu làm sao?

- À, dạ không ạ... con chỉ định rằng nếu con có khả năng thi đại học thì tốt quá. Nhưng có cơ hội và thời gian con sẽ ôn để thi vào đại học.

Cậu định nhắc đến ước mơ làm công an của mình, đến ngôi trường mà cậu từng mong mỏi. Nhưng nhắc điều đó ở đây làm gì. Cậu đang phải sống nhờ, đã quá phiền hà mẹ nuôi rồi. Có thể, ông trời không cho phép cậu theo nghề cha, ông bắt cậu phải chịu những nấc thang đau khổ. Tâm trạng nặng nề này thể hiện sự bi quan của cậu trước tình hình. Ước mơ vẫn là ước mơ. Giờ đây cậu phải xếp ước mơ vào một chỗ.

Mẹ nuôi nghe vậy rất mát lòng mát dạ. Bà giục con ăn nhiều, ăn cho khỏe để có sức học tập. Hãy tìm về nơi con đã ra đi, nếu còn người thân thì hãy nói con đang rất ổn, và sắp được đi học.

Kiêu rất thích ăn những món mẹ nuôi nấu. Nó không giống những món bà vẫn nấu. Nó khác một trời một vực. Dù vậy, cậu không có ý chê những món của bà. Bà chỉ có rau dưa, mà cậu vẫn cao lớn đấy thôi. Ngược lại, cậu rất muốn sống bên bà, rất nhớ. Ngày bà mất, cậu đã đau khổ biết nhường nào. Giá giờ bà còn sống, sẽ rất vui khi thấy cậu có thêm một người mẹ tốt.

Như đã nói, Kiều coi mẹ nuôi là một thiên thần trong bếp. Mỗi khi bà vào bếp, múa may trên dao thớt và bếp núc, mọi thứ liền được đánh thức và ca vang bài ca của chúng. Bài ca màu sắc, hương vị, trong đó còn có sự nhún nhảy của lửa, của một tâm hồn điệu nghệ am hiểu các món ăn.

- Mẹ hy vọng là con sẽ thích sống bên mẹ, thích ngôi nhà của mình.

Kiều đôi chút ngạc nhiên:

- Con biết mà mẹ. Chẳng thứ gì có thể sánh được với tình yêu của mẹ dành cho con trong lúc này. Con rất thích và cảm thấy sung sướng khi sống bên mẹ.

Câu nói này, chắc chắn là cậu đã học được trong phim ảnh. Tâm hồn cậu vốn rất trống trải, tan hoang, chẳng còn một khái niệm nào ngọt ngào tồn tại trong đó. Thế mà lúc này cậu đã thốt ra được lời lẽ ấy chứng tỏ tâm hồn cậu đã được nạp thêm.

Vì điều này nên người mẹ nuôi rất vui mừng. Bà nhìn cậu con nuôi đầy mãn nguyện. Kiều ngày càng nhận ra bà có nhiều nỗi buồn. Ngày nào, hai mẹ con cũng vui vầy bên nhau. Vì cậu con mà bà bớt thời gian ngồi thất thần bên phòng vẽ. Bà muốn có thời gian tâm sự với con trai. Cũng muốn “đôi tay thiên thần” của mình nhún nhảy trong bếp, khơi dậy mùi thơm của món ăn.

Bà Hát đưa Kiều ra bến xe để cậu về quê, xin lại tấm bằng. Chuyện xin đi học Trung cấp nghề bà đã giải quyết ổn thỏa. Kiều sẽ trở lại quê hương bản quán của mình mà một năm trước cậu ra đi. Sẽ là một cuộc hồi hương của đứa trẻ tha phương, còn khao khát nhớ về nguồn cội. Bà dặn đi dặn lại con đi hãy cẩn thận. Về thả hương cho bà, rồi mau chóng trở ra. Đường chỉ khoảng sáu mươi cây số, đã là xa với cậu nhóc. Bến xe nhộn nhịp, vô vàn số phận và những khuôn mặt. Có lẽ, ở những bến xe, hội tụ nhiều khuôn mặt nhất, với đầy đủ những số phận, những cuộc mưu sinh vật

lộn. Cho nên, rất thuận tiện cho những ai muốn liệt kê khuôn mặt, đánh giá tình hình của một đất nước. Kiêu ngoan ngoãn vâng, xốc lại túi xách có ít quà biếu người đang giữ bằng của cậu. Ổn định ngồi trên ô tô, cậu không ngừng nghĩ đến chân trời mà mẹ nuôi sẽ bố trí để cậu bay. Cậu muốn hét lên “Tôi đang có chân trời và sắp sửa bay lên”. Tuy nhiên cậu chưa hình dung ra mình sẽ vỗ cánh thế nào, lên được tầm cao bao nhiêu. Cậu sẽ sống sung sướng hay chịu thêm sự thiệt thòi nào. Cậu nghĩ rằng, mình đang là một con cá. Con cá có thể tự do bơi trong dòng nước của nó, nhưng có thể một điều không may xảy đến, cá lên thớt bởi dòng điện con người nhấn tâm gí xuống nước tiêu diệt chúng. Không, chẳng cần phải nghĩ ngợi nhiều. Hãy cứ để dòng đời dẫn dắt. Có ai bắt được sao trên trời đừng sáng, hay sai khiến được sự lung linh của vầng trăng.

Lúc này, niềm vui với cậu đang mênh mang.

Ô tô ì ạch gần hai tiếng đồng hồ thì dừng nơi bến đỗ quê nhà. Đi qua một đoạn đường đồng nữa là về đến nhà. Trời đang cuối hạ. Những cánh sen sắp sửa tàn. Ruộng lúa mới cấy hôm nào mơn mớn trong nắng nhẹ và gió thoảng. Lòng Kiêu xanh xang. Nỗi niềm này dành tha thiết với quê hương. Này nắng, này cây, này quê hương và những gì gần gũi. Hôm nay ta trở về đây, ta rất nhớ. Có điều ta chẳng thể làm gì để mọi thứ đẹp hơn. Ta chỉ là ta, một kẻ đã từng khổ và cầu bơ cầu bất, nay dám xin dâng nỗi niềm này, rất nhỏ là ta rất yêu quê. Ở quê, dù có hình ảnh đau khổ về mẹ ta, về người bà tội nghiệp đáng yêu vô vàn của ta, nhưng ta vẫn luôn hướng về. Ta vẫn nhớ đây là nơi chôn nhau cắt rốn. Rồi sẽ có một ngày mẹ ta quay về. Mẹ không chết, thì ắt hẳn sẽ có một ngày quay về tìm ta. Ta có linh cảm như vậy, một cái gì đó được khẳng định là tình mẫu tử. Cùng với tâm trạng này là nỗi sợ hãi. Cậu vẫn còn một mối thù với thằng Rõ. Gia đình nó có đến tính sổ với cậu không? Còn đôi bò của anh Tôn. Cậu đã làm mất gia tài của anh, giờ còn mặt mũi nào nhìn anh nữa. Nghĩ đến con mắt của thằng Rõ, tự nhiên thấy lạnh dọc sống lưng. Cậu nghĩ lại, đã một năm trôi qua, hẳn là sự thể đã lắng xuống. Hận thù rồi cũng phải giải quyết. Hơn nữa, cậu

không thể mãi mãi lẩn trốn quê hương không về. Đêm qua là một đêm với nhiều dẫn vật. Thôi phải vui lên, cậu nghĩ, không biết Quê giờ ra sao nhỉ?

Chẳng bao lâu Kiều đã về đến làng. Cậu mau chóng tìm Quê trước. Lúc này, chắc hẳn Quê không đi đâu xa. Ngày đó cô đã nói mình sẽ gắn cả đời với đồng ruộng và những đầm sen vì “giấc mơ đại học của tớ đã bị thiêu rụi”. Gia đình Quê khá giả, bố mẹ cô lại có một chế độ khắc nghiệt đối với con cái. Nhất là chuyện cấm cô chơi với một đứa con như Kiều. Quê từ bỏ ước mơ làm cô giáo, cô bị gia đình giết chết ước mơ đó, tuyệt nhiên không còn có thể

cựa quậy.

Chơi với Kiều, Quê chẳng những nhận được sự ngăn trở của bố mẹ mà các bạn cũng nhất loạt dè bủ. Chuyện còn được thêu dệt và bay về Ban Giám hiệu nhà trường. Thầy hiệu trưởng nói trên loa trong buổi chào cờ tỏ rõ quyết tâm phản đối tình yêu tuổi học trò, loại tình yêu chíp hôi. Thầy thể hiện quan điểm “Yêu tuổi học trò là tình của lũ chíp hôi”. Khẩu hiệu “Học, học nữa, học mãi” dán khắp nơi. Tuy không ai căng cái biển “Cấm học trò yêu” nhưng mọi người vẫn ngầm hiểu là có quy định khắc nghiệt này. Thầy chẳng những nói với học sinh trên bục giảng rằng phải đến khi ra trường thầy mới yêu. Mà đã yêu là tư tưởng cưới luôn, không có sự phản bội, không cần tính toán mất thời gian. Thời gian để học và nghiên cứu. Thời sinh viên thầy cũng dứt khoát không yêu. Thầy còn đem chuyện đó làm bài học kinh nghiệm trên buổi chào cờ, biến nó thành một buổi thuyết giảng về tình yêu và tem mác của những người tham gia yêu. Tất nhiên có rất nhiều tiếng thở dài, kèm theo bề bộn sự phản đối của học sinh. Những tiếng xì xào đó chỉ trời mới rõ, còn với thầy, nó biến thành lời thì thào của gió thổi, để thầy cứ an tâm mà thuyết giảng. Chuyện của Kiều và Quê được thầy trân trọng dẫn dắt ra đây. Cũng là lời cảnh cáo. Hai cô cậu bịt mặt xấu hổ. Đương nhiên trở nên nổi tiếng, dù hai người vẫn nói mình trong sáng. Quê hận thầy hiệu trưởng. Kiều cũng vậy. Ý nghĩ trả thù đã từng bốc lên đầu

cậu, nhưng nó đã xẹp xuống trước sự phản đối của Quê. Quê dứt khoát được chuyện đó, nếu không hậu quả khó lường. Quê bảo: “Cậu làm vậy, sẽ mất hết tất cả đấy. Còn ảnh hưởng đến cả bà nữa”. Cậu không muốn ai động chạm đến bà, đành nguôi.

Kiều thấy Quê đang mài mê giặt áo quần bên cầu ao, cậu vô cùng sung sướng, tim rung lên rung lên. Ngôi nhà hai tầng quét ve xanh đỏ vắng hoe. Quê ngạc nhiên về sự xuất hiện đường đột của Kiêu lúc này. Chẳng bao lâu giọng nói của cô đã trở nên thảng thốt. Cô nói trong bụi ngùi.

- Cậu đã đi đâu thế hả Kiêu? Chắc là vất vả lắm. Cậu vào nhà uống nước đi nào. Trời ơi, tớ đã không biết cậu đi đâu và nghĩ rằng cậu sẽ không bao giờ về nữa.

- Được rồi, từ từ Kiêu sẽ kể. Có ai ở nhà không?

- Không, mọi người đang ở lò gạch.

Quê bỏ lại những gì đang dở dang để vào với bạn. Kiêu nhìn bạn từ đầu đến chân, thấy bạn gầy hơn, chín chắn hơn sau chừng một năm không gặp.

Kiều thấy quá ư khó xử, chẳng lẽ không gặp. Ý nghĩ đồng loạt bùng nổ.

- Quê gầy đi nhiều quá, nhưng có phần xinh ra đấy.

- Cậu chỉ đùa thôi. Tớ chẳng gầy đi nhiều lắm đâu, chỉ đen đi thôi. Kiêu về thăm tớ đấy à? Mà cuộc sống của cậu giờ thế nào?

Quê sốt sắng hỏi. Kiêu vui mừng:

- Rất tốt Quê ạ. Giờ tớ đã có một bà mẹ nuôi tuyệt vời. Tớ về đây là để xin lại cái giấy chứng nhận tốt nghiệp gửi anh hàng xóm. Tớ đã nói để mẹ

nuôi yên tâm là có bằng trong tay rồi. Tớ sẽ cầm giấy đó đến trường xin bằng. Chẳng biết các thầy có cho không. Cậu lấy bằng chưa?

- Bố tớ lấy hộ rồi. Còn của cậu, chắc người ta không dám giữ đâu. Yên tâm đi.

- Ừ, tớ chẳng ngán. Không đưa, tớ làm âm lên cho mà xem.

- Cậu vẫn cừ như xưa.

- Là Kiêu mà. À, anh cậu thế nào, chắc còn hận tớ lắm. Mắt của anh ấy hỏng phải không?

- Ờ - Bụng Quê quặn lại, cũng bởi vì điều đó mà gia đình đã chì chiết cô quá thế, vì cô chơi với kẻ láo xược, công răn về căn gà nhà. Cô tiếp:

- Anh ấy bị hỏng một mắt. Độ đó hận cậu lắm, nếu cậu không trốn đi mà để bố tớ bắt được thì không biết sự thế sẽ thế nào. Giờ cũng nhạt đi rồi, ai cũng độc mồm độc miệng nói cậu đã chết. Giờ thấy cậu, tớ mừng lắm.

- Sao mà chết được - Kiêu cười - tớ còn phải sống để tìm mẹ mà. Tớ bây giờ vi vu lắm, sẽ được đi học, được sống ở thành phố hẳn hoi.

- Ừ, cậu hóa may đấy. Ông trời đã nhìn nhận lại.

- Tớ cũng nghĩ vậy!

- Cuộc sống giờ quá ư nhàm chán, muốn đi đâu đó một thời gian, nhưng bị bố mẹ cấm cung.

Uống cốc nước chè Quê rót, Kiêu tự động rút lui trước, hẹn đến tối sẽ nói chuyện nhiều hơn. Còn cậu phải đi tìm anh Tôn hàng xóm. Hiện anh đang trông nom, cai quản phần đất của bà ngoại để lại. Quê gật đầu.

- Thế cũng được, cậu cứ sang bên đó, tối quay trở lại đây, chúng mình đi dạo. - Quê nói.

- Ừ, Quê dọn dẹp đi nhé, tớ sẽ quay lại. Tớ rất sợ phải gặp mặt bố và anh cậu.

- Cứ bí mật thôi, sẽ chẳng ai để ý đâu. Cậu lấy được bằng là đi luôn à?

- Phải. Tớ sẽ đi luôn, thế nhé.

- Kiêu đi đi.

Nhà anh Tôn trống hoác. Anh Tôn đang dọn dẹp chuồng cho lũ lợn. Chúng đến bữa chưa được thỏa cơn đói đang réo ầm ĩ. Lũ con của anh đang ồm tỏi cửa nhà. Nhìn là biết anh Tôn vất vả thế nào. Anh dừng tay, nhìn từ đầu đến chân cậu em, hỏi han tình hình, sức khỏe và rót nước cho cậu uống. Xong anh xin phép đi “tiếp” lũ lợn trước cho chúng khỏi kêu, rồi sẽ tâm sự sau. Kiêu rất đổi thông cảm.

Lũ lợn đã được ăn và trả công chủ nhà bằng không khí bình yên. Anh Tôn rửa tay chân, bước ống thấp ống cao, vợ vội đóng quần áo giăng ngoài chiếc ghế nhựa ấn vào trong buồng. Cái niêu nhỏ giữa nhà cũng được anh dùng chân gạt gọn vào một bên. “Bữa bộn quá, nhà có con lợn mà”. Anh than với Kiêu vậy, cầu mong thông cảm. Kiêu xua đi “Chẳng sao đâu anh. Khi các cháu lớn là đâu vào đấy thôi mà”. “Chẳng biết tốn bao cơm gạo nữa thì chúng mới lớn”.

Lúc này anh Tôn mới có thời gian để nhìn kỹ cậu em hàng xóm. Tuy không máu mủ gì, nhưng anh nhận được sự ủy thác của bà ngoại Kiêu khi còn sống. Tính tình anh rất đổi mộc mạc cho nên Kiêu cảm thấy như được về nhà mình. Ngôi nhà tranh ngày đó đã cháy sạm rồi, chỉ còn chút dấu tích hoang sơ ở vườn kia. Cậu nhìn nó, thấp thoáng hình ảnh của mình thời tuổi nhỏ. Lũ con anh rí réo bên cạnh, vừa ngẫu nhiên gói kẹo cậu đưa làm quà. Cậu ở nhà anh ăn tối. Anh Tôn bắt con gà làm thịt. Chọn con to nhất cũng

được hơn một ký, hơi gầy. Kiêu cầm dao cắt tiết. Vui vẻ thế này là tốt, ăn là ăn cái tấm lòng của nhau.

Bữa cơm rộn rảng với hai vợ chồng anh Tôn và những đứa con. Đã lâu cậu mới được ăn rau dền nấu canh. Mùi vị của rau dền đậm đà chất quê không thể giấu giếm. Nó cho mỗi ai yêu tuổi thơ và có một tuổi thơ những ký ức đẹp. Như là các bạn vậy.

Lúc này, Kiêu thực sự mới được thốt lên nỗi niềm của mình. Câu chuyện đang ở đoạn thân tình. Ngoài kể những chi tiết dẫn dắt cậu ra phố rồi gặp người tốt thế nào, cậu nhắc đến đôi bò. Giọng bùi ngùi:

- Em rất tiếc, ngày đó em chạy trốn, đã để anh chị mất đôi bò.

Anh Tôn gạt đi:

- À, ôi, không hề gì, không hề gì. Không mất mà, không mất. Anh chị đã tìm thấy. Người ta cho xin, chỉ mất tí tiền hậu tạ thôi, em đừng áy náy.

Chị vợ cũng ào ào xoa dịu sự áy náy của Kiêu:

- Chú em đừng lo gì. Xong rồi, đôi bò đó anh chị cũng đã bán rồi.

- Vậy thì tốt quá! - Kiêu thấy nhẹ bẫng người, như người ta gỡ hòn đá nặng trên vai cậu ra - Em đã rất lo là cả gia tài của anh chị dồn vào đôi bò đó, hú vía.

- Hú vía gì chứ! Nhưng đối với thằng Rõ thì nên đề phòng đấy.

Trăng lên vành vạnh và gió đồng thổi vi vút. Kiêu lò dò đến ngõ nhà Quê, bằng đôi chân đã khỏe mạnh, rắn đanh của mình. Quê đợi từ lâu, tóc gội lá bưởi, chải mượt.

- Đừng to tiếng, anh tớ ở nhà. - Quê nói.

- Quả là tớ có chút sợ đấy, chẳng may anh ta bắt gặp. Dù sao tớ cũng phải xin lỗi Quê về chuyện này. Vì tớ mà cậu thiệt thòi nhiều quá.

- Tớ sinh ra để chịu thiệt thòi mà. Mà không nhắc chuyện buồn nữa. Đi thôi.

Hai người gợi ý sẽ ra bờ sông ngòi. Trên đê, không khí sẽ làm cho lòng cả hai dịu lại và hơn hết là được sống lại cảm giác ngày xưa.

Kiều và Quê thắp thếnh bước, có ánh trăng soi đường, có má lúm đồng tiền của Quê lung linh. Hương thơm từ mái tóc Quê phả ra, ngán ngát.

- Tớ xin lỗi Quê, vì tớ mà cậu phải chịu nhiều ảm ức. Nếu không, đã có thể thi đại học, chứ chẳng khổ như giờ. - Kiêu nhắc lại chuyện đó.

- Thôi được rồi, đừng nhắc lại nữa. Hãy phấn chấn lên!

Câu nói của Kiêu khiến cô gái đứng lại. Cô không thích bạn mình nói như vậy. Không phải vì cô, cũng chẳng phải vì cậu. Nhưng là vì cả hai. Vì sự hy sinh. Quê hỏi:

- Cậu có hối hận vì chơi với tớ không?

- Quê hỏi gì lạ vậy? Có Quê là bạn, tớ có niềm vui sống trong đời. Nếu không thì bạn biết đấy, tớ chỉ sống trong nỗi cô đơn thôi. Quê vẫn là một người bạn thân, dù đi đâu tớ vẫn nhớ.

- Ừ, phải rồi. Tớ cũng vậy và giờ thì chúng ta phải nghĩ khác thôi. Không khác cũng chẳng được. Tớ đã mang án vào thân rồi.

- Thật bất công cho bạn quá!

Đã đến đoạn đường đê quen thuộc. Nơi đó có cây đề tươi tốt. Trăng chênh chếch trên trời. Hai người ngồi xuống cạnh nhau. Lúc này, ngoài sự run rẩy và hồi hộp của đôi tình yêu cũ, họ còn bị sự ngượng ngùng nuốt tiếc

chen lẫn. Nếu không là những gì khác ngoài sự tình nguyện, tươi trẻ của hai con tim, thì biết đâu, tình yêu đẹp của họ vẫn đang tiếp diễn, để bớt đi đoạn đường lưu lạc của chàng Kiêu. Nhưng mọi chuyện đã xảy ra rồi, không theo ý muốn của ai. Ngày đó, chuyện của hai người còn là đề tài rất được chú ý trong trường học. Học sinh trong trường nhìn họ với con mắt xia xói, moi móc, khinh bỉ. Nơi nào có bóng dáng họ đi qua, lũ học trò cũng tìm thấy một sự ô trọc.

- Quê chẳng ngờ mọi chuyện có thể xảy ra đến buồn nản như vậy. Tớ đã từng nghĩ nếu gia đình cậu không có những chuyện buồn xảy ra thì tình cảnh của hai đứa đã khác.

- Dù muốn thì chúng mình cũng không thể cưỡng lại được mà. Trong mắt mọi người, tớ chỉ là con của một người cha chết vì bọn tội phạm, con của một người mẹ đã bỏ đi.

Quê lấy tay che miệng Kiêu:

- Đừng nói thế. Không bao giờ cậu được phép nghĩ như thế.

- Tớ chưa bao giờ có ý nghĩ sẽ mất bố, nhưng đã mất hẳn. Còn mẹ thì lúc nào cũng muốn đợi chờ. Tớ tin mẹ còn sống và nhất định sẽ trở về. Bởi tớ cảm nhận được rằng mẹ đang ở xa và rất muốn về tìm con trai. Ngày trước, tớ rất ngại nói đến chuyện riêng tư của gia đình. Giờ có thể nói rõ cho Quê hiểu, nhưng không phải lúc này. Dành dịp khác nhé.

- Được rồi, chỉ cần cậu còn tin tưởng ở tình bạn này, ngoài ra còn chút gọi là tình yêu nữa. Quê sẽ đợi chờ ngày đi làm dâu nhà người. Điều này bố mẹ tớ quyết định. Tớ không có quyền định đoạt đời mình. Thật nản quá.

Kiêu thốt lên:

- Sao lại có thể như vậy được. Giờ là thời nào rồi?

- Tớ biết. Và chắc mọi người cũng biết. Nhưng tất cả lại muốn định đoạt tớ.

- Như vậy càng khổ cho Quê.

- Quê biết, nhưng vẫn phải chấp nhận thôi.

- Không thể như thế được!

Không thể như thế được! Vậy thì Kiều sẽ làm gì để giúp bạn đây? Đưa bạn đi trốn hay dửng cảm đến trước mặt bố mẹ Quê và nói với ông bà ấy rằng tôi sẽ lo liệu được cho con gái ông bà. Hoặc là bằng một cách cực kỳ thông minh nào đó để giải quyết ổn thỏa. Ở khía cạnh của người lớn thì Kiều còn là một đứa trẻ, hai bàn tay sạch bong không chút tin cậy. Vậy ai dám đặt số phận của con gái họ vào tay một kẻ trắng tay? Không bao giờ.

Hơn một năm trước, khi còn ngồi trên ghế phổ thông, Kiều đã từng nói như vậy trước mặt bố mẹ của bạn gái “Cháu yêu Quê và sẽ cưới làm vợ. Chúng cháu yêu nhau thực lòng, mong hai bác tác thành”. Họ rõ mười mười hoàn cảnh của Kiều, tất nhiên lời thỉnh cầu đó theo họ chỉ đáng nhận sự dè bủ. Không được chấp nhận, lại còn chịu nhục mạ, Kiều quay về trong nỗi ê chề, hận đời, gay gắt hận người.

Quê là người phản đối kịch liệt quan điểm của bố mẹ, cũng đã kích thái độ của hai người đối với Kiều. Cậu không đáng bị đối xử như thế. Rốt cuộc, cha mẹ bắt cô con gái phải lựa chọn hoặc là gia đình, hoặc là người yêu. Kiều không muốn Quê vì mình mà khổ. Đêm đó, hai người ở bên nhau, nhưng chẳng may có người nhìn thấy. Lời đồn thổi nhanh như tia chớp, làm rùm beng tất cả, khiến cho cô cậu phải tan tác, nản lòng trước cuộc đời. Nhà trường được dịp thuyết giảng trên buổi chào cờ vào thứ hai đầu tuần. Vẫn là đề tài cũ: cảnh cáo đôi nhân tình điếc không sợ súng. Họ dọa sẽ đuổi học cả hai. Nhưng gia đình đã xin được. Ban Giám hiệu bắt cô cậu phải ký vào bản cam kết sẽ không để chuyện tương tự tái phạm, ảnh

hưởng xấu đến uy tín của nhà trường. Bố mẹ Quê cấm cô không được qua lại với Kiêu. Vì chuyện này mà bà ngoại Kiêu đau đầu. Người ta nói đến tai bà, đúng vào dịp bà lâm bệnh. Bệnh nặng càng nặng. Bà đã không qua khỏi. Kiêu điêu đứng và vật vã sống.

Trăng đổ thẳng trên đầu, tràn vào từng kẽ tóc. Gió rười rượi thổi trườn qua mặt đê. Kiêu thấy hơi lạnh sương đêm đang liếm lên mặt mình. Không ai muốn về, tay họ gần như đang ôm lấy nhau. Do Kiêu chủ động, chỉ Quê khiên cưỡng đẩy ra, đối với sự nhiệt tình của Kiêu, cô không thể cưỡng.

- Kiêu rất nhớ năm tháng học phổ thông.

- Tớ cũng vậy. Chắc chẳng bao giờ tớ có được những ngày tháng đẹp như thế nữa. Giờ thì chúng ta phải về thôi. Muộn rồi. Chúng ta vẫn phải sống. Kiêu hãy sống tốt lên nhé.

Trăng lọt đầy trong mắt Quê. Trăng chảy tràn không gian thơ mộng. Trăng nói lời của trăng, gió nói lời của gió, người tha thiết nhau nói dịu ngọt về nhau. Kiêu thấy rõ. Trăng vô tình làm đẹp Quê lên, bội phần. Lúc này cậu muốn ôm chặt lấy Quê, thật chặt để đừng xa nhau nữa. Nhưng không, sẽ lại làm khổ cô ấy thôi, cậu nghĩ, cô ấy cần được bình tâm lại, để cố ép mình làm theo những gì ngang trái mà bố mẹ cô đã sắp xếp, phần cậu là phải sống tốt như những điều cô ấy nói.

Hai người đứng lên dẫn nhau về. Trăng soi cho chân họ bước.

Hôm sau đó tuy chưa phải là ngày nhập trường nhưng trường đã có người làm việc. Thầy giáo phát bằng là người trong Ban chấp hành Đoàn trường. Ông ta hỏi cuộc sống hiện giờ của Kiêu, chỉ vậy thôi rồi đưa bằng, bảo cậu ký và ra về. Khuôn mặt ông già hơn trước rất nhiều. Ông thầy vui tính nhất trường, rất được học sinh quý, lúc Kiêu về còn chủ động đưa tay ra bắt.

Xong xuôi, hôm sau nữa Kiều trở lại phố với mẹ nuôi. Cậu thấy một điều mình làm chưa ổn, đó là việc đối xử với Quê. Cô đã chịu nhiều áp lực và thống khổ. Là con gái hần khó sống trong hoàn cảnh này. Cậu có lỗi hoàn toàn, tâm trạng day dứt khó tả. Nhưng mãi mãi đó là một điều bất lực, ngoài sức của cậu. Kiều không thể là một anh hùng để cứu Quê ra khỏi tình trạng này.

Cậu hét lên “Tôi ơi, tôi đã hại người”. Chắc chắn cô sẽ nghe thấy cậu nói.

Mẹ nuôi đang ở nhà. Những người bạn hôm trước lại xuất hiện. Họ làm cho ngôi nhà bả lả tiếng cười. Họ nói nhiều chuyện, ngang nhiên chuyện dạy và học trong nhà trường hiện nay. Chín mươi phần trăm sinh viên chẳng tha thiết nhiều đến chuyện học mà quan tâm đến chuyện khác. Vẫn những bài học cũ, phương pháp cũ. Cả giáo viên và giảng viên đều lười nhác áp dụng phương pháp giảng cũ kỹ là đọc diễn một mình, đọc cho học sinh chép rồi kiểm tra những thứ mình đã cho chép đó. Sau là chuyện học sinh mơ màng trong trống rỗng về văn và sử. Lũ học sinh ngu ngơ với lịch sử dân tộc mình. Lũ sinh viên ngơ ngác mơ hồ với dân tộc mình. Một người nói theo thống kê thì ba phần tư số sinh viên đại học chẳng nắm rõ những tư liệu sử học cơ bản nhất. Vậy thì lý do là đâu?

Vấn đề tiêu cực trong thi cử cũng được họ chi tiết thảo luận. Lại dẫn ra những ví dụ cụ thể ở trường hợp, Y, Z...Hóa ra, con người ở môi trường nào cũng có thể tốt xấu. Thời nào cũng có thể có quân tử và tiểu nhân. Mẹ nuôi thở dài về vấn đề dạy và học. Cho nên bà rất vui vì mình đã từ chối lời mời mọc mấy hôm trước. Nhưng bà không muốn động chạm đến mấy bà bạn của mình. Họ đang có công việc của họ, sở thích của họ, cuộc sống và cả ham muốn của họ nữa. Không đủ thu nhập cho cuộc sống thì phải nghĩ ra cách nào đó để có thêm. Tội này không phải lũ sinh viên gây ra nhưng chúng có trách nhiệm phải gánh chịu. Phải bỏ đầu chúng ra. Mà chúng phần lớn là con nông dân, cày cục ruộng vườn, mồ hôi nước mắt để chặt

chui cho con cái ra phố học. Thì cũng là một hình thức bóc lột. Và, chẳng phải người nông dân đã bị bóc lột đến máu xương của mình hay sao?

Sau này, Kiêu nhận ra rằng chỉ có đến với mẹ nuôi, những người đàn bà kia mới có cơ hội để xả ra hết bức bối trong mình. Bản thân họ cũng nhận ra điều tồi tệ đang tồn tại trong mình. Nhưng không có cách nào tốt hơn là nên vui vẻ, chẳng lẽ để tẻ nhạt lẫn át. Còn mẹ nuôi, cũng chỉ muốn giữ thêm mấy người bạn cho cuộc đời có thêm tiếng nói cười và để rồi có thể rủ nhau đi đâu đó cho vui.

Chẳng lẽ đóng cửa mãi tâm hồn, cho dù đã có con nuôi.

Kiêu có ý đi tìm cô điểm hôm nào. Cô điểm tên Liễu trong công viên nhưng tuyệt nhiên không thấy bóng dáng cô đâu. Tâm trạng mình xao xác, như khi chia tay Quê ra về. Hôm đó ra xe, Kiêu đã không đến tạm biệt Quê. Cậu sợ sẽ gặp lại người thân của cô để rồi sự khó xử lại xảy ra. Đêm trước ngời dưới trăng, cậu đã chúc cho cô sống tốt. Hãy nhớ lại quá khứ của mình để lúc nào đau đớn, tủi buồn thì lấy đó là một động lực. Kiêu sau đó hiểu rằng, mình không có quyền nói như vậy. Nhớ hay không là do Quê. Bởi vì cậu đã làm cô khổ và hiện tại chẳng giúp được gì. Với Liễu lúc này, cậu cho phép mình nhớ. Cậu cho phép mình không được ghê lạnh với cô. Sự xuất hiện của một đối tượng người như thế không làm cậu khó chịu hay ngạc nhiên. Đối tượng đó tồn tại như nhu cầu tồn tại của con người.

Thời gian không quá chậm chạp. Kiêu không muốn ôn tập lại để có thể dự thi. Muốn dự thi đại học thì phải chờ năm sau. Cho nên cậu quyết định sẽ học nghề, theo sự sắp xếp của mẹ nuôi. Với cậu được đi học là một may mắn vĩ đại.

Trường cậu nhập liên quan nhiều đến công nghệ thông tin và kinh tế. Việc thành lập ngôi trường được nhất trí trên quan điểm và nhu cầu của nền kinh tế đang mở cửa của đất nước. Người được đào tạo trong ngôi trường sẽ là những công nhân lành nghề, được trang bị vốn hiểu biết tối thiểu để

điều khiến được máy tính hiện đại. Ngôi trường không quá to nhưng mới mẻ và thoáng sạch. Ngày đầu tiên đến trường là ngày cậu hạnh phúc nhất. Sung sướng như ngày ăn nằm với Quê, như ngày sà vào lòng mẹ nuôi mà cảm ơn, mà khóc, như giấc mơ cậu vẫn hằng mơ về người mẹ đẻ đang lưu lạc. Mẹ nuôi muốn cậu học tốt, hòa nhập cùng bạn bè. Vì thế mẹ dặn rất kỹ trước khi cậu đạp xe đến trường. Lớp toàn con trai, chỉ năm cô gái được mệnh là công chúa trong đám hoàng tử. Các chàng trai quan sát và cho nhận định như vậy.

Kiều ngồi cạnh một chàng trai. Cậu ta bắt tay và không ngần ngại giới thiệu để làm quen. Hóa ra cùng quê với Kiều, chỉ khác huyện. Lúc sau hai người đã có thể thoải mái nói chuyện. Kiều không còn muốn khép mình như trước, cái miệng đã hoạt bát hơn, không im im đóng, và nhất là ý nghĩ đã bắt đầu thông thoáng. “Cuộc sống cần mấy người bạn thân”. Bà ngoại ngày xưa dạy cháu vậy, cậu vẫn nhớ như in.

Một người bay cần có chân trời. Chân trời của Kiều chưa rõ hình hài, nhưng nó đang ở chiều hướng tích cực. Nó sẽ dần dần mở ra. Cậu sẽ bước vào tương lai tươi sáng đó. Ở đó là nước mát, là thiên đường, là bả lá cười, là hân hoan, là đích đến của ham muốn. “Mình thấy cần phải sống tốt hơn thật. Đúng là phải sống tốt hơn”. Kiều nghĩ, và quyết tâm bồi bổ cho niềm tin của mình. Cậu không ngừng nghĩ đến bà, đến mẹ. Bà chắc sẽ vui lắm, bà nhỉ, khi thấy cháu được đi học như những bạn bè khác. Rồi cháu sẽ có công ăn việc làm. Mẹ nuôi rất tốt với cháu, đối với cháu như con đẻ! Mẹ nữa, nếu mẹ nghe thấy con nói thì hãy tìm về với con nhé. Con đã dặn anh Tôn rồi, anh có địa chỉ hiện thời của con. Hãy tìm con sớm nhé.

KHI VẾT THƯƠNG NẪM XUỐNG

Nguyễn Văn Học
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Chuyện về anh Tôn vừa buồn cười vừa đáng thương. Nhưng đáng thương nhiều hơn. Đêm trước khi tạm biệt, Kiêu đã nghe được chuyện anh kể. Nó hấp dẫn hơn bất kể đề tài nào khác cậu thường nghe. Chung quy lại, vẫn là chuyện mưu sinh. Hai anh em sau hồi rượu, đã lôi nhau ra đê ngồi, gần đoạn đê hôm trước cậu cùng Quê ngồi ngắm trăng. Rượu xong ngồi đầu gió cực nguy hiểm, nhưng hai người không để ý đến điều đó. Hai người cho phép mình được khỏe mạnh trước gió đêm và sương, cho phép mình được lãng mạn lần này.

Ôi cuộc sống, khi nâng lên đặt xuống ly rượu, Kiêu đã thốt lên “Sao nhiều nỗi vất vả thế!” Anh Tôn chỉ mỗi động tác là đưa tay lên đầu. Mọi khó khăn đến trong cuộc sống, anh đều đưa tay lên đầu đến nỗi, đôi lúc anh nhầm đầu mình với một mớ rơm.

- Em rất thích và nhớ trăng quê, anh ạ.

- Chú em có tâm hồn hướng nội mà. Nhưng chú đã ra phố và gặp người mẹ nuôi tốt. Chuột sa chĩnh gạo rồi. Chú em phải cố gắng.

- Em cũng thấy mình quá may mắn. Không gặp mẹ nuôi, em không biết sống thế nào. Biết đâu em đã là tay sai của thần chết.

Kiêu thở hắt một hơi, nhẹ người.

Anh Tôn để thêm:

- Quá đúng. Quá may mắn. Còn anh... anh Tôn thờ dài. Với người dân ở cái làng Vân Tị này, lên phố như chú em là một ước muốn. Bởi thâm căn cố đế làng làm nông nghiệp, lũy tre bao phủ, hủ tục hoành hành, dốt nát hạ nhục, nô dịch. Người dân suốt đời chống “phao câu” lên trời làm lụng. Tôn trong làng, cảm thấy quá vất vả, là con tôm cái tép, là hạt bụi. Muốn làm gì đó khác đi cho gia đình nhờ, cho con vợ không biết đẽ thặng con trai nhờ. Nên đang cố tìm đường ra phố làm ăn. Anh ước mơ đổi đời, bóc cái vỏ nghèo nàn ném đi chỗ khác.

Nếu đầy đủ rồi thì anh chẳng muốn xa vợ con làm gì. Sống ở quê lay lắt cơ cực quá. Cái nhà là chỗ chui rúc của ngần ấy mạng mà cũng vá chẳng vá đụp. Trưa vắng, ngồi ngâm nga cốc rượu nhạt, nắng mặt trời lọt qua mái, rọi vào chỗ vợ đang ngồi cho con bú. Bầu vú chẳng chịt những gân xanh, chẳng biết thặng bé có mút được tí sữa nào. Cay đắng thay thặng đàn ông nghèo - Tôn đứng thặng người vờn vai.

Im lặng một lát, anh tiếp:

- Lắm lúc anh còn gằn giọng chửi rửa cái thặng nghèo hèn là mình, chẳng có can đảm gì cho mở mày mở mặt dòng họ. Cũng vì cái thói thất học lâu đời nó dìm. Chứ một vài mống đầu đàn vượt được ra ngoài thì cháu con đời sau đâu đến nỗi...Anh bỏ rất nhiều đám, thân thiết lắm mới sai vợ đi thay còn mình viện lý do ốm. Biết rằng trong tiệc rượu, anh em sẽ lại nói này nói nọ. Mà anh thì chẳng muốn cất lời. Thì ra, người “thấp cổ bé họng” như anh ngày càng rụt rè. Phải đi thôi, ra khỏi làng mới đổi đời được!

Hai người ngồi gằn nhau hơn. Kiêu thấy trong họng anh toát ra đều những lời tiêu cực. Chẳng lẽ ở quê khó sống như vậy sao? Chẳng lẽ cuộc sống đã hun đúc nên con người gằn như cháy nắng và sôi sục nhiệt tâm muốn rời quê hương. Kiêu vỗ vào vai anh Tôn:

- Em ủng hộ anh. Anh hãy cố gắng lên nhé.

- Lời động viên của chú em làm anh rất phấn chấn, anh sẽ cố gắng. Anh phải nói với em là anh đã chuẩn bị để đi và đã đi rồi, nhưng đi nửa đường phải quay về. Anh không có cái may mắn được làm ở Hà Nội, ông trời bắt anh gắn chặt lấy cái mảnh đất nghèo này.

Đoạn này, anh thở dài. Tiếng thở dài của một người đàn ông nào nuốt đêm trắng. Anh bắt đầu kể về hành trình hôm đó, cái hành trình với chiếc xe khốn nạn, như lịch sử bắt nó phải vậy. Trong anh còn một nỗi tuyệt vọng ngun ngún phun trào, chỉ là anh muốn giấu vợ con. Chả lẽ là chủ gia đình anh lại tỏ ra là người tuyệt vọng nhất?

Anh nói:

- Anh tính toán ít nhất mất hơn một năm, tham khảo bạn bè chân cày tay cuốc vài tháng, rồi đề nghị với vợ. Vợ anh nghe chồng nói chí thú làm ăn vừa mừng vừa lo. Anh đang táo bạo nghĩ và làm, hơn hẳn chồng người khác. Nhưng vốn liếng ở đâu, và ra phố có mệnh hệ gì... Anh bảo:

“Anh sẽ đi chở hàng thuê cho người ta, lúc rồi thì ra bán hàng thuê cho chú Sướng. Chú ấy bảo anh lên mà lại, bảo lãnh trăm phần trăm chỗ ở. Anh chỉ mất tiền điện nước thôi”.

Vợ anh không khỏi lo lắng khi nghe đến chuyện anh chồng cần phải có phương tiện. Nhưng điều đó được anh thỏa mãn bằng một câu hỏi dập dính ngọt bùi:

“Nhà có con lợn nhỏ kia rồi, bán đi. Ngăn ấy thóc ăn không hết, bán đi một ít. Ông nội cho vay một ít, ông ngoại một ít. Anh dồn vào mua con Simson của chú Cãi, thiếu bao nhiêu chịu. Con đấy còn khỏe, chở hàng tốt. Có vốn anh “lên đời” ngay, u nó đừng lo.

Vợ anh mừng rỡ, nịnh chồng bằng một cái thơm dịu dàng vào đám râu rậm rịt.

Thế rồi nhanh chóng, anh cũng “rước” về nhà được con Simson màu xanh. Loại này được cái khỏe mạnh, sáng sớm đi đường muốn đánh thức nửa làng khỏi cần gọi. Nhưng đó là ngày hạnh phúc nhất của cả hai vợ chồng. Còn hơn ngày cưới. Đám con nheo nhóc của anh cũng khỏi cần ăn dán luôn mình vào con xe này.

Chuẩn bị cho chuyến đi quá là hồi hộp và hết sức chu đáo. Anh quyết đi vào ngày mồng bốn khi đã hoàn thành việc chuẩn bị. Xe cũng đã tập được năm ngày. Chẳng có chuyện kiêng kị gì. Tối đó nằm bên vợ, anh cào cào để sáng sau đi cho đỡ nhớ, có khi vài tháng sau mới lại về. Vợ chịu đựng, chiều chồng, hy vọng anh làm được điều gì đó để có thể làm cho cuộc sống của mấy mẹ con khác đi một chút, dù là bé nhỏ. Nhưng đêm đó trời không đẹp. Vợ anh lo ngay ngáy. Cả bà Cào mẹ anh cũng lo. Anh thì không. Anh nổi tiếng lì lợm. Ngày thanh niên, anh cùng mấy thằng bạn đi đào những quả mìn còn sót ở đồng Sòi. Quả mìn nổ, một người chết, người nữa mù mắt, còn anh bị thương ở đùi. Chữa khỏi anh lại đi, chẳng màng sống chết. Vậy thì thời tiết xấu chút ít có cản trở gì!

Anh quyết định đi vào sáng đó. Bà mẹ già phóm phém khuyên trời sắp mưa, đừng đi. Anh cáu, gắt: “U thì chỉ lo phồng, sợ gì”. Bà già im bặt, không nói nữa. Vợ anh đấu dũa: “U chỉ lo cho anh thôi mà”. Anh mềm giọng: “Biết rồi, Con đã quyết”. Thế là anh đi, nhìn lại lũ con, người vợ, ngôi nhà xiêu vẹo. Trong lòng hừng hực khí thế. Chiếc xe nổ phành phành, gân guốc, sau khi anh đạp chân mấy nhát. Tiến!

Xe đôi khi phải tròng trình vì anh bóp phanh, bởi vì cũng gặp khá nhiều người đi đường. Vẫn chưa đến đường quốc lộ. Còn đến sáu cây số đoạn đường xóc nảy óc bong phối. Chiếc còi đã chẳng thể gặt gồng được nữa, dầu cho anh bấm đến trầy ngón tay.

Ra đến đường quốc lộ, thênh thang rộng. Nhưng kèm theo sự thênh thang đó là nỗi lo về cơn mưa đang đuổi nhau trên trời. Mây màu xám xịt.

Ý nghĩ miên man khiến anh suýt đâm vào hòn đá giữa đường. Bánh xe tẹo tẹo.

Đang đi có vẻ êm, tự nhiên chiếc xe khục khục mấy cái như người sặc nước, rồi khựng lại không chạy. Ô hay, giở chứng à. Mấy ngày vừa rồi chạy thử có sao đâu. Anh nghĩ. Không phải hết xăng. Đã đổ đầy rồi. Chủ cũ bảo đổ đầy bình đi từ nhà lên Hà Nội vẫn còn khối. Thằng bán xe cho mình là em họ xa, chắc nó không lừa đâu. Trông mắt nó chẳng có chút gian xảo nào. Vậy thì sao nhỉ? Anh dặt xe vào lề đường, bỏ cái mũ bảo hiểm kèn càng nặng nghẹo một bên cổ ra cho thoáng, hùng hục đạp. Nhưng sức mạnh của kẻ bất cần là anh, chẳng sợ ma quỷ nào cũng chỉ đủ làm cho chiếc xe run lên, khục khục mấy tiếng rồi lại tắt ngóm. Anh lại đặt chân vào cần đạp, dùng hết khả năng để xem nó có chịu nghe lời. Có lẽ đến mười phút thì chiếc xe cũng chỉ run rẩy tội nghiệp, rên lên mấy tiếng như bản chất cũ mềm của nó. Anh thốt ra lời tục tĩu nguyên rửa chiếc xe, rồi an ủi mình bằng cách nhẫn nại và đi tìm hiệu sửa chữa. Lát sau tìm thấy.

Gã thợ đặt mình ở cái vũng xếp, bàn tay múp míp xoa xoa vào phần bụng trắng hếu. Gã nhếch mép mỉm cười khi thấy một “Thượng đế” mới dặt xe vào. (Trông quê mùa lắm đây). Anh nghĩ gã sẽ cho là mình quê mùa, vì xe cũ, rẻ tiền, chở đồ đạc linh tinh. Cũng tại con mụ vợ, cứ tham lam chất cho chồng đủ thứ với những lời dặt dò khó nhớ. Cặp mép của gã chủ hiệu lún phún râu rung rinh.

“Gì hả bác?” Gã chủ hiệu hỏi.

“Anh xem giúp em với, đang đi thì chết máy”.

Anh dựng chân chống, gã chủ hiệu lấy chân đạp cái vũng xếp ra một bên bằng bên chân với thao tác chẳng mấy thuần thục. Gã đưa chân vào, đạp thử mấy cái. Không nổ. “Để em thử cho bác” - Gã nói. Rồi gã sờ vào cái bugi.

“Bugi cũ bác ạ”!

Anh giật mình:

“Cũ? Em tôi bảo mới cơ mà?”

Gã sửa xe nhếch mép:

“Thì nó đang ở đây. Em có nói dối đâu.”

Gã lau bugi, nắp vào, lại đạp. Chẳng có kết quả gì. Bằng những động tác nhà nghề, gã nghe tiếng máy xình xịch, rồi bảo: “Cục nổ có vấn đề, để xem sao”. Gã lại hì hụi tháo cốp, kiểm tra cục nổ. Anh day dứt nghĩ về cái miệng kèm theo bộ lưỡi mỏng dính của thằng em họ. Rõ mười mười bảo xe em đi còn “xịn” lắm, mới thay đều đồ tốt. Mẹ anh nói không sai, thằng mỏng môi có nốt ruồi to tướng án ngữ mép trái chẳng thể tin tưởng được. Anh bắt đầu thấy ân hận. Nhưng sự ân hận sẵn sàng được anh nuốt trôi để nhường tâm tưởng cho chiếc xe. Đã trót mua xe rồi thì phải quý nó, “nuôi” nó, chăm sóc nó nữa. Nếu không nó cứ giở chứng suốt đời thì chỉ có nước khóc mà chết mòn mỏi. Anh vung tay kéo cái võng xếp Duy Lợi ra ghé đít ngồi. Cái ngồi của anh có vẻ thô bạo quá mức cần thiết nên chiếc võng lại run lên. Chiếc võng run lên một lần nữa khi anh nghe gã sửa nói cục nổ của xe đã chết. “Cục nổ toi rồi, thay thôi”. “Vô lý, làm sao toi nhanh thế được, tôi mới đi từ nhà ra đến đây” - Anh tròn mắt.

Gã sửa có vẻ cáu: “Đấy là bác, còn người ta đã đi cả tỉ cây số, nát bét ra rồi”. Anh đành gật. Gã sửa tháo ra lắp vào. Cơn mưa đã đuối tới nơi và hiện đang trút nước ào ào. Chó chết thật (lại chó chết), anh nhủ thầm. Cả chiếc xe và thời tiết đều phản bội lại sự háo hức của anh, sự mong đợi của vợ và con anh. Họ đều muốn anh đi an toàn sau khi đã tập luyện mất dăm ngày để điều khiển được nó. Là anh còn sáng dạ, có người tập mãi cũng không thể điều khiển được con xe khó tính. Để đi được, anh cũng phải đâm vào đồng rơm một lần, bụi phờn một và ngã ra đường một, sở hữu mấy lần

trầy đầu gối và xước cánh tay. Những lật vạt đó không làm anh sợ. Lũ con thì chắc chắn ở nhà sẽ tự hào nói với chúng bạn là bố chúng đi làm ở tận thành phố. Còn anh to tát hơn sẽ nghĩ ngay đến những đồng tiền để giúp cuộc sống bớt cơ cực. Dù sao thì sự mong đợi đó đang đốc thúc anh. Anh là đàn ông, trụ cột gia đình, chồng một vợ, cha của lũ con.

Gã sửa xe đã thay xong, lau qua bugi, xì khô rồi lắp vào, bảo “Bugi này em lau rồi, đi tạm lúc nào đó phải thay đi, không thì chết dọc đường đấy”. Anh không nói thêm gì, ảo não rút tiền ra trả. Chưa việc gì vào việc gì mà xe đã hỏng, còn đe dọa những hỏng hóc lần sau nữa. Ai mà biết cái đồng sắt già nua này còn giữ chứng gì nữa.

Cơn mưa có vẻ đã ngớt. Anh thở một hơi thật mạnh kêu gọi can đảm trong mình. Giữ vạt áo mưa vài giọt nước, anh ngồi lên xe. Giậm cần nổ. Chiếc xe khục khặc rồi tắt. Một, hai, ba. Anh dốc toàn sức để vận hành trong cái đập thứ hai. Chiếc xe đã nghe lời. Bóp côn, vào số, ga nhẹ. Tiến! Nói gì thì nói, cơn mưa vẫn được gọi là đang vận động một cách tích cực. Đồ đạc chắc chắn ướt nổi đầu. Người vợ đầy thận trọng của anh đã gói chúng bằng tất cả số áo phơi bóng mà trong nhà có. Người anh thì có áo mưa, ướt chút ít, lên tới nơi sẽ thay. Mưa và gió đang xé không gian lao vào mặt kia mà.

Anh lại lao vào một viên đá, bánh xe tẹo tẹo, suýt nữa đâm ra lề đường. Hình như mình không được tỉnh táo cho lắm. Anh nghĩ. Cứ có cảm giác mắt bị hoa và đầu óc không tập trung vào việc điều khiển. Qua một đoạn đường khác. Đoạn này làm anh tỉnh hẳn và mắt buộc phải tập trung cao độ vào đường đi. Quá nhiều ổ trâu ổ bò. Đường quốc lộ vẫn thường xuyên có tai nạn. Lý do đường xấu và quá nhiều sự bất cẩn vãi ra. Đường được chấp vá lung tung chẳng ăn nhập gì với nhau, mỗi ngày một ít và chẳng bao giờ ăn nhập với nhau. Thành ra cả một cung đường huyết mạch Nam - Bắc là một sự chấp vá với nhiều vá vúi kệch cỡm. Vài người dưới xã anh đã chết trong đêm khi chở rau đi chợ, vì lao vào cát sỏi đánh đồng bên

đường rồi bị ô tô tông vào. Đoạn đường tiếp theo thì oàm oạp nước. Nhà hai bên đường đã chặn lối thoát của nước và nó đang án ngữ trên đường. Đôi giày mồm ngóe của anh đã ọc ạch nước do vừa bị ngấm vừa bị nhỏ vào. Chẳng mấy chốc, chiếc giày bục chỉ, há mồm. Anh cảm thấy xấu hổ với chính bản thân mình. Sao lại xảy ra lăm chuyện trên đường đi thế cơ chứ. Những chuyện mà anh chưa bao giờ nghĩ sẽ xảy ra vào lúc này. Bởi vì những vụn vặt đều đáng coi thường cả. Người ta đi làm đông tây, có sợ gì đâu.

Lại còn nghĩ đến những người trước đây từng đi làm. Họ có tiền mang về, đưa vợ. Cô vợ nào được thế cũng cười tít cả mắt. Họ lại có chút vốn liếng cất đi, mua sắm này nọ trong gia đình. Vợ được người chồng chịu khó thế cũng đáng tự hào. Lại không cờ bạc rượu chè gái gú càng tốt. Những gã đó có từng chịu cảnh như anh không nhỉ? Có người mang xe “ngon” đi, nhưng chẳng ít gã phải dùng loại “kích” hãng Simson như anh đấy chứ? Chắc chắn một điều là xe tốt người ta sẽ an tâm hơn, và sự cố ít khi xảy ra.

Đang say sưa nghe bà nói thì chiếc xe lao đao, chẳng thể giữ được thăng bằng nữa. Anh phanh được, chiếc xe dúm sang một bên. Anh dừng hẳn, tắt máy. Thì ra bánh trước bị xịt hết hơi. Anh hạ chân chống, kiểm tra. Một chiếc đinh con cong queo cắm qua lốp. Chắc chắn xiên thủng cả săm ở trong. Khi thật. Anh nguyền rủa chiếc xe khốn nạn, không thương tiếc nữa. Rút chiếc đinh ra, anh dắt xe tìm hiệu sửa.

“Vá xe hả?” Gã hỏi.

“Vâng, phải đinh. Giúp tôi với”.

Mặt anh nặng như bánh đa ngấm nước. Chỉ gã sửa là cười ngấm ngấm vui. Hai lỗ thủng và rất nhiều miếng vá cũ kỹ nữa đã dán lên chiếc săm từ bao giờ. Có miếng đang muốn bục ra. Có nghĩa là phải thay chiếc săm khác. Gã sửa nói.

“Làm sao phải thay, cứ để thế đi được”- cố trì níu. Gã sửa

sốt sáng:

“Hai miếng vá của bác là mười ngàn. Nếu thay chỉ mất ba năm ngàn mà lại an toàn. Vá vào cũng được thôi, nhưng bác đi dễ bị bực lắm”!

Gã đưa chiếc săm tội nghiệp cho anh xem. Quả là nó rất tồi tệ. Anh xoa tay, gật lấy một cái, rồi thở hắt: “Làm nhanh cho tôi đi”. Gã sửa liền... tăng tốc.

Thay lốp xong, giây phút trả tiền quả là không dễ dàng gì. Nó ngun ngút tiếc nuối. Trời đã ngừng hẳn mưa và đoạn đường lên phố còn dài lắm. Những ba mươi cây số nữa. Ai có thể khẳng định là sẽ chẳng xảy ra chuyện gì nữa. Gã sửa cố bơm hơi vào bánh trước lên chiếc xe cứ xóc nảy lên. Anh cầu xin thần Phật đừng dặt anh đi vào kiếp nạn nào nữa. Cho anh an toàn về phố với ước mơ của rất nhiều người đi theo anh. Có cả niềm tự hào và hãnh diện nữa.

Giây phút nản đã qua đi rồi, anh giữ tay ga đều, huyết điệu sáo bài Trường Sơn Đông Trường Sơn Tây. Chiếc xe chạy không tồi, cũng vượt được mấy chiếc xe khác đang rù rì tiến một cách vừa thận trọng vừa hèn nhát. Càng vượt anh càng vít mạnh ga, nó tạo nên một cái thú. Anh thấy mình đang được đua với họ, sáng khoái lắm.

Thực ra, anh chỉ biết phố là sướng, chứ chưa hình dung ra người giàu ở phố người ta sướng thế nào. Ở quê thì ắt khổ rồi, mọi thứ đều tù túng, lạc hậu, chỉ mỗi không khí là trong lành.

Những suy nghĩ miên man đã phản bội anh. Ngay cả chiếc xe tồi tàn cũng chẳng giúp anh đoạn đường cuối, mà hẳn tâm giáng thêm một đòn chí mạng. Anh thấy chiếc xe loạng choạng rồi đâm sầm vào đuôi một chiếc xe khác, bắn sang lề đường. Một chiếc ô tô lao tới nhưng nhanh chóng lách sang một bên. Anh bắn người vào bụi cây si cạnh quán chè cóc bên đường,

chiếc xe thì đã lao xuống vệ, ngun ngún nước. Anh thấy mình đau ê ẩm, lưng nhưng nhức tấy. May mắn là đầu óc không làm sao. Nhưng anh thấy hú vía. Tại sao thế nhỉ? Anh lồm cồm bò dậy, vuốt tay áo, sờ xuống bên đầu gối tứa máu. Một tảng quần đã bị rách. Ngay chỗ đó, anh thấy buốt tê người. Nhìn đến chiếc xe, nó nằm chổng chơ, đầu nhô lên, còn bánh trước thì văng sang một bên. Anh hiểu rồi. Chính là cái bánh trước. Nguyên nhân làm sao thì anh chưa biết, nhưng để cái bánh văng ra thì phải là gãy trục. Chó chết! (Lại chó chết).

Nỗi ân hận tui nhục của anh lên ngùn ngụt trên đầu, máu giần giật chảy. Đã có người khuyên anh đừng ham chiếc xe cũ nát này. Nhưng anh thích nó rẻ, vừa túi tiền. Mà cũng phải đi vay tiền mới mua được. Anh hận mình không nghe vợ, đêm trước chẳng nghỉ dưỡng sức, leo lên bụng bà xã hơi nhiều. Người điều khiển chiếc xe cũ còn chệnh choáng chẳng đủ sức khỏe, huống chi...

Quay về thôi. Chiếc xe này không đi được. Nó không nghe lời anh, giúp anh thực hiện tâm nguyện. Đi trên phố với chiếc xe này không ổn. Và có lẽ chẳng thể lên được đến nơi ấy chứ. Anh cầu mong quay về được an toàn. Có ai chắc chắn giúp anh từ đây sửa xe xong, quay về không còn sự cố mục kích. Dù là ước mơ của anh hơi bị nhiều, nhưng nó vỡ tan mất rồi.

Kiêu lắc đầu:

- Hẳn là cả chị và bà Cào đã rất buồn.

- Em không biết đấy thôi, anh là một người chồng, một người cha, chẳng mang được một niềm vui về cho vợ con, còn làm liên lụy họ... anh đúng là đồ tồi.

Anh Tôn gần như khóc. Kiêu hiểu tâm trạng của anh. “Nhưng thôi anh ạ, anh đừng buồn. Hãy chờ đợi cơ hội khác”. Anh Tôn vỗ vai Kiêu: “Cũng nên như vậy, anh nghe chú thôi”.

Một điều nữa làm Kiêu cảm động. Nếu anh Tôn tìm được đôi bò đó thì đã chẳng đến nỗi nghèo như vậy, có thể bán đi mua một chiếc xe máy cũ, khỏi phải đi vay thêm và bán lợn. Anh chị không muốn cậu khổ sở vì lo lắng nên đã nói dối chuyện này.

KHI VẾT THƯƠNG NẪM XUỐNG

Nguyễn Văn Học
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Phải nói với con mẹ là người đàn bà bất hạnh. Trái tim mẹ đầy vết trầy xước nhức nhối. Nhưng con ạ, có những điều mẹ chỉ nên giữ một mình, chịu đau một mình, bởi con cần phải quên đi nhiều muộn phiền, cần được thấy bầu không khí vui vẻ. Bà Hát nghĩ. Rất nhiều đêm khi con trai ngủ, bà ngồi bên khung tranh mà chẳng động nét bút nào, chỉ nghĩ đến con. Bà tiến đến gần cậu, nhìn cậu ngủ. Khuôn mặt khô ngô tuần tú. Nếu rơi vào một gia đình có điều kiện tốt, cậu chàng sẽ trở nên đẹp trai, học hành tấn tới, thành đạt. Người đàn bà nghĩ. Bà đã đứng, nằm, ngồi, nửa đứng nửa ngồi, cả trong nhà tắm. Tất cả mọi trạng thái, mọi hình hài, động tác... Con biết không, lắm khi mẹ ao ước ngôi nhà mình toàn cửa sổ, trông ra thập hướng, để có thể nhìn thấy mười phương, để nơi nào người ta cũng có thể nhìn thấy khổ đau của mẹ, ở cả mười chiều. Ô cửa xót xa, những khung tranh rêu mốc, những tâm sự trống rỗng, tình yêu lu mờ. Cả Ngõa và Tân đều là những kẻ đáng nguyên rủa. Không hiểu kiếp trước mẹ nợ bọn họ những gì mà kiếp này lãnh đủ. Đê hèn, ham muốn của họ phòi ra mép, mưng mủ trên hai hố mắt, rồi vung vẩy bắn vào người mẹ, da thịt mẹ, thiêu đốt lỗ chân lông mẹ, nung nấu tim gan mẹ. Những tưởng mẹ sẽ nhào ra, vừa thành cám, cháy thành than, tàn khốc thiêu rụi. Nhưng mẹ đã vẫn tồn tại, thời gian đó như cái giẻ người ta vừa dùng lau xong một vật bẩn thỉu, thành bánh đa ngấm nước, thành vũng máu. Không, hai người đàn ông đó không cần phải đem ra so sánh với nhau làm gì, hay kể riêng lẻ làm gì. Mẹ không hề nói quá, phóng đại sự kiện nhỏ nhoi con kiến hóa con voi. Mẹ chẳng trau chuốt sinh động mỹ từ. Ngôn ngữ sẽ nằm phía đẹp đẽ và đau khổ của nó. Bởi vì ngôn ngữ chẳng nhận lại cho mình cái gì sau đời chuyển tải thông tin, nó nhận về những khắc khổ và nằm chết, bắn ướm. Hai gã đàn ông

với hai chữ Họa to đùng. Mẹ biết, nếu con gặp lại, con sẽ muốn tống vào mặt chúng những đón đau, cái giá mà chúng được nhận. Mẹ không độc ác như con nghĩ đâu. Con cũng nên hiểu khi mẹ nghĩ mẹ mong sự công bằng. Mà sự công bằng biết đời nào có. Kẻ đói người no. Công việc bất bình đẳng. Số phận chông chéo vô lối, ràng rịt thiệt thòi. Cho nên ác mồm ác miệng lu loa vậy. Ngõa và Tân vẫn nhớn như sống đó. Khi nay, chắc chắn đang cặp bồ với những con nhóc trẻ trung xinh đẹp, nước hoa sực nức. Rồi cũng chỉ làm khổ chúng, như đã làm khổ mẹ, như đã làm khổ những người đàn bà trước mẹ. Hóa ra, người đàn bà giống như khúc sông, chảy đến đâu thì chảy, lũ đàn ông tha hồ xuống tắm, mà có ai tắm hai lần trên một dòng sông.

Cho nên người mẹ này quyết định, sẽ chăm lo cho con. Con cứ yên tâm như vậy nhé. Con có nét gì đó rất giống con trai mẹ. Nhưng nó đã không còn trên cõi đời này. Nó đã rơi khỏi cuộc đời mẹ, như mấy mảnh tình đắm thương đau. Mẹ đã và đang vẽ cho con chân trời, con sẽ bay trên đó, con sẽ tìm thấy hạnh phúc và niềm vui. Không phải trên phông vẽ mà là trong đời thật. (Ai bảo con lại đến đúng lúc ta buồn đau nhất, cần một người ở bên mình nhất) Nếu là một cô gái thì thế nào, hay một gã đàn ông cũng xảy ra chuyện tương tự như con? Chắc chắn sẽ không được thế này, chưa chắc mẹ đã giữ lại. Bởi vì mẹ cảm giác con gần gũi, chúng ta quen nhau từ kiếp trước. Mẹ cũng nên cảm ơn số phận, mẹ nghĩ không ai mất tất cả. Mẹ mất nhiều thứ thì nay mẹ đã có con.

Đó là những ngày bà Hát thấy tâm trạng mình phấn chấn lên. Từng bước đi, cử chỉ kể cả những nụ cười...của cậu con nuôi đều khiến bà thấy nhẹ nhàng, đáng yêu vô vàn. Bà muốn dành cho cậu những điều tốt nhất có thể. Biết cậu thích những món mình nấu, nên bà say sưa làm, dù sau đó chỉ để ngồi nhìn cậu ăn. Cậu chẳng chịu ăn một mình, phải có hai mẹ con cậu mới chịu nuốt. Hai mẹ con chăm sóc cho nhau, người mẹ điều khiển vương quốc bếp, còn chàng trai thưởng thức hương vị của bếp. Chàng trai có

quyền năng để được thưởng thức, có quyền quyết định trên vương quốc mùi vị bếp và vô vàn món ăn. Mỗi bữa có ít nhất ba món.

Cậu con trai ngày một béo tốt, cơ thể trở nên cường tráng khỏe mạnh, cơ bắp nổi cuộn cuộn, như những khối thịt đắp lên người. Cậu tiềm tàng trong mình sức lực của người đàn ông. Cậu sẽ khiến nhiều cô gái phải thèm khát. Bà mẹ nghĩ. Cơ bắp của cậu chàng khiến bà nghĩ đến người đàn ông tên Tân, kẻ đã bỏ bà mà đi, phụ bạc bằng sự dối trá đáng khinh bỉ. Nhưng phải khẳng định Tân khỏe mạnh và rất đàn ông trong chuyện quan hệ. Hẳn không biết mệt mỏi, luôn khiến bà phải thờ dốc.

Con của mẹ, bà nghĩ miên man, con thực sự đã đến cuộc đời của mẹ rồi, làm gì có niềm vui nào lớn hơn thế. Con cũng biết là mẹ đang cô đơn, mẹ rất sợ con sẽ bỏ mẹ đi. Mà thôi, mẹ sẽ xua ý nghĩ quái quỷ đó đi. Con đừng bỏ mẹ và ngôi nhà này nhé. Ngôi nhà vốn nhiều gió. Ngoài kia, gió vẫn không ngừng thổi, mây vẫn không ngừng trôi. Con người đang đuổi bắt, chinh phục, thèm khát và đau khổ. Cỏ cây cần tốt tươi đời chúng, chim cần hót trong ngân tiếng chim, những cỗ máy sẽ hoạt động và già nua trong tuổi tác của chúng. Nhiều đêm mẹ nằm mơ thấy con bỏ đi. Mẹ cũng nằm mơ thấy con không còn là con nữa, mà là một người đàn ông vạm vỡ, khỏe mạnh, là chỗ dựa cho đời mẹ. Từ đó mẹ được che chở bởi con, gói đầu lên cánh tay săn chắc của con, hít thở mùi đàn ông trên da thịt con, rồi chuyện cần đến phải đến. Mẹ muốn con vừa là con, vừa là người đàn ông của mẹ.

Kiều, con có kể cho mẹ chuyện về cô gái điếm. Con biết không, loại người như vậy ngoài xã hội chẳng loại máy tính nào cộng xuê. Đời trong đục lẫn lộn, phải trái không phân minh, ái tình không dứt khoát. Làm điếm là một cái nghề mạt hạ. Những cô điếm không thương gì ai cả. Họ chỉ mong có nhiều đàn ông tìm đến và ném lại tiền. Mưu sinh đòi họ phải biến chất, xảo trá. Mẹ rất sợ con sa vào bùa ngải của cô ta, rồi hỏng đời. Vì thế mẹ mong con đừng gặp lại cô ta, đừng đến công viên nữa. Có lẽ, người ta

đi tìm hiểu về sự phát triển của một đất nước, chỉ cần xem tình trạng gái điếm ở nước đó hoạt động thế nào, là đủ đánh giá. Cho nên, con hãy đến công viên ít thôi. Ở đó cảm thấy giăng ra nhiều lắm. Cũng như chốn đô thành này, con phải học làm người, học vượt qua tất cả. Con hãy là con ngoan của mẹ.

Thu đã lại về cho cây thay áo mới, nhưng những cành cây đang trụi lá kia phải đợi xuân về mới được khoác áo. Kiều đang uống không khí mát lành. Kiều đang rung cảm ít nhiều với ngoại cảnh đáng yêu. Kiều rất thích trường mới, lớp mới của mình. Chẳng hiểu sao mình đã lại đổi quá nhiều đến vậy. Tâm lý của một người thay đổi phải trải qua bao nhiêu giai đoạn. Cậu không nhớ mình đã trải qua những giai đoạn gì, những ý nghĩ cảm quan ra sao, hay chỉ là sự thức thời của một kẻ sớm cô độc. Nhưng quả thực là cậu rất thích gặp bạn bè. Chính người mẹ nuôi cũng cảm thấy cậu hoạt bát trong ăn nói hơn, chịu mở miệng hơn.

“Cần phải sống tốt khi đang có một chân trời”. Cậu biết vậy. Con đường để sống tốt phải là con đường đi lên bằng sự tự tin và một khả năng ngoại giao với đời. Đóng kín cửa tâm hồn là con đường dẫn đến sự hủy diệt. Vậy thì tại sao ta không hoạt bát lên? Vậy thì tại sao ta không nhìn đời một cách linh hoạt hơn.

Bà mẹ nói:

- Mẹ biết là con sẽ thích ngôi trường đó mà. Toàn giáo viên mới về nên cảm giác người ta sẽ trách nhiệm hơn. Dù ngôi trường đó chẳng là gì với rất nhiều trường đại học có tiếng khác.

- Vâng, - Kiều nói, - con rất thích. Được gặp các bạn con vui lắm. Chúng nó hiền lành chứ không mấy dữ tợn như một số người con đã gặp. Hay là họ chưa biểu hiện ra thì con không đoán nổi.

Kiều gọt cam, bổ, bày ra đĩa và bưng cho mẹ nuôi.

- Con mời mẹ ăn.

- Ừ, con cũng ăn đi.

- Con rất cảm ơn mẹ nuôi, không có mẹ con chẳng biết sống chết thế nào.

Giọng của cậu đầy thành kính và sự biết ơn, mắt hướng về mẹ. Bà mẹ nuôi xua tay:

- Đừng nói thế. Mẹ cũng thấy ấm áp lên. Nếu không có con thì ngôi nhà này mãi tẻ nhạt như thế. Con là sự sống mới của mẹ, dù mẹ vẫn còn người thân, nhưng không ai có thể thay đứa con đã chết sống với mẹ được, trừ con.

Không khí khách sáo bỗng nhiên tràn ngập. Miệng người mẹ và người con đều há hốc. Văng trán người mẹ ngời ngời lòng nhân hậu và hạnh phúc. Trái tim người con non nớt dần hồi sinh. Sự sống và niềm tin đang chảy tràn ngôi nhà. Nhưng đồng thời với nó là những tâm sự khó nói của một người mẹ đang cô đơn và thèm khát. Những thèm khát mơn trớn của một thân thể bà yêu quý, của bàn tay yêu, của trái tim nồng nàn cảm xúc thực sự ham thích, và quan trọng hơn là một người bà muốn gửi trao. Không ai muốn mạo hiểm với những cái mình có trong tay dưới dạng hạt sương, nó sẽ bụi vỡ bất cứ lúc nào, hoặc lăn tròn, rớt xuống đất. Như thế cũng để lại đống đau bao nhiêu. Cho nên, chẳng phải sớm chiều vài ngày, vài cử chỉ là cậu con hiếu được. Nhưng nhức, bộn bề tâm sự đang chảy dài trong lòng người phụ nữ đã từng mất con, thiếu chồng. Tình cảm con người thời nào cũng quý và cần thiết. Cho nên ai cũng cảm thấy thiếu tình cảm, chứ không ai hô hào mình thiếu nỗi đau. Chỉ có Chúa Giêsu xưa, hô hào con chiên của mình sống Nước Chúa, kêu gọi vác thập giá theo chân Người.

Kiêu ăn xong cặp cặp đi học. Khuôn mặt của cậu có chữ hạnh phúc - vui vẻ gắn ở hai bên má. Điều đó sẽ tăng thêm niềm vui cho người mẹ nuôi cả nhà này. Cậu cứ đi rồi về, người mẹ sẽ đợi, vui vẻ nghe tiếng con chào “Con chào mẹ ạ...” và ngẫu nhiên cảm giác sung sướng. Khuôn mặt của cậu, bà Hát đã đem so sánh với hai nhân vật trên lưng rùa của mình. Con Ngõa chạy nhanh hơn con Tân hay con Tân ì ạch hơn con Ngõa. Hận thù có hình hài của hận thù. Oán thán có hình hài của nguyên rủa. Bà mím môi trong cơn gió thổi tốc ngoài hiên. Những bức tranh gần như run rẩy, gợi nhớ nước cơm sôi lục bục. Trước hai người đàn ông bội bạc kia, cậu là thiên thần. “Có phải số phận đã bắt một cậu bé trải qua bao kiếp nạn, để rơi rớt vào đời mình. Và mình là người có trách nhiệm tạo ra chân trời cho cậu bay”? Kiêu đi khuất, bà vẫn không quên tiễn cậu bằng một ý nghĩ, chúc cho cậu học hành thành đạt, cầu mong cậu tiếp nhận bà.

Ngày hôm trước gặp một người hàng xóm. Ông ta nói bà trẻ ra, khuôn mặt hồng đỏ, như hồi xuân, như đang chuẩn bị đi bước nữa. Dù biết đó là những lời tán hươu vượn, vui vẻ là chính nhưng về nhà bà Hát đã soi gương trong niềm hân hoan, mong mỏi về những sâu xa thâm kín dưới đáy sâu tâm hồn. Những người bạn già hồi xuân đã toan ngoại tình ở một số trường hợp. Bởi họ sống nhàm chán và mất cân bằng. Bởi sự hờ hững của chồng con hay sự rùng mỡ của bản thân. Họ bả lá đến, nói chuyện với bà, cong cớn ra đi chẳng ngại ngần nghĩ đến chuyện người xung quanh đang nghĩ gì về họ, càng khoan thai bỏ bễ tiết trinh phụ nữ. Họ nói họ có quyền, còn trường hợp của bà hiện nay thì rõ mười mươi, quyền hành đầy mình, quyền hành cường hiếp lý trí. Họ hưởng ứng, vận động bà hư hỏng. Chả sao! Bạn bè có những lúc hào hứng để gần gũi nhau. Cứ coi như nói đùa. Bạn bè chỉ nhận lại cái lắc đầu của bà. Bà cũng thấy mình dứt khoát và thực sự trong sạch. Bà muốn họ tin rằng đầu óc bà tiết trinh. Nhưng về nhà bà đã ao ước. Cái ao ước thâm căn cố đế tồn tại trong mỗi con người. Trước khi làm người chúng ta đã là một con vật. Một luận điểm không nhỏ của một nhà khoa học lớn. Người phụ nữ nào lại không mong đời mình đừng nao núng trong bão táp. Nhưng sóng gió đâu có nhân từ với ai. Một cánh

tay đàn ông, bờ vai nắn nắn vững chắc, sự săn sóc, cái nhìn âu yếm, đêm tình ái hôn dài... Bao nhiêu điều rất con người, xưa như trái đất. Làm sao bà không nghĩ ngợi.

Không thể như các bạn được. Họ bảo: “Bà cứ tìm một gã đàn ông khỏe mạnh, giải quyết chuyện trước mắt, tính sau. Cả hai được lợi cơ mà. Tôi thấy bà phờ phạc, nín nhịn, sốt ruột lắm!”. Sự khơi gợi này khiến bà cúi kính trong chốc lát, quát bạn im miệng, nói toàn chuyện dở người. Nhưng bà bạn đốp chát chẳng chịu buông tha “Đừng có đạo đức giả. Khéo lại “tẩu hỏa nhập ma” với những bức tranh. Có hành hạ nát hai con rùa thì bà cũng chẳng thay đổi được đàn ông. Đàn ông vẫn sừng sĩa sống đấy thôi. Đàng hoàng, thanh thoi là khác!”

Kỳ thực là bọn họ không nói. Những người bạn phản đối chuyện bà hát hành hạ hai con rùa. Nó chỉ làm bà giảm bớt căng thẳng, hận thù trong ý nghĩ, mãi mãi chẳng ảnh hưởng gì đến chủ thể của sự hành hạ cả. Kể đáng bị hành hạ đang nhớn nhò ngoài kia, ăn nằm với nhiều đàn bà lạ lẫm, đang vẫy tay hào sảng khoái cảm và chập chờn rên rỉ. Thương thay cho người bạn khốn khổ của mình chẳng biết phụ người để người phụ, nên cả đời dẫn vật khổ đau, lại chưa thể nào tỉnh ngộ để sống cho thoải mái. Dù sao bạn cũng quá lo lắng cho mình. Bà đâu phải người không biết nghĩ, giận hờn họ mà chi, đành nghe xong để đấy. May mắn thay, bà đã có một cậu con nuôi. Cậu sẽ là chỗ dựa, mà theo những người bạn, cậu bé chỉ làm đời bà khổ thêm. Bà dững cảm gạt phăng tất cả, hy vọng không có sự trù úm nào, không tin ông trời lại cướp nốt tình cảm của một cậu bé mà bà đã ra tay cứu giúp.

Thôi thôi thôi. Bà hát đi lại trong căn phòng, lát sau quá bộ ra ngoài cho đầu óc được hong gió, mũi hít thở khí trời xanh. Bà sẽ thả lên hy vọng. Cậu con trai đang học hành cùng bạn bè nó ở trường. Nó đã từng muốn đóng kín mình, khép lại trong những hoài vọng hoang hoải đau

thương xưa cũ. Bà chính là người động viên Kiều phải ngẩng cao đầu, mở lòng ra sống với đời cho đáng mặt một con người.

Thì có sao đâu, việc của ta là chờ đợi, hy vọng.

Lẽ nào còn muốn nhắc đến những đau thương? Riêng chuyện làm sao để quên đau thương, bà Hát thấy mình kém cỏi quá chừng. Bà cứ cầm nó lên, quan sát kỹ, có thể ném nó đi thì vô tình bà lại làm nó ngày một to lên, trong nỗi dằn vặt. Và thế, cả trong mơ đau thương vẫn ủa ạt trở về, nghệt thở giấc ngủ. Bà không ngừng nghĩ đến Ngõa.

Ngõa là một người đẹp mã theo đúng nghĩa nhưng khuôn mặt khó đoán. Cái cười hiện hữu quá ư đùa cợt. Dường như trời sinh ra gã để mà đùa cợt với đàn bà con gái. Như thế không đùa với tình cảm của một ai đó, gã sẽ không thể ngủ yên, không thể bảnh bao lên.

Nếu bớt cái tính cách bần thiêu kia đi thì gã đáng yêu đấy chứ. Có chức có tiền có nhà. Đây đây tiêu chuẩn để những cô gái khác hướng đến. Miếng mật ngọt lắm ruồi bâu - thiên đường cho những người đàn bà ước mơ mộng mênh và sẽ an phận chức phận làm vợ sinh con làm mẹ. Gặp nhau vào những ngày đông tháng giá, khi Hát còn là một cô gái hai năm tròn xoe duyên dáng nghề nghiệp ổn định và nhiều tài lẻ. Cô bình dị ao ước Mạnh Thường Quân, hay chàng hoàng tử nào đó bình dân cũng được ghé qua khu vườn của mình, rủ nhau đi hội rừng, hội xuân, để ngày mai nên nghĩa phu thê. Cô sẽ sinh con cho chàng, phục tùng chàng, nấu cho chàng những bữa ăn ngon, nhận những nụ hôn, những buổi tối nồng nàn, hát câu ân ái, lúng liếng tình ời. Ngõa giống một học giả phong độ. Dù sao, cái bằng tốt nghiệp loại ưu với một chức vụ quan trọng vẫn tốt hơn một học giả nghèo nàn coi trọng chữ nghĩa. Hát đã chọn Ngõa. Người đàn ông của tuổi cô hai năm, đang chín và thành đạt. Cô không ngần ngại nói cho anh mỗi tình trước đây, thời sinh viên ai cũng va vấp. Nhưng Ngõa chẳng thể biết được cô đã giấu đi một vài. Thành tích này nhiều quá e phản cảm, không tốt với tình yêu hiện tại. Đó là cái ý nhị của một tâm hồn khá sâu sắc. Ngõa tưởng

sẽ mất nhiều thời gian cho sự chinh phục. Không ngờ Hát “đỗ” nhanh quá. Hát nói vì yêu. Ngõa sung sướng vô cùng. Ngõa bế thốc Hát lên, dán lên người cô, lên mặt cô những cái hôn dài mạnh mẽ cuồng si. “Anh sẽ yêu em cả đời chứ?”. “Tất nhiên rồi! Em là tài sản quý giá nhất của đời anh”. Lời hứa ấy được Ngõa nhắc đi nhắc lại không tiếc nước bọt. Sự tráo trở sau này có giây phút nào anh nghĩ tới? Cháy nhà mới ra mặt chuột. Quan điểm của Ngõa có thể dán đầu giường: Con người là quan trọng nhưng kim cương còn quan trọng hơn.

Có thể đã có một thiên tình sử đẹp đẽ như trong tiểu thuyết. Chỉ cần thời gian để diễn ra một đám cưới sang trọng, ấm cúng và thời giờ để hai người kịp hưởng hạnh phúc. Nhưng nó bỗng chốc òa vỡ những oái oăm đầy nước mắt, phá tan mọi kỳ vọng. Hát ngây thơ dâng hiến đời con gái, những nòng nân vốn có của tuổi hai mươi. Số tiền Hát dành dụm được trong ngần ấy năm đi làm, dự tính dùng để làm vốn khi lấy chồng cũng bị xé lẻ dần. Cả sự tận tâm cần thiết của một người con gái dành cho tình yêu. Ngõa cuồn tiền, trình tiết của cô để đến với cờ bạc và ma men. Những chuyến ăn chơi hải ngoại đã nướng toàn bộ tài sản của cha Ngõa dành cho cậu con trai. Sự việc nghiêm trọng này phá tanh tành sự nghiệp của một người đã từng có học hành đến nơi đến chốn. Sau chuyến chu du hải ngoại, Ngõa trở về ăn năn trong nước mắt và những lời hứa. Căm giận được xóa tan, chỉ còn sự mù lòa cho những cơ nhờ đại đột. Hát đồng thời còm cõi chăm nuôi người yêu cóc chết quay đầu, học thêm để củng cố công việc. Sự việc diễn ra một lần nữa. Ngõa không thể nguôi ngoai thói sĩ dờm ngày xưa, ăn sâu vào mạch máu. Cha của anh tự hào truyền dòng máu đó cho con trai. Những thành tích của thế hệ đi trước xuất sắc và đa dạng hơn nhiều. Đã có thời gian chính Ngõa đã đưa ra kiểm điểm. Ngõa lại sa ngã. Cuối cùng uy lực của cha già, sức mạnh bè cánh và những nhờ vả đã cứu Ngõa, cho Ngõa một vị trí khác với những điều kiện vẫn hết sức ngon lành. Ngõa không còn muốn qua lại với người con gái mà giờ thành đàn bà đã bao ngày tháng phục tùng, giúp đỡ già, chăm chút già như người mẹ hiền từ chăm đứa con, người chủ nhân hậu nuôi dưỡng con vật nhỏ trong gia đình.

Tất cả nỗi đau đón tuyệt vọng đuổi theo một người đàn ông, mà người đó vô tình ngoảnh mặt. Đại đột lớn nhất của Hát là không chịu tin có đàn ông đều giả trên đời. Trước đó một người cảnh báo đừng quá tin đàn ông. Khi chuyện động trời xảy ra người bạn đó hỏi sáng mắt chưa. Hát tin, nhưng Ngõa đã thuyết phục được cô tha thứ. Người bạn đó một lần nữa khuyên Hát cẩn thận. Thêm một lần cô bị tình phụ. Bao nhiêu cuộc gọi điện, bao nhiêu van nài và bấy nhiêu nước mắt. Không níu kéo được người đã muốn ra đi. Hát bắt đầu thấy mình không thể nào tin nổi vào một người đàn ông.

Gượng dậy được là nhờ vào người thân. Nhất là người mẹ nhân từ hết nỗi. Mắt mẹ sáng và đầu mẹ bạc. Lòng mẹ bao la biển lớn sông dài. Một đời mẹ tận tụy hy sinh vì chồng vì con. Cha cô là liệt sĩ trong năm đánh Mỹ ác liệt. Bà mẹ ấy là người vợ liệt sĩ, bà mẹ anh hùng của năm đứa con. Đứa nào cũng được mẹ dưỡng nuôi bằng mớ rau, con cá buôn ngoài chợ. Quanh năm tất tả sớm trưa sương buốt nắng tràn. Có đau khổ nào mẹ không trải qua. Có đêm nào mẹ không trăn trở lo cho đàn con của mình. Mất chồng là một thiệt thòi không gì thay thế nổi của những bà vợ đoan chính. Không ngoa, mẹ là cả một tượng đài soi sáng những bước đi cho các con. Cô về sà vào lòng mẹ và nương nhờ, khóc lóc, nhận lời ủi an. Bàn tay răn reo của mẹ thoa lên má cô ram ráp, nhưng ấm áp lạ kỳ. “Con đừng đau khổ quá, buồn mà chi. Vẫn còn mảnh đất đó cơ mà. Chính là cái mảnh đất mà con đã mua từ mấy năm trước giá rẻ mạt, giờ đây có giá gấp hàng trăm lần rồi. Con hãy dùng nó để làm lại. Mẹ biết mình chẳng đủ sức để lo tiếp cho các con nữa. Đành dựa vào sức lực của từng đứa thôi. Sau này, hãy chọn cho mình một người đàn ông đứng đắn”. Lời mẹ dặn, sao cô thấy xót xa. Mẹ đã cả đời chịu thiệt thòi nay lại chịu đựng những thiệt thòi của con về đàn ông, lòng mẹ nào yên được. Cô không muốn mẹ khổ, tự nhủ sẽ làm mọi việc để kiếm lại tiền, báo hiếu và dựng xây lưng vốn dành cho cuộc sống tự lập. “Con sẽ cố gắng mẹ ạ, và mẹ sẽ thấy là con mỉm cười ngẩng đầu lên”. Trước mẹ cô đã hứa như thế làm mẹ vui sướng.

Ở cái tuổi hai bảy đậm đà đầy nữ tính. Hát là một giảng viên đại học có tài, được nhiều người yêu thích, nhiều giảng viên nam muốn săn đón. Hát thực sự sống trong hào quang của một người đang là tâm điểm. Người ta không biết quá khứ của cô, những đau khổ đã từng giáng xuống hay những nhọc nhằn của một bà mẹ cần mẫn sinh ra cô. Cô đã rung động trước một giảng viên của trường G. Anh ta đang thận trọng để tiến đến một học vị gì đó to tát hơn, giáo sư hay phó giáo sư gì đấy. Thế cũng được. Lấy một người đứng tuổi làm chồng tốt hơn là ôm một cậu bé. Sau tai họa Ngõa gieo, Hát thấy cần phải tính toán, ăn chắc mặc bền, không mạo hiểm.

Ôi, chả lẽ cứ đau đầu nghĩ về những chuyện không vui. Còn phải sống nữa chứ. Thế này vậy, tôi sẽ chỉ sơ qua về cuộc tình này. Như đã nói, Tân là một học giả, cho nên cái sự lừa dối mới đều giả và sâu sắc mới ở mức cao cấp. Tình ái ái tình thế nào mà Hát không thể không trao thân cho người tình già. Hệ quả là một đứa con. Đứa con để lại nhiều day dứt và nước mắt. Độ đó, người mẹ cần mẫn đã ngã bệnh, không bao lâu qua đời. Người tình già tận tụy kết hợp cùng mấy anh chị em Hát lo tang lễ cho mẹ để bà an tâm về nơi chín suối. Quyết tâm để đứa con ra đời vì cô mong người yêu sẽ cưới mình làm vợ như bao lời ông ta hứa. Nhưng không, hứa suông rắc thêm hão huyền đầy rẫy là bản chất của tân giáo sư. Rất nhiều người võ lễ ông đã có vợ ở một nơi nào đó xa xôi. Khi xong việc ông thực mạng chuồn ra công tác ở nước ngoài. Mọi thứ chấm dứt không tăm hơi. Chao ơi là chao ơi. Hy vọng và tan vỡ. Tình yêu và tội ác. Con cái và nước mắt. Những đối chọi bản thủ hay là sự sa đọa không biết cầm chừng. Không, cô gái đó luôn khờ khạo trước đàn ông và dường như không có khả năng đề phòng...

Bà Hát vừa rồi chứng kiến trọn vẹn cuộc cãi nhau của một đôi vợ chồng già hàng xóm. Vợ chồng bát đũa ví vớ nhau hay quá là hay. Cái cảnh cãi nhau của người có tuổi nó khác. Chồng hình như bất lực mà vợ thì còn khao khát. Khao khát quá nên thích đi chơi, buôn chuyện bạn bè may ra kiếm chác hoàng tử nào thích đuổi bướm bắt chim. Ông chồng biết cấm

đoán. Bà vợ bực tức phụng phịu không chịu nổi xiềng xích gông cùm. Cuộc cãi cọ còn hứa hẹn nhiều trận nảy lửa tiếp theo. Bà Hát cho rằng người vợ sẽ không chịu ngồi yên, đơn giản vì ông chồng không thể cho bà thỏa mãn dù là thêm một lần. Những lời lẽ họ đưa ra, ném vào mặt nhau vừa sâu cay vừa ngộ nghĩnh. Mô tả ghi bằng cát-sét rồi bật lên thì không khác phường chèo. Thế mà có người nói đàn ông nên cãi nhau với vợ. Cãi nhau thì đầu óc mới khôn ra.

Thức ăn đã mua. Bà muốn lát nữa mới nấu cơm vì có thể Kiều sẽ về muộn. Lúc ấy ăn làm sao ngon?! Còn chút ít thời gian, ngồi lật giở tờ báo xem hình. Chữ nghĩa nhảy múa lung tung. Bà bỏ đó ra ngắm một bức khóa thân đang lên những nét đầu tiên. Bà vẽ theo đặt hàng của một nhóm khách Singapore vừa mới đến Việt Nam, đã thích ngay những cô gái mũi tẹt nhỏ nhắn đáng yêu. Có thể chỉ cần chiêm ngưỡng bộ ngực nhỏ xinh trong tranh cũng đủ để gây đầy đủ hưng phấn. Vừa cầm cọ lên thì Kiều về. Cậu chào rất ngọt và có vẻ vui. Đi vào để cặp, cậu trở ra nói với mẹ là hôm nay được điểm cao ở môn giáo dục thể chất. Bà mẹ cười nhìn con đầy hứng khởi. “Chắc con đã có rất nhiều bạn đúng không?”. “Vâng ạ, chúng nó rất vui tính mẹ ạ”. “Con hãy chọn bạn mà chơi nhé. Đời sống đô thị rất nhiều cạm bẫy, cẩn thận đấy!” “Con sẽ cẩn thận mà mẹ”.

Giục con trai đi tắm, bà Hát đứng dậy vào bếp. Bà khơi lên mùi mẽ tuyệt vời của chúng. Dường như chúng rất biết nghe lời một vị vua duyên dáng điều khiển vương quốc bếp ăn của mình. Con trai sẽ rất thích cho mà xem. Nó ăn nhiều, ăn ngon lành để đảm bảo sức khỏe. Nhờ đó mà bà cũng ăn nhiều hơn để có sức thức đêm với những bức tranh, sống với sáng tạo và lao động nghệ thuật. Không biết đêm nay giấc mơ nồng có còn trở về như những đêm trước. Bà thấy mình khoái cảm trong mơ, toàn thân rùng rục nóng bừng. Thân thể có bàn tay ve vuốt, mơn trớn từng centimét, cuộc giao hoan đầy mãnh liệt và cảm xúc cũng xuất hiện. Người đàn ông đó là ai. Không phải là ai khác. Bà thấy cậu con nuôi của mình, một cậu bé có phần vụng về nhưng vẻ mặt rất đàn ông. Thực sự là những hành động của cậu

phải được bà thúc giục, dạy dỗ mới phần nào linh hoạt. Ước muốn cánh tay của cậu sẽ là điểm tựa để bà sống vui, sống tốt khi đã bước sang phía bên kia cái ngưỡng cuộc đời. Quá nửa đời mới tìm ra hạnh phúc, từ một đứa trẻ. Bà vẫn thấy mình may mắn. Bà thấy thỏa mãn trong giấc mơ, thấy mình hạnh phúc, khoan khoái. Nhưng đó là của ngày hôm qua. Ý nghĩ của ngày hôm qua liệu có ảnh hưởng gì đến những ngày sắp tới. Mẹ với con, người tình với người tình?

Kiều đã tắm xong, đang xem ti vi trên nhà. Bà Hát cũng vận động gần xong vương quốc bếp. Nghĩ về giấc mơ bà thấy vui. Lúc cậu con trai mở cửa là lúc bà trở lại thực tại. Hôm nay, thức ăn bà nấu có ám ảnh bởi giấc mơ và những hoan lạc. Thật tuyệt vời. Hai mẹ con dọn cơm ra ăn. Kiêu thấy đôi lúc mẹ nhìn mình với cái nhìn lạ lẫm, câu nói cũng khang khác phần nào. “Sao thế hả mẹ? Con có gì trên mặt à?”. Bà Hát nhột nhoạt cười “Không có gì! A, hôm nay mẹ vui lắm nhá. Những người bạn cũ của mẹ đang định tổ chức họp lớp thời đại học đấy. Không đủ được nhưng có đến 60 phần trăm người sẽ tham gia. Tuyệt lắm con ạ!”. Kiêu chỉ cười, đưa tay gấp miếng đậu phụ rán vàng phồng rộp, nhai ngon lành.

Đêm đó bà Hát đã không thể mơ. Không một giấc mơ nào đổ bộ về theo tâm nguyện của một người đàn bà thèm khát, ẩn ức tình dục ứ đọng trong người. Nó rùng rình muốn phòi ra. Đôi lúc bà thấy xấu hổ cho mình, khi bà nghĩ sâu đến vấn đề đó. Ở cái tuổi này, chắc chắn phải để ham muốn xẹp xuống, nhưng... rồi bà xua đi những vớ vẩn đó. Những biểu hiện đó là một tất yếu của cơ thể. Kể từ sau khi Adam và Eva ăn trái cấm thì có lẽ họ đã biết về tình dục. Họ xấu hổ khi thấy mình trần truồng, khi người kia nhận ra những lộ liễu trên cơ thể mình. Bà Hát vẫn có thể đi tìm đâu đó một gã đàn ông cho mình, nhưng không muốn rắc rối. Thay vì niềm vui, rắc rối có thể đến viếng thăm bất cứ lúc nào. Oái oăm thay, lúc người ta trông đợi thì giấc mơ hoàn toàn bật tằm. Sự xuất hiện của nó lúc này có thể là một sự cứu rỗi. Khó xử thực tại thì tìm cảm giác trong mơ. Nhưng không được như trông đợi. Vì thế bà trăn trở, mình mấy ê ẩm. Chiếc giường chứng kiến

những cái trở mình đầy mẫn cảm. Chẳng lẽ lại đi nói ra điều đó. Không, thằng bé sẽ không chịu nổi. Nó sẽ mất hết niềm tin. Chính mình đã cho nó niềm tin cơ mà, bà nghĩ. Chính mình phải là người cho nó cuộc sống mới. Vậy thì làm sao đang tâm đẩy nó vào đường suy sụp? Rất ít cậu bé thèm khát thực sự những người già, nhất là người nó kính trọng. Nó chỉ khao khát thân thể của những cô bé phù hợp với nó. Nghĩ và bứt rứt, nó đang không biết người mẹ này đau khổ thế nào, ẩn ức đến đâu. Con ơi, con có hiểu mẹ không. Nếu con hiểu, con có chịu phá bỏ một vài quy tắc đạo đức, mà chịu đổ vào lòng mẹ không? Quả thực mẹ cần con ban ơn.

Ý nghĩ và quyết tâm nảy mầm, chúng đồng hành trên đầu và lan tỏa ngoài thân xác. Bà Hát dự tính một ngày, cũng không phải đẹp trời. Có lẽ không nên nhắc đến ngoại cảnh ở đây, nhưng ai bảo con người cứ thích chút ít lãng mạn làm gì. Nhiều khi ngoại cảnh làm ta mệt. Còn khả năng bà tìm cơ hội là rất lớn. Vào ngày nào con thực sự vui, mẹ sẽ nói. Có thể là lúc con cảm thấy hạnh phúc bên mẹ. Nhưng dù sao, thật khó cất thành lời. Kịch hay thì khó diễn. Ở đây, bà Hát lại nhen nhóm ước mơ khó thành hiện thực. Nhìn thấy cậu con mặc áo lót, vòng ngực căng phồng, cánh tay chắc khỏe, lòng bà râm ran kiến đốt. Tất cả những cử chỉ của bà đều mang một cảm giác ngượng ngùng khó tả. Trong lúc này, cậu chàng không để ý đến sắc mặt của bà. Cốc nước bị văng đi văng lại đến bốc mùi. Định cất lời thì có cuộc điện thoại. Tim bà giật thót. Chỉ chốc nữa thôi thì mình đã cất được lời. Chiếc điện thoại quái quỷ, sao lại run lên trong lúc này. Nếu không có nó, hẳn là mình đã nói. Ngần tiếc tràn ngập trong cổ họng, trong tim và huyết quản. Chỉ là một cuộc điện gọi nhầm. Xã hội vẫn xảy ra nhầm nhọt vặt vãnh đó. Người ta chỉ cần lơ đãng chút ít là bấm nhầm một cái nút khác, thế là đến một địa chỉ khác hoàn toàn. Cúp máy đến cộp trong tâm trạng rối bời và gần như bất lực. Bà thấy có cái gì đó đè mạnh lên tim mình, khiến nó đập một cách vất vả và đờ đẫn.

Một trăm nhân vật nổi tiếng thế giới được bình chọn và in trong một cuốn sách, đó là những vĩ nhân trong sáng tạo. Không thấy ai sáng tạo ra

thuốc dừng cảm. Có một người phát minh ra thuốc ngừa thai, góp phần hạn chế gia tăng dân số thế giới. Nếu có một phát kiến về thuốc dừng cảm, hẳn là con người sẽ sống tốt bội phần. Điều này bỏ ngỏ cho các vĩ nhân trong tương lai.

Nhà hàng xóm hôm nay tổ chức tiệc tùng linh đình. Những âm thanh gần gũi cứ chập chờn hắt xuống qua ô cửa sổ, đập vào tai. Ở không gian tương tự như thế người nghe dễ đoán biết đó là gì, người ta làm những gì nhưng để nói cho rõ ràng họ đã và đang nói chuyện gì thì chịu. Âm thanh và không khí như thế thi thoảng cũng xuất hiện trong ngôi nhà này, khi những người bạn nữ của bà tụ tập. Thằng hoặc, chỉ bàn về chuyện mua sắm. Bao nhiêu mặt người hàng xóm bấy nhiêu tâm trạng, có ai hiểu bà trong lúc này? Họ vẫn như loài chim, mỗi người một chức phận, ập òa đập cánh trong nghệt ngã cuộc đời và chắc chắn tâm trạng như bà đây là đơn độc. Họ đang nghĩ những điều rất khác, có thể cao siêu lương thiện, có thể ác độc đốn hèn.

Dừng cảm nói ra thì phải chuẩn bị một sự phán xử, hay ít nhất chuẩn bị tâm trạng cho một cuộc òa vỡ. Tất cả những gì bà đã có sẽ phải mang ra để so sánh với một sự thỏa mãn, mà có thể, nó mới chỉ tồn tại dưới dạng lời nói. Phiên tòa lương tâm có cho phép? Chỉ ý nghĩ thôi thì bà đã phạm tội loạn luân rồi. Đã không nhận làm con thì thế nào cũng được. Giờ bà với tư cách là một người lớn tuổi, một người mẹ, người tạo ra chân trời giúp cậu bé bay, cầm giữ tương lai cậu. Sự dẫn vật diễn ra. Một bi kịch lớn, một nỗi thống thiết ai oán mọc rễ, cắm sâu dưới mạch ngầm tâm tưởng.

Cậu bé Kiên đang sáng khoái lọc thông tin trên ti vi hoặc chỉ là giây phút giải trí thông thường. Cậu không thể hiểu nỗi tâm trạng của mẹ nuôi đang vận động. Hai chú rùa dưới sàn đồng đánh đối đầu nhau như địch thủ. Người mẹ không để ý đến chuyện này. Nhưng Kiên cảm thấy lạ. Con Tân và con Ngõa như đang kiểm điểm về những hành động hèn hạ đối với một người đàn bà. Có thể chúng sẽ thanh toán nhau trong chốc lát. Nhưng cậu

vội xua đi. Loài rùa trông hèn nhát, chúng chẳng bao giờ có thể làm đảo lộn một thế giới. Lúc này, chúng chỉ giống như hai cục gạch biết đi.

Có và không, sẽ và dừng lại... những đối trọng chan chát trong trái tim. Nó vừa mang màu triết luận, lại có tí chút sắc màu tôn giáo. Có nỗi buồn khó hiểu đặt lên vai người đàn bà kể từ khi bà cho phép mình thêm khát cậu con. Kia, nó đang cười trước một thông tin lạ trên màn hình. Cái cười của nó mới đáng yêu làm sao, quyến rũ làm sao. Bà Hát tiến lại gần cậu, cầm chiếc điều khiển bấm cho tiếng nhỏ lại, ghé hông ngồi xuống. Cậu con trai có một cử chỉ là xê dịch để mẹ có thể ngồi thoải mái. Con, mẹ muốn nói với con một điều, lắng nghe nhé. Bà đang chuẩn bị nói thì màn hình chuyển cảnh một đôi nam nữ yêu nhau. Khung cảnh này bắt Kiều ngượng ngùng trước mẹ mình. Dù sao hai người cũng có sự khác nhau về giới tính. Cậu quay mặt đi. Bà Hát thấy ngại, khuôn mặt ửng đỏ. Rồi cảnh này qua đi, cậu hỏi mẹ định nói gì thế ạ? Cái quyết tâm vừa rồi của bà bị xua đi đâu mất, không tìm thấy trong đầu, trở lại cảm giác trở trên như người bị bắt quả tang ngoại tình. Bà lái đi chuyện khác: À, chỉ là mẹ muốn hỏi con còn tiền tiêu không để mẹ đưa. Kiều nói con còn đủ, chưa cần vội. Hôm nào hết con sẽ xin. Ngày qua đi trong rất nhiều hụt hẫng.

Hôm sau, khi Kiều chuẩn bị đi tắm thì bà Hát đã để ý. Bà dự tính sẽ gõ cửa nhà tắm khi Kiều đang ở trong, chắc chắn ở trần. Bà yêu cầu cậu đưa cho bà cái khăn chằng hạn. Cậu sẽ mở cửa và bà đẩy luôn vào. Trải qua nhiều giây đồng hồ, bà đã làm chuyện đó. Trước đây, bà đứng định thần bên ngoài, mỗi lúc càng sợ thời giờ qua đi, Kiều tắm xong sẽ ra ngoài. Thôi, ta đành liều vậy.

Kiều, mẹ nhờ tí. Đúng như dự tính. Cậu con mở hé cửa đủ để đưa chiếc khăn ra, và chỉ còn một việc là đẩy mạnh ào vào. Mẹ vào làm gì thế? Cậu hét lên. Mặt bà mẹ bừng đỏ, ấp úng trong vụng dại: Kiều, mẹ... muốn nói với con rằng mẹ ...rất yêu con. Mẹ... rất muốn con là người đàn ông của mẹ... Con thấy đấy, mẹ chẳng còn gì ngoài con. Hãy cho mẹ ở bên con, cho

mẹ được thấy mình có chút hạnh phúc. Chuyện đến quá bất ngờ. Kiều lúc này như một chú nhộng. Cậu chăm chăm nhìn bà và quên rằng mình đang trần truồng. Bà Hát không ngừng tỏ ra mình là người đang nài van: Con đừng giận mẹ nhé. Đừng giận mẹ. Con giận thì mẹ sẽ chết mất. Thế này đi, hãy từ từ suy nghĩ, mẹ cho con thời gian. Con cứ việc nghĩ kỹ và nói có hoặc không. Mẹ sẽ không giận con đâu. Nghe đến đây thì Kiều lấy áo che thân. Cậu tỏ vẻ sợ hãi. Bà nói lạ quá. Bà làm cậu sợ. Chưa ai nói với cậu thế. Cậu cũng chẳng ngờ là một người đàn bà như mẹ lại nói ra chuyện này. Đầu óc xảy ra rất nhiều hoài nghi, xáo trộn. Trong óc có rất nhiều tiếng đing đing như tiếng người ta đập búa. Cậu không nói được, cậu dựa lưng vào tường và hai tay giữ chặt, quần áo ngang thắt lưng. Bà Hát nói: Con đừng sợ mà, mẹ sẽ ra ngay đây, ra ngay đây, con cứ suy nghĩ đi. Mẹ biết là không nên làm con sợ lúc này, nhưng mẹ đã... mẹ xin lỗi.

Tiếng lòng hay tiếng mưa lách tách rơi.

KHI VẾT THƯƠNG NẪM XUỐNG

Nguyễn Văn Học
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Cảm giác vừa lạ vừa sợ, nó làm cho cậu bối ngỡ. Cậu sẽ phải trả lời mẹ nuôi thế nào đây? Hoàn toàn do cậu quyết định, không thể đem chuyện đó ra mà tham khảo ý kiến của bạn học, hay của thầy cô trong trường. Đương nhiên cậu không muốn thấy mẹ nuôi khổ. Bà cứu giúp, cho ăn học, cho ước mơ. Giờ chỉ cầu xin được ăn nằm, được cậu cho cảm giác của người đàn bà có chút hạnh phúc. Bản thân cậu đã chứng kiến cảnh cô đơn của một người đàn bà. Cậu đã thấy bà trong nhà tắm rất lâu. Chắc hẳn có lúc bà đã kì cọ đến mòn da, tứa máu. Qua một lần kính mỏng, đôi khi cậu thấy lờ mờ thân thể đầy tiềm tàng của bà. Nó gợi lên sức mạnh dục tính. Sức mạnh của một cỗ máy tinh vi thiếu nhiên liệu hoạt động. Nó thông báo tâm hồn bà đang gào thét, cần sự thỏa mãn và cứu rỗi. Bà không thể đem ra so sánh với thân thể của cô gái tên Quê nơi chôn nhau cắt rốn của cậu. Cũng không thể nào còn trẻ trung như cô bạn gái ngồi cạnh tên Hoảng ở trường bây giờ. Hoảng có đôi mắt hoang hoải sâu xa, cũng rất khó đoán, chỉ khi vui vẻ mới thấy hồn nhiên tỏa khắp. Còn ở mẹ nuôi, lúc nào cũng có vẻ trầm xuống, nín nhịn, như hai con rùa đang nín nhịn chịu đựng mẹ hành hạ. Nếu không làm hài lòng mẹ có thể nào Kiều sẽ bị đem ra mà hận, ngôi nhà này xuất hiện con rùa thứ ba mang tên Kiều. Điều đó thật khủng khiếp. Không, tôi không muốn thế. Cậu hét lên trong tâm thức.

Sau giây phút có một không hai diễn ra trong nhà tắm, cả hai đều thấy ngượng ngùng. Bà mẹ ngồi thất thần bên khung tranh, còn Kiều ngồi yên một góc trên tầng. Kiến rù rì bò trong gan dạ hai con người đang nghĩ về những hành động vừa rồi. Kiều có vẻ day dứt hơn. Cậu mắc nợ bà. Cậu kính trọng bà thực sự. Giá mà không xảy ra chuyện vừa rồi để cậu đỡ phải

đau đầu. Nhưng nó đã xảy ra như một cơn gió cay nghiệt, quất cái buốt vào tim gan cậu, như nó vẫn quất vào những bức tường cảm mảnh chai. Phân tích lợi hại là điều tất yếu diễn ra. Cậu vẫn đang chờ người mẹ đẻ của mình. Mẹ còn sống sẽ về tìm cậu. Đã có lúc cậu mong đến chảy nước mắt. Nhưng phải giấu đi, nuốt trôi cho ngày tháng rộng dài còn có thể vung vẩy cánh tay. Đã có thời gian cậu nghĩ, thân xác mình chỉ để yêu một người, đó là Quê. Đầu óc ngày đó non nớt nhưng đã nảy nòi được phần nào nghiêm túc. Rồi sao đổi chỗ, gió mây biến thiên, tất cả đã tuột khỏi dự đoán của một cậu bé. Tiếng ho của mẹ nuôi dưới nhà khiến tâm trạng Kiều thảng thốt, trong lòng dâng lên niềm cảm thương khôn tả. Hẳn là bà đã chịu nhiều ản ức, khổ đau. Đôi mắt bà được chong lên bởi những mệt mỏi của thăng trầm và biến cố. Cậu đã lên giường nằm trong nỗi trăn trọc. Không thể nào xua mình vào giấc ngủ, hay lừa được bản thân thiếp đi. Đồng hồ chỉ 4 giờ sáng, cậu tắt hẳn bóng đèn ngủ và cố thiếp đi chút ít. Cảm giác mẹ nuôi cũng không ngủ được. Có thể bà đang nhen nhóm ý định lên hẳn đây để gần cậu, hoặc đang ngẫu nhiên ân hận. Cậu đoán già đoán non. Nếu là đau khổ bởi tình trường, hoặc một mất mát nào đó, cậu sẵn sàng ra khỏi giường, xuống dưới để an ủi bà. Còn đây là chuyện có liên quan đến cậu. Liên quan đến cả lòng kính trọng và biết ơn. Chiếc lá non nào có khả năng chịu được bão táp, thoát khỏi bầm dập, hẳn sẽ ở giai đoạn trưởng thành trong thời gian dài lâu.

Sớm hôm sau bà Hát vẫn dậy nấu cơm. Hai mẹ con ngồi ăn nhưng không khí bị chùng xuống. Bốn mắt nhìn nhau ngỡ ngàng làm sao. Kiều ăn vội vàng rồi lên phòng. Bà Hát giục ăn nữa, cậu nói con ăn no rồi, không thể ăn tiếp. Bà cũng không nài thêm. Xong xuôi bà cầm lặng cất dọn. Kiều xách cặp đi sớm hơn mọi hôm. Chào bà trong cái cười không còn tự nhiên như mọi hôm, dù là cậu cố tỏ ra quên đi mọi chuyện.

Hoảng khác, xinh hơn những hôm trước. Cô chuyển lên ngồi gần Kiều được hai buổi. Lý do một người bạn cậu bỏ hẳn học mà cô gái thì bị tra tấn ở phía dưới bởi một gã dở hơi suốt ngày tán tỉnh bằng vốn từ ngữ vừa thô

thiền vừa lùn lôm côm sát mặt đất, lại được chuyển tải bằng giọng vừa ngọng vừa lệch. Cô cầu cứu Kiêu và sẵn sàng tâm sự hết những khó chịu của mình. Nơi đó là địa ngục. Ngồi cạnh Kiêu, cô cho là mình được thoát nạn Luyện ngục trở về Thiên đàng. Áo cánh sặc sỡ hợp với cô và cũng là sở trường. Khuôn mặt của Kiêu khiến cô không thể vui, luôn mồm hỏi làm sao và động viên bằng cách: này, hãy quên đi mọi muộn phiền và sống thật thoải mái. Ước gì có thể thoải mái như lời cô. Kiêu cũng hy vọng cô gái này đừng giống Liễu gái điếm mà cậu gặp trong công viên. Dù cô hành nghề kia, tư tưởng không bị hoen ố thì nhuốc nhor chẳng thể nào gột được nữa rồi. Ở khuôn mặt cô chỉ có chữ Đáng Thương hiện hình thôi. Cô không đáng trách. Còn Hoằng, cô con nhà tử tế, đang được học hành và sẽ có tương lai. Ai đó đã nói con người ba bảy đường biến thành quỷ dữ, sa ngã có thể xảy ra bất cứ lúc nào. Khi cô điếm vẫn non tơ hồn nhiên như thường, chất mộc mạc nhà quê còn giúp họ moi tiền từ khách làng chơi tự cho mình sành gái. Hoằng có cái đáng yêu riêng của cô. Cũng như Quê ngày xưa (hiện thời đang chịu sự quản thúc của gia đình) cũng có cái đáng yêu riêng. Kiêu cho phép mình hồi ức về cô như những kỷ niệm mà năm tháng thiết thòi đã qua cậu thấy hàm ơn. Sẽ chẳng thể nào có nhau được nữa. Cô và cậu đã bị tách ra hai thế giới rồi. Quê sẽ nghe gia đình, cưới chồng. Còn cậu sẽ sống với chân trời của mình, với những định vị đang được sắp đặt. Cậu ngẩng mặt lên nhìn Hoằng lấy một lần. Mắt cô ươn ướt màu thạch mỷ bà vẫn ngồi cắt cho vào chè thập cẩm giải khát.

Thôi, quên đi những muộn phiền nào.

Lại là một câu nói đầy nữ tính của Hoằng, như khẩu hiệu của một doanh nghiệp tư nhân bắt buộc mọi nhân viên đều phải thuộc và thực hiện. Cậu nói nhưng tớ không thể vui được, chẳng xóa được muộn phiền. Hãy cứ để tớ sống với nó. Hoằng nói dứt khoát không được thế. Vậy thì sẽ sống mãi với sự khó chịu, rất nhanh già. Tuổi già rượt đuổi trí khôn trẻ nhóc. Thôi cũng được. Thì cười. Cậu nhoen miệng đầu lưỡi đỏ au, khiến Hoằng

được phen cười sặc. Thế chứ. Thế mới khỏe người ra chứ. Thôi, cứ như vậy đi.

Kiều về nhà trước bà Hát hồi lâu. Mặt đỏ rười rượi hơn ban sáng. Kiêu thẽ thọt chào mẹ. Bà Hát cũng đổi luôn, thay thế khuôn mặt ban sáng bằng vẻ tươi tỉnh bình thường. Tay cầm cốc nước lọc, bà gọi Kiêu lại gần. Giọng tự tin và đĩnh đạc: Là một chàng trai rồi, mẹ tin con đã lớn và hiểu được những gì mẹ nói. Con thấy đấy, mẹ đã nói ra rồi, quyết hay không là ở con, mẹ không trách đâu.

Được câu nói này thoát ra, không khí giữa hai mẹ con mới bớt nặng. Cứ như buổi sáng thì ngọt ngào chết mất. Kiêu chỉ vâng, không nói là sẽ suy nghĩ hay là bao giờ suy nghĩ. Bà Hát cũng để cho cậu thoải mái. Bà thấy mình cần phải đối diện với ham muốn của mình. Đêm qua nằm, bà đã nghĩ một điều như vậy không nói ra, đầu bà nổ tung lên mất. Cứ nói, may ra nhận được thông cảm. Chuyện về hai con rùa cũng vậy. Chúng đã cho bà cảm giác hả hê.

Kiều nhận được điện thoại từ quê của anh Tôn. Anh nói mình đạp xe lên bưu điện chợ Bái để gọi. Quyết định quay về hôm đó của anh là sáng suốt. Đường ra phố mùa này đẹp lắm. Mẹ mong vợ mong con mong. Công lao ra sông ra biển hết rồi. Hy vọng tuột tay mất rồi. Tìm cơ hội khác nuôi hy vọng khác thôi. Đã bảo con người vẫn thích nhen nhón những ước mơ khó thành. Chiếc xe không thể đi được nữa. Nó đã được trả lại chủ. Anh nhận tiền hoàn lại, tuy nhiên đằng kia đã “xử lý” mất một ít. Chắc anh cũng xí xóa luôn. Một cú hú vía. Cổ xe lịch sử nào đó cũng gần giống như vậy. Người ta mơ màng không nhận ra mình đang sống ở đâu và sống như thế nào. Có phải cứ tiến là tiến ngay được đâu. Tiến mà không đủ sức thì què chân mất hơi giữa đường. Luận điểm chính của một số chuyên gia kinh tế nói rằng Việt Nam còn lâu mới hóa rồng. Kiêu rất cảm thông với những khó khăn của anh Tôn. Anh đáng thương quá. Hoàn cảnh bi đát và thê lương như cái ao tù lá sung rụng nước thối. Anh thông báo một tin khiến

Kiêu rụng rời chân tay: Quê đã cưới chồng. Nhanh như ba ngày Tết. Thôi rồi Quê ơi. Số phận chó chết làm sao thế! Sao lại bắt cậu sớm trở thành một hình nhân trong nhà tù. Lẽ ra Quê đã có thể là của cậu, một người vợ tốt với những ước mơ bình dị. Và biết đâu, đôi vợ chồng sẽ bước lại bước chân của vợ chồng anh Tôn, nghèo nàn và nheo nhóc. Kiêu gất lên trong điện thoại. Bất chợt anh Tôn cảnh báo anh là Tôn chứ không phải là người cậu có thể hét lên. Giọng cậu mới dịu xuống.

Thế anh có muốn ra phố làm nữa không? Kiêu hỏi. Em sẽ xin mẹ nuôi tìm cho anh một công việc, chắc chẳng cần dùng đến xe máy đâu. Làm và ăn ở luôn chứ. Phải tìm công việc như thế, lúc nào muốn về bỏ vài ngàn xe ôm với chục ngàn xe khách là đến nhà. Anh Tôn cười như òa vỡ một cơn mưa lũ. Chắc chắn là vậy rồi, thích như chú chim chục năm mới được thả khỏi lồng thoải mái đập cánh vậy. Nghèo hèn nô dịch ước mơ. Anh sẽ còn nhào nặn đến bao giờ. Anh nói sẽ chủ động gọi điện để biết thông tin về việc làm. Cố gắng giúp anh nhé, Tôn sốt sắng. Anh sẽ ở nhà chuẩn bị tinh thần, Tôn nhắc lại.

Anh Tôn buông máy từ lâu mà Kiêu còn áp vào tai mãi. Trong ống nghe anh không ngừng phả ra những thông tin xa xót đó. Quê đi lấy chồng theo sự sắp xếp của cha mẹ, cái thảm kịch thâm căn cố đế của một ngôi làng. Người dân vẫn muốn mua dây buộc mình trong cái thời đại đã rất tiến bộ này. Ôi con đường để quê hóa phố còn vô vàn gian nan. Hơn tám mươi triệu người dân mũi tẹt da vàng, bao nhiêu phần trăm sẽ có của ăn của để, hưởng cuộc sống của một đất nước hóa rồng? Nhiều nơi họ vẫn cố dìm mình trong lửa hỏa ngục, tự bỏ tay buông rơi bản thân xuống đáy vực sâu, xa tầng mây xanh ngút ngàn lớp lớp. Quê ơi Quê, hãy cho Kiêu được xưng anh lúc này. Em không có lỗi gì phải không? Chính anh đã gây cho em tất cả, nếu không gặp em thì cha mẹ đã chẳng xua em đi vào một gia đình mà em mãi mãi không muốn.

Kiêu ước ao nhìn thấy tất cả những người con gái có chút gì đó giống Quê, dù tí tẹo đầu móng tay. Cậu sẽ đề nghị được hôn, hay ít nhất là chăm sóc người đó trong ít giây lát và chỉ để đánh một dấu gì đó vào người kia. Tháng tháng năm năm, mỗi con người sẽ bước đi. Nhưng người con gái đó cũng đi. Nơi này nơi khác, bến này bến khác nhưng ít nhất họ mang âm hưởng của ánh mắt cậu đã kịp lan tỏa, ghi khắc trên đó. Cậu không cần biết là nó lưu lại được bao nhiêu, chỉ cần biết mình nghĩ là nó lưu lại thì nó sẽ được như vậy.

Bằng ý nghĩ này cậu đã chạy ra ga tàu. Cậu muốn quan sát ở đây những cô gái. Không ai có khuôn mặt giống Quê. Không ai cậu có thể đặt lên nụ hôn hoặc sự săn sóc trong giây lát, hoặc chỉ là vài ba câu hỏi chuyện. Cậu đã nhặt một viên sỏi và đánh dấu vào những toa tàu. Khoảng ba đoàn tàu gì đó cậu không nhớ. Nhưng rõ là bàn tay cậu đã vạch rất nhiều, đến mỗi nhừ, đến tứa máu mấy đầu ngón tay. Cậu lang thang như thế cho đến gần tối. Việc làm vô nghĩa chẳng có chút chủ đích của hiện thực thông báo tâm trạng bất ổn của cậu. Lại lang thang về nhà. Cô bạn gái cùng bàn tên Hoảng đến tìm từ rất lâu, nhưng cô không dám gọi ai mà chỉ thăm thì ngoài cổng. Cô nói với Kiêu là chỉ đứng đây nhìn, khi thấy cậu cô sẽ gọi. Hơn một giờ đồng hồ chân mỏi muốn nhũn ra mà không thấy Kiêu. Cậu mời cô vào nhà. Hoảng nói không muốn, chỉ muốn cậu đi chơi cùng một lát.

Kiêu mở cửa vào nhà xin phép mẹ. Nói sẽ không ăn cơm ở nhà. Con đi với bạn mẹ ạ, rồi có thể ăn tạm ở đâu đó. Bà Hát thấy ở con có gì đó như nỗi ưu tư khó đoán chẳng chịt bám trên khuôn mặt. Bà không hỏi cặn kẽ đi đâu, chỉ dặn đừng bỏ bữa. Một nụ cười trên khóe môi. Con đi đi. Vâng, con chào mẹ. Hai người đèo nhau bằng xe đạp. Lâu lắm Kiêu mới có cảm giác được bạn gái đèo và đèo bạn gái. Hoài ức về cô gái tên Quê xưa có thể gọi lại trong tâm tưởng cậu bất cứ lúc nào. Như một món ăn ngon nào đó mà bạn rất thích, bạn luôn nhớ và thèm ăn nó. Chẳng hạn là cà muối. Rất nhiều người xa quê không quên nỗi thứ quả muối bình dân này. Dù thậm chí chẳng có chút chất bổ béo nào, nhưng nó vẫn được ưa chuộng ở phố. Kiêu

không muốn Hoảng nhận ra cậu đang buồn, hơn nhất là cậu đang nghĩ đến Quê. Bà mẹ hẳn sẽ ngạc nhiên lắm. Bà không cho rằng cậu nhanh chóng hòa đồng đến mức có thể cùng bạn đi ăn lai rai bên ngoài. Chính đôi lúc Kiêu thấy mình thay đổi. Chút ít hoang dã đã bay đi như sương trời gặp nắng hừng. Phố có muôn vàn hoa đẹp và những trò hấp dẫn. Được lên học hành và sống trong một ngôi nhà như bây giờ là điều không tưởng. Cậu đang rất nhớ mẹ, không biết mẹ có được sống trong ngôi nhà như mình đang sống, hay chịu mưa rét gió bụi ở một phương trời nào.

Mẹ ơi, con không muốn làm cô Hát buồn. Cô ấy rất thương con. Và con đã gọi cô là mẹ, thân thương và gần gũi như con và mẹ ngày đó. Con đã biết mẹ sống khổ sở thế nào ở quê. Cay đắng ập òa còn nhiều hơn trận vỡ đê năm 1990 cát tràn đồng, tiêu diệt cây trồng và nhà cửa. Tự con có thể kể lại toàn bộ những chi tiết đó, nhưng con không muốn tiếp diễn những chuyện buồn đau trong đời mình. Cần phải quên đi mọi khổ đau để sống tốt phải không mẹ? Con còn đang nghĩ đến mẹ nuôi của con là cô Hát bây giờ nữa. Cô ấy rất tốt, cũng khổ tâm như mẹ ấy, bị đàn ông ruồng rẫy phụ bạc. Con hận những người đàn ông đã gây đau khổ cho người thân của con, dù cho kẻ đó là ai, là bố con cũng vậy. Con sẽ hận ông ấy nếu ông ấy làm khổ mẹ. Cô Hát đã khiến con khó xử trong trường hợp này. Phải làm sao hả mẹ. Một chuyện gần như trái với đạo lý, với luân thường, con cứ thấy tất cả đảo lộn làm sao. Vì thế, chẳng rõ đúng sai thật giả thế nào. Có thể chuyện quan hệ đó là tốt với cô Hát, nhưng chẳng tốt với con. Suy nghĩ của mỗi người đều khác nhau, nhất là người lớn và trẻ nhỏ. Một giới hạn, một ngăn cách rõ ràng. Giờ thì con khôn ra nhiều rồi, nhận thức được phần lớn những chuyện đang diễn ra. Nếu gặp con, mẹ sẽ thấy là con rất cao, có phần đẹp trai nữa. Nếu gặp mẹ, con sẽ hỏi ý kiến mẹ chuyện này. Cô ấy đã dám nói ra ham muốn của mình, lẽ nào con không thể hỏi mẹ. Dù cô đã nói quyết định là ở con nhưng nhìn sâu trong đôi mắt cô ấy, con nhận ra những khẩn cầu tha thiết. Con là một chàng trai đang hăm hở đổi mới mình, không thể là thằng cu con bị người ta khinh rẻ, chế nhạo, một đứa con hoang. Con muốn sau này được sống cùng mẹ, và cả mẹ nuôi nữa.

“Đã đến hồ Gươm rồi”. Thông báo của Hoảng làm Kiều sực tỉnh. Cậu òa lên một câu cảm thán không tròn vành, biểu lộ sự ngưỡng mộ đối với hồ Gươm có đèn nhấp nháy lóng lánh mỹ miều. Ngày nhỏ, đứa trẻ nào ở quê cũng ao ước một lần ra Hà Nội. Chỉ nghe ngoài đó bán la liệt đồ chơi hấp dẫn, đa phần dính dáng bạo lực là đứa nào cũng mắt chữ a mồm chữ o. Kiều còn thấy sự thiêng liêng và hấp dẫn của Hà Nội qua lời kể của anh Tôn con bác Vin, được ông chú cho đi Hà Nội chơi một ngày. Thì đây, lý tưởng đã được thỏa mãn, con người lại đi tìm những lý tưởng khác. Giờ không phải ao ước gặp một Hà Nội thanh bình nữa, mà có thể đến với Sa Pa mù sương, Đà Lạt diễm tình hay Sài Gòn hoa lệ. Những nơi đó lại là điểm đến của Kiều trong tương lai, những nơi nhào nặn ham muốn, và trở thành những lý tưởng. Kiều thốt lên một lần nữa để hưởng ứng câu nói “lãng mạn quá” của Hoảng vừa rồi. Đứng đó một lát, Hoảng gợi ý đến ngồi ở ghế đá. Được. Chiếc xe dựng ngay bên cạnh. Hai người như đôi tình nhân hưởng mặt tháp rùa, những đôi bạn trẻ yêu nhau vẫn sóng sánh lướt qua, đôi khi nhắm nháp nhau bằng những ánh mắt đẹp đến phát sáng, hoặc nhớn nhơ nhìn cảnh như bò gặm cỏ non. Một vài vị khách nước ngoài di chuyển khối thịt đồ sộ của mình một cách vừa dềnh dàng vừa vồi vọi. Những chiếc máy quay, máy ảnh thi thoảng được đưa ra sử dụng rất đúng mục đích, giống một nhà báo chuyên nghiệp, biết rõ mình nên tác nghiệp lúc nào, chẳng bỏ qua những chi tiết nhỏ mà cần thiết.

Kiều bảo Hoảng cứ ngồi nói chuyện một lát rồi đi ăn. Hoảng ý nhị cười, dịu dàng như cô gái đang yêu. Mà sao mặt cô gái bỗng ửng đỏ như quýt chín đầu xuân thế nhỉ, không chịu dịu đi để người ta bớt sốt ruột. Phải khẳng định rằng, ở không gian này Hoảng trở nên xin đẹp điệu dàng. Hình như quá mức cần thiết. Nói như vậy bởi vì nó không hợp hoàn cảnh. Nếu Kiều đang muốn chinh phục, hoặc cô đang um úm ý đồ thì đi nhẽ khác. Đàng này Kiều đang âm thầm buồn. Hoảng nói đến những người bạn trong lớp, những cô gái con nhà giàu chỉ nói chuyện nhăng nhít yêu đương và ăn uống. Thông tin về cướp giết hiếp được họ nói đến với tần số nhiều nhất trong ngày, ứng cử viên thứ hai là chuyện yêu đương và quan hệ tình dục.

Một tờ báo có bài viết sâu sắc đã nhận định rằng lớp trẻ Việt Nam ngày nay quan tâm đến tình dục hơn bất cứ chuyện cơm áo nào khác. Những thông tin tràn lan, ngập ngụa, chúnng chất lên như những đống rác lớn bao vây nhiều thành phố và bốc mùi. Sau đó, không ít nhà báo đã dành tâm huyết viết bài, giống như tiếng kêu cứu: Hãy cứu lấy lớp trẻ, hãy làm trong sạch đầu óc lớp trẻ. Nhưng họ không gánh vác được công việc này. Đó đòi hỏi phải đồng bộ, chung sức, quyết tâm, có tuyên truyền và chiến lược hẳn hoi. Và chắc chắn là khó hơn bất kỳ việc chống chọi với những căn bệnh hiểm nghèo khác. Vì sao? Mỗi con người vẫn có thể trả lời được ít nhất tám mươi phần trăm. Không có pháp luật nào cấm người ta không được nghĩ xấu. Càng chẳng có rào cản nào cho những bộ óc đen tối. Hoảng thi thoảng lại thờ dài, nói chán. “Chúng nó đi học thế quái nào nhỉ. Ở nhà cho xong tội, làm vậy vừa mất tiền cha mẹ, vừa chẳng giải quyết việc gì”. Câu nói được thốt ra từ miệng một cô gái chưa có nhiều kinh nghiệm sống, thậm chí quá non nớt trong thế giới này, dù cô ở thành phố. Với người lớn, hoặc Kiều, chỉ có thể giải thích rằng điều đó là tất yếu. Con của nhà giàu sống trong sự bao bọc của quyền chức và tiền bạc bố mẹ, con nhà nghèo đi học bằng rau củ dưa cà mắm muối nhà quê. Tất cả những thứ đó đều được nhuộm một thứ chất có tên nước mắt. Vậy thì thôi, Kiều bảo, chúng ta chẳng nên than thở chuyện đó, ai có thân người ấy lo. Bất thành lình Hoảng nhận thấy nỗi buồn không cưỡng lại được, được tô vẽ trên khuôn mặt đang dần ra của Kiều. Cô hỏi:

- Sao thế?

Kiều nói:

- Không sao, cậu kể về gia đình cậu đi.

Hoảng hỏi lại:

- Gia đình tớ ý à, có gì đâu mà kể.

Có vẻ Kiều không thích nghe câu nói này. Hoảng nhận ra điều đó, vội xin lỗi bạn để không khí đừng loãng ra. Kiều nói “không có gì đâu”, tay khua khua không khí. Thế rồi Hoảng cũng thành thật nói sơ qua rồi hẹn lúc nào đó có thời gian nói kỹ hơn, sâu hơn. Đại thể bố cô là một trí thức, chính xác hơn là một nhà thơ kiêm nhà văn ôm cả nghề báo, lắm lúc giữa ngày ngồi thẩn thờ vẽ tranh. Cái mốt “nhiều nhà trong một nhà” bây giờ phổ biến trong giới trí thức. Một người kiêm sáng tác trong nhiều lĩnh vực nghệ thuật, ở mảng nào cũng um úm tiếng tăm. Mẹ cô là một người không có tố chất chịu đựng được một người chồng như vậy. Hoảng được sinh ra là con một, ăn sâu vào đầu óc những đêm cãi vã của cả hai người và được hướng dẫn theo tùy hứng mỗi người ở mỗi lúc. Sau đó cả hai ngó ra cô con gái chẳng am tường ham thích thứ gì, thi hai trường đại học không đỗ, bảo bố xin cho học ở trường Trung cấp Tài chính, chuyên ngành kế toán. Mẹ cô bảo học trường đó cũng được, tương lai mẹ cô xin cho một chân vì bà đang làm ở một ngân hàng có tiếng. Nói đến đây Hoảng thở dài, rồi dẫn thêm chút ít về cảm xúc của mình. “Tớ chán lắm, ngày nào bố mẹ cũng cãi nhau. Mỗi người thích một kiểu. Gia đình tớ đang khủng hoảng. Ai cũng bảo cái mà mình đang nghĩ là tốt”. Kiều động viên cô bạn bằng một câu trích dẫn quen thuộc: mỗi cây mỗi hoa mỗi nhà mỗi cảnh rất bình dân mà cha ông ta bao đời nay nhắc đi nhắc lại.

Đã rất đói. Kiều đứng lên vươn vai. Mấy khớp xương răng rắc kêu như hạt hướng dương trong chảo rang. Mớ tóc cậu bị gió đánh tạt, phát ngược phát xuôi, bồng bênh tổ quạ. Hai người nhất chí đi ăn. Chiếc xe đạp làm nhiệm vụ vận tải. Kiều lãnh trách nhiệm đạp. Người cậu mềm ra và đôi chân đỡ hẳn. Xe đạp có thể đi được vì sau cậu là một cô gái...

Trở về nhà lúc mười rưỡi đêm. Kiều mệt nhoài và muốn đi ngủ ngay. Bà Hát đang làm luôn hai việc là vừa xem ti vi vừa lật tờ báo. Cậu đến gần chào mẹ và xin phép đi ngủ. Bà Hát thấy con buồn nhưng không nỡ giữ lại, chắc nó mệt thật, để cho nó đi ngủ trước.

Con trai đã đi năm từ lâu, nhưng nó dường như không ngủ nổi, mọi cửa quây đều không qua nổi bà Hát. Tiếng cửa quây vọng xuống, lòng người mẹ mui mũi buồn. Tắt ti vi, bà Hát trở lại với những phong tranh, nhưng thấy đầu óc trống rỗng, mình mẩy thê lương, liêu xiêu trong xáo trộn ngôn ngữ tâm trạng. “Thằng bé hẳn là đã sốc, cho dù nó cố giấu đi mình nghĩ là nó đang rất đau đầu. Sao mình có thể nhẫn tâm thế này? Giờ mình thấy ân hận quá. Nó chỉ là một đứa trẻ... Nhưng đã trót nói chuyện đó ra mất rồi. Mình đúng là người mẹ tồi”. Rất nhiều ý nghĩ cứ mụ mị rượt đuổi trong đầu. Bệnh của thời hiện đại cũng từ đó mà ra. Stress phải được giải tỏa bằng sự am tường về nguyên nhân sâu xa của nó. Ẩn ức của bà là loại ẩn ức gì vậy? Hoàn toàn không giống như mặc cảm Ođip mà Freud đã phải nghiên cứu tạo thành Phân tâm học. Mỗi ngày, con người trải qua rất nhiều mối quan hệ xã hội. Những bức dọc, oán hận, mừng vui, lo lắng, thỏa mãn rất thường xuyên xảy ra. Với bà, ngay cả lúc nắm duỗi hai tay, mắt nhắm nghiền những lo lắng tủn mủn vẫn vờ vẩn trong đầu. Đời người như một khúc sông hay khúc sông như một đời người. Ranh giới đó được bà Hát đưa ra tư duy trong lúc này. Nghi ngờ chính lòng tốt của mình, đồng thời không dám tin vào đàn ông đã trở thành căn bệnh hết thuốc chữa trong thăm sâu tim bà. Rồi có giây lát, bà mong mình có thể tin được vào một ai đó.

Sự khủng hoảng tâm trạng của bà sẽ dẫn đến sự khủng hoảng của tranh. Rất lâu rồi bà chưa vẽ được bức nào ra hồn. Vẽ hình một thiếu nữ lại hóa ra khuôn mặt mình. Một sự buồn nản tức cười. Ba hôm trước, bà đang tâm xé bỏ bức đó.

Nên chắc gì đêm nay những bức tranh trong phòng đã không thao thức. Ngoài kia, ngoại cảnh sẽ không ngủ. Giống như đêm giao thừa quanh Kiếm hồ. Mọi người chờ khoảnh khắc xuân đến để mà yêu, mà hôn. Còn ở đây, ngoại cảnh lẫn không gian đều muốn giễu nhại bà.

Thôi được rồi, bà tự thì thảo với mình, hãy nghĩ đến chuyện hài hước của mấy gia đình hàng xóm vậy. Mấy gia đình đã xôm trò cả xóm vì linh tinh thứ chuyện. Chao ôi là hài hước. Cuộc đời khéo léo sắp xếp các vị gần nhau, để làm nên một bức tranh với nhiều màu sắc vừa phát ón vừa gây tò mò, chẳng phải dành cho người lớn, cho trẻ em. Nó không dành cho loại người nào. Nó chỉ gây cười. Bà tự kể cho mình nghe. Ngồi mà nghiên ngẫm mấy bức tranh, cũng chỉ góp phần kích hoạt cho đầu óc nổ tung, chẳng sung sướng gì!

Chuyện bắt đầu từ những bà vợ khó tính đến kinh người. Bạn có thể không nghe lời một bà vợ kêu ca không biết mệt mỏi cả ngày, lại nắm phần lớn kinh tế trong gia đình. Quả thực Thọ đang phải chịu một cỗ một tròng cứng mà khó cưỡng vô cùng. Không nghe lời cô ấy thì biết mặt. Sẽ nhảy thách lên, vu cho là Thọ ngược đãi, chẳng biết chăm lo cho gia đình. Với vợ, anh chỉ cần nói sao thì ngoan ngoãn gật đầu đã là chăm cho lo gia đình và biết thương vợ rồi. Vì thế anh mới có thời gian mà cố gắng hiến cho sự nghiệp của mình, vốn đã được “lên dây cót” từ lâu, đó là ngồi yên vị một chỗ, nghiên cứu, viết sách. Nhà nước không in thì bỏ tiền túi ra in, rồi ấn vào thư viện, tặng bạn bè, kiếm cái danh. Sợ vợ là bệnh của các học giả thì phải. Chẳng thế mà cái xóm Gầm Cầu này giờ có tên là Xóm sợ vợ, tụ tập phần nhiều các học giả lớn, những công chức to.

Thọ là một nhà nghiên cứu có tiếng về văn hóa, văn học, sở hữu một bà vợ có tiền và hai con du học. Giờ anh sống bằng tiền của vợ, in sách bằng tiền vợ. Tiền lương, cô nhà cho anh thoải mái để uống rượu, tụ tập bạn bè, miễn là đừng dùng đi bao gái. Cô đã cảnh cáo là nếu bắt gặp sẽ cắt tai. Sở dĩ gọi bằng cô vì phu nhân của anh vẫn còn rất đằm thắm mặn mà. Để chiều lòng vợ và mình được yên thân ngồi đọc, nghiên cứu, đi lai rai với bạn bè thì anh chỉ còn cách là chịu đựng những bức dọc vợ trút ra, an ủi cô khi thương trường bán loạn nhiều thua lỗ lộc lừa, đồng thời rậm rập những kế hoạch mà cô vạch ra. Đến cái chuyện này nữa, là vứt con chuột sang nhà bên cạnh, tòi tẹt đến mức mất liêm sỉ anh cũng phải nghe.

Chuyện thế này: vợ Thọ và cô Ngân nhà bên cạnh là hai đối thủ trên thị trường kinh doanh áo dài truyền thống. Hai công ty còn nằm gần nhau trên một tuyến phố cổ Hà thành. Con gà tức nhau tiếng gáy. Năm ngoái cô Ngân được tặng danh hiệu “Doanh nghiệp điển hình”, báo chí đến phỏng vấn, viết bài, chụp ảnh nườm nượp. Yếu vợ Thọ tỏ ra tức tối, làm một sêri quảng cáo trên hàng loạt các báo lớn, tạp chí có tiếng, chi phí hơn trăm triệu đồng. Vừa rồi, chồng Ngân lại được một giải thưởng gì đó về đề tài phát triển con người, lại được phong Giáo sư. Yếu bảo Thọ “Em thấy anh có năng lực mà không thấy lên giáo sư gì cả. Hay là anh không biết luồn cúi?”. Thọ hơi gắt “Em này, cứ làm như bọn anh luồn cúi mà thành giáo sư!”. Yếu liếc xéo “Vậy thì chỉ là do năng lực anh kém thôi. Em không chịu đựng được cảnh năng lực chồng em kém hơn năng lực chồng người. Lão kia lên giáo sư, con vợ hãnh vinh lắm, cứ như đeo thuốc súng, em nhìn thấy mà muốn bổ vào mặt. Phải làm gì đó cho bổ tức”. Nhân tiện có con chuột nào đó thất cơ lỡ vận, chết đâu không chết, chui vào khe cửa nhà Thọ mà “yên đời”, vợ anh nhìn thấy. Ban đầu là chân tay bủn rủn, chun mũi, nhăn nhó mặt, kinh khiếp. Từ đó nảy nòi ra một kế hoạch trút giận. Sẽ ném chú chuột này sang nhà hàng xóm. Giáo sư à? Vinh mặt à? Sẽ được người mùi chuột chết! Cô nàng nguyên rủa “Các người chỉ là lũ chuột chết!”.

Thọ bị vợ lôi ra cửa:

- Con chuột chết này sẽ cho vợ chồng mình cảm giác thú vị là làm cho gia đình nó người mùi thối tha. Đến tối, anh hãy lựa mà ném vào chậu hoa ngay cửa ra vào nhà nó, ắt hẳn tha hồ thấy mùi, mà khó biết bắt nguồn từ đâu.

Lời hạ lệnh của vợ rắn đanh và cực kỳ dứt khoát. Anh hiểu là lời nói của mình rất khó làm cô rút lại. Nhưng vẫn cố gắng vớt vát:

- Làm thế có được không mình? Chúng ta là những người đàng hoàng, có văn hóa...

Quả nhiên cơn tam bành nhè nhẹ nổ ra. Cô vợ nghiêng răng nghiêng lợi nói anh hèn nhát. Muốn người khác nhục mà không chịu hành động. Chẳng phải rất nhiều người được gọi là có văn hóa đã tán tận lương tâm để kiếm lợi đấy thôi. “Anh không làm thì ai làm? Tôi rất điên nhà nó, không chịu được, hãy giúp tôi rửa hận!”. Ở cơ quan, anh đã chán ngấy chuyện cấp trên làm sai trút trách nhiệm cho cấp dưới, còn những danh hiệu, bằng khen thì cứ mạnh bạo nhận. Anh chưa thấy người nào có tư chất “lo trước thiên hạ và vui sau thiên hạ” bao giờ. Những thói tha, rác rưởi, con người ta vẫn thải ra, rồi đổ ụp đấy không chịu nhận, cứ đưa đấy này nọ. Mà hương thơm trái ngọt bằng mồ hôi nước mắt người khác lại nhớ nhận. Vậy biết làm sao. Anh không thể làm vợ giận, cô nàng sẽ nghĩ ra ngàn vạn câu chuyện ý nói là anh bênh vực kẻ thù, rồi sẽ đay nghiến, xia xói, trách móc. Buộc phải nhận lời, miễn cưỡng cười với vợ để cô nàng vui.

Chả cần đợi đến tối, Thọ đã có thể ném vèo chú chuột đã bọc gọn trong giấy báo. Lúc này, chỉ cần bỏ ra, lót tay và cầm đuôi vung. Ngày trước, anh còn tham gia chiến đấu trong chiến trường miền Nam, từng ném lựu đạn trúng mục tiêu trăm phần trăm. Giờ chỉ nhẹ một cái, chú chuột đã chui vào nách lá của cây trinh nữ, chờ nay mai thối rữa là bốc mùi. Ất hẳn vợ anh sẽ hả hê khi ngôi nhà kia bị mùi chuột chết tạt vào khăm khăm, đến bữa ăn cũng phải nhắm mũi, dù có đóng cửa lại, thì chả lẽ không có lúc mở ra.

Công hiệu đã xảy đến vào hai ngày sau. Đó là hiện tượng gia đình bên cạnh cứ phải chun mũi khi ra vào cửa. Khách đến cũng phải che bàn tay vào mũi khi đứng đợi gia chủ mở cửa cổng sắt. Lúc khách nổ máy biến mất từ lâu, bên này Thọ còn thấy Giáo sư Ngõa ở nhà bên kia lom khom tìm nguyên nhân mà chưa thấy. Có lẽ tại cặp mắt cận được trang bị đôi đít chai dày cộp đã cản tầm nhìn của ông. Ông già hơn vợ gần hai mươi tuổi, nhưng rất mực sợ vợ. Nhìn cái dáng lưng gù, chân bước mà đầu cứ vươn phía trước là khổ ải lắm, chẳng sung sướng gì. Bởi thế mà dù đã học hàm học vị

đầy đà mà về nhà lệnh vợ ông cũng khó dám cưỡng. Đi Đông đi Tây học trò vụn vụn, về nhà vợ vẫn "dạy" cho như thường.

Tin đến tai Yến vợ Thọ, một nỗi mừng rơn ngun ngún trong lòng. Thế là hả, cơ thể nóng bừng đôi chút “nguội” đi. Yến bảo Thọ: “Anh vất vả thế mà mới tiến sĩ, phải bằng cách nào đó lên giáo sư cho vợ chồng nó bớt vênh. Em là em tức lộn ruột”. Ôi trời ơi, Thọ ra chỗ khác thở dài. Trên con đường tiến thân của chồng, những người vợ luôn đẩy chồng mình dẫn bước.

Tất nhiên gia đình này cũng không chịu bó tay ngồi yên. Bằng sự nhạy cảm của những người có học, óc quan sát của dân buôn, gia đình Ngân chẳng bó tay ngồi yên. Họ thừa biết kẻ nào đã gây ra chuyện này, kẻ đó còn đang mừng lên mặt nữa. Cứ thấy ả vợ gã chồng ra ra vào vào, vừa mừng rỡ vừa chờ đợi là biết ngay. Rất thường đứng vu vơ ngoài cổng, ngó sang bên này cười thầm, như thể muốn thấy bên này đang nhấm nháp sự đau đớn. Chồng Ngân là giáo sư Ngõa có tiếng tăm lừng lẫy. Tuy nhiên, Ngân chẳng cần phải dùng đến học thức của chồng để đối phó trong trường hợp này. Phải lấy tiểu nhân đo lòng hạ nhân mới khớp. “Cứ ném cho nó rác rưởi, ô uế là lần sau nó khiếp ngay”. Ngân nghĩ, kiểu gì cũng trả thù, không thì đầu mình sẽ điên lên mất. Thế là Ngân sai ông chồng già nua và nặng nề chữ nghĩa của mình phải đi tìm xỉ than. Đầu phố đây nhà đốt than tổ ong, họ đánh đồng của một góc chờ xe rác đến mang đi. Cứ khuân một ít về, nghiền nhỏ rồi đợi đêm đến, gia đình Thọ không ngờ đến thì “tương” vào. Giáo sư Ngõa không thể không nghe, động vào “tổ kiến lửa” là y rằng có chuyện, vợ ông lại vùng vằng ôm chần ra hè ngủ ngay tức khắc. Mà giáo sư, thì ai để vợ ra nông nổi ấy. Cô nàng còn cho ta tiền, là thần tài thần lộc của ta...

Mọi chuyện diễn ra nhanh chóng đến ngạc nhiên. Quả nhiên sáng sau, cửa nhà Thọ đầy bột than tổ ong. Yến tức lộn ruột, vu vơ chửi, đầy ám chỉ và vô cùng xia xói. Chị ta cũng cố tình không để quá to tiếng, ảnh hưởng đến Khu phố văn hóa mà năm nào chốn này cũng được nhận. Lại còn danh

hiệu gia đình văn hóa nữa chứ. Tổ trưởng tổ dân phố biết, ông ta sẽ tước đoạt ngay tức khắc. Vợ chồng Ngõa - Ngân cũng điên tiết, nhưng chả lẽ không kháo mà xưng. Kệ nó, nhà mình không đun than, chẳng bắt được tận tay thì lấy đâu ra chứng cứ. Ngân trấn an giáo sư như vậy, và bắt đầu nghĩ cách để đề phòng nhà kia trả thù.

Đêm hôm ấy, hai ông chồng đôi bên đều nhận nhiệm vụ vợ giao phó là tìm xỉ than để tung vào cửa nhà kia. Kỳ thực, cả hai đều không muốn làm. Tình hàng xóm quan trọng biết nhường nào. Người ta bảo bán anh em xa mua láng giềng gần. Giữ được tình hữu hảo giữa con người với con người thật là khó. Nếu không vì hai bà vợ ương bướng, biết đâu...

Nhưng hai người đàn ông trong gia đình vẫn phải làm. Họ đi tìm than, về nhà cho vào bao tải nghiền nát. Chuẩn bị chờ cơ hội thì “tấn công”. Thật may là hai nhà đều không ai nuôi chó cả. Nếu có chú chó thì mọi chuyện lại khác. Quãng quá mười hai giờ, hai ông chồng bắt đầu “hành sự”. Lạ lùng thay, không hẹn mà gặp. Hai ông chồng mặc áo ba lỗ, quần đùi, rón rén từng bước, đẩy được cửa sắt nhà mình ra, hướng mặt vào nhà kia thì chạm mặt nhau. Trên tay mỗi người là bọc tải đựng xỉ than. Họ đứng chết sững trong nhiều giây, rồi không ai bảo ai, đều rút lui cả. Người nào cũng hồng hộc thở, bung ra cả tai, lấm lem bung bét. Tất nhiên, đêm đó cả hai “anh hùng” đều bị vợ trách quở vì... hèn. Sao đã bưng đi lại bưng về? Bởi vì hai bà vợ hung dữ ấy đều không ngủ, ngồi xúi chồng và đợi chồng xong việc trở về. Hai ông chồng đều nói mình đã gặp đối thủ cũng muốn làm chuyện tương tự. Rồi chuyện xô xát nho nhỏ trong mỗi nhà lại diễn ra. Hai ông chồng đều thấy nổi nhục hiển hiện trong chốc lát. Nhưng hai bao tải xỉ than đó vẫn không được chuyển đi để tổng khứ khi có kéng rác gọi, mà họ để một góc, khi nào vợ cần đến thì họ đem ra...

Người ngủ và tranh cũng đã lặng im. Bà Hát không còn thấy con cựa quậy ở phòng trên. Câu chuyện được bà nhớ lại trong đầu, dù chưa phải là chi tiết đầy đủ, nhưng nó dựng được một khung cảnh của những trí thức

hiện thời. Họ sống quanh bà, bà còn nói chuyện với họ. Đã có lúc bà nghĩ họ sống rất vui vẻ và cởi mở. Chữ nghĩa học được đều đưa ra dùng rất đúng lúc, đúng quy cách. Tóm lại với bà, họ hoàn toàn không có hại.

Bà Hát nhìn đồng hồ. Hai kim trùng nhau và đều đứng ở số 9. Một ngày mệt nhoài mở ra với bà, đầy nhạo báng của tâm trạng. Bà gọi con, nhưng cậu không còn ở nhà. “Chắc nó ra ngoài” - Bà suy đoán vậy rồi vớ lấy cái lược ở chiếc bàn gương ngay cạnh chiếc giường ngủ, uể oải chải. Bà định sẽ đợi con về, dọn dò vài việc rồi đi Hải Phòng. Tự dưng muốn xuống đó để xả stress, cái bệnh phát sinh trong thời hiện đại và những vụn vặt đầu đầu. Nghĩ đến chuyện mấy người đàn ông của Xóm sợ vợ, bà thấy nực cười. Đàn ông mạnh mẽ ở vài trường hợp, nhưng có những tình huống hèn nhát không mê được.

Quần áo sẽ được chuẩn bị nhanh thôi, nhưng nếu thằng Kiên không về, mà đi đến tối thì lỡ việc mất. Tìm nó ở đâu bây giờ? Hay là cứ chạy qua trường, xem nó có ở đó không. Bà nghĩ vậy rồi vận động cho chân với tay nhanh hơn, linh hoạt hơn. Bà chuẩn bị dắt xe ra thì Kiên về, mang theo Hoàng. Cô gái chào bà bằng giọng rất giống con nhà được giáo dục tốt. Bà tin vậy. Chơi với những cô gái không hư thì con mình sẽ an toàn. Bằng không là một nguy hiểm. Bà rất muốn có cậu đi cùng, dù ở cương vị là một người mẹ. Một người mẹ thì sao không thể đi chơi với cậu con. Nhưng có cô gái kia ở đây, bà không tiện nói. Nếu có một mình Kiên, có thể bà đã thốt ra lời đề nghị. Thôi, đành đi một mình vậy. Bà cố mỉm cười cho thật tươi với hai đứa.

- Ở nhà chơi nhé, mẹ sẽ đi mấy ngày.

- Vâng, con chào mẹ. Con sẽ ở nhà trông nom nhà cẩn thận, mẹ yên tâm.

- Nhớ khóa cửa cẩn thận nhé.

- Vâng ạ. À, mẹ sẽ đi ô tô à? Mẹ đi với ai?

Bà Hát nói tránh đi.

- Mẹ sẽ đến nhà cô Hạnh và đi cùng cô ấy ra ô tô. Mẹ đi nhé.

Hoảng cất lời “Cháu chào bác ạ”, cũng nở một nụ cười tươi, xinh xắn.

KHI VẾT THƯƠNG NẪM XUỐNG

Nguyễn Văn Học
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Mẹ đã đi rồi, và một điều dễ nhận thấy là mặt mẹ rất buồn. Khi nhận ra điều ấy thì Kiều chẳng thể nào vui được. Kiều mê man với hình ảnh khổ sở của mẹ khi phải thốt lên những lời lẽ đó. “Có lẽ mình đã lầm. Mình không nên làm mẹ quá khó xử như thế. Mình mang ơn mẹ”, Kiều nghĩ, suýt nữa cậu quên mất là Hoảng đang tắm trong nhà tắm.

Mấy phút trước, Hoảng nói nóng quá. Hai ngày qua chưa để người chạm nước, cô muốn tắm. Cậu nói: Cứ tự nhiên, thế là chẳng cần khách sáo, cô tự động đi vào xả nước. Đến khi cậu nghe thấy Hoảng thốt lên “sửng quá” thì cậu sực tỉnh.

- Đang nghĩ gì thế Kiều?

- À không, tớ chỉ thấy hơi mệt thôi.

- Được rồi, cậu mệt thì cứ nghỉ đi. lát nữa tớ sẽ tự đi chợ, mua cái gì đó về nấu cho cậu ăn. Thử tài của tớ xem thế nào nhé. Tớ cũng muốn thử cái “vương quốc bếp” của mẹ mà cậu vẫn ca ngợi nó như thế nào.

- Tuyệt đấy, tớ đợi nhé. Hy vọng Hoảng điều khiển được vương quốc bếp như mẹ tớ đã điều khiển. Căn nhà sẽ dậy mùi thơm cho mà xem.

- Nhất định thế.

Kiều ngồi bần thần bên bức tranh của mẹ. Ngoài kia, Hoảng đang dùng chiếc máy sấy tóc, hơi nó phả ra làm tung bay tóc cô. Điều bộ của cô không có chút phiền muộn nào, rất bình thản, tự nhiên và gần gũi.

Cô là một cô gái tốt, nhưng chắc chắn những gì cô nói với Kiều về gia đình mình còn chưa đầy đủ. Cậu đoán thế. Nếu có thời gian, ví như những ngày tự do bên nhau thế này, thế nào cũng phải hỏi cô cho rõ, rồi sẽ nói về hoàn cảnh của mình. Như thế sẽ hiểu nhau nhiều hơn.

Hoảng đi chợ sau khi đã xong việc gọi đầu. Tí chút quần áo trong nhà tắm không thành vấn đề. Cô sẽ giặt ngay sau khi bữa cơm kết thúc, còn bộ quần áo lót cô mặc của bà Hát, sẽ trả lại sau. Tính khí vô tư đó của cô sẽ khiến nhiều người cảm thấy dễ gần, chứ không giống một số tiểu thư nửa mùa kênh kiệu vênh váo như bây giờ. Kiều nhìn bóng cô đi hút, không quên để lại cái cười và một ánh mắt biết nói. Khi cậu có ý đi cùng thì cô lắc đầu, nói:

“Cứ nghỉ đi, chỉ một loáng, chợ gần đây mà”. Cậu thấy mình ảm áp hơn lên.

Nghĩ đến mẹ nuôi thì đồng thời chẳng thể nguôi hình ảnh mẹ đẻ. Mẹ đang ở đâu rồi? Mẹ là mẹ của con, có lúc nào mẹ nhớ đến con không? Không giờ phút nào con không mong mẹ trở về và chúng ta sẽ sống bên nhau. Con lớn lên sẽ đi làm, kiếm tiền nuôi mẹ. Không, con sẽ nuôi và chăm sóc cho cả hai mẹ. Hai người mẹ của con. Bởi vì cả hai đều quan trọng với con, đều cho con bay lên trên đôi cánh của mình. Cả hai người đều khổ, con sẽ bù đắp cho những năm tháng khổ ải mà các mẹ đã trải qua.

Nhớ mẹ nuôi thì có thể gọi điện. Còn mẹ đẻ không có lấy một dòng tin tức, làm sao nghe được tiếng mẹ bây giờ. Lúc mẹ nuôi đi Hải Phòng, Kiều chẳng nói được một lời tình cảm để mẹ vui. Sao lúc đó mình lại cảm như hén thế nhỉ? Kiều cúi đầu. Không khí trong phòng đang chùng xuống, mà cậu vừa đau đầu vừa thấy bất an. Cậu muốn gọi cho mẹ nuôi. Giờ chắc mẹ đang ở trên xe. Cậu muốn nói với mẹ rằng “Con cảm ơn mẹ, rất muốn sống cuộc sống vui vẻ bên mẹ”. Nhưng khi bấm xong số vào máy di động của bà, cậu không nói được lời nào. Bà Hát hỏi: “Có việc gì vậy con?”. Cậu lại

ấp úng: “Mẹ ơi con... con... không muốn làm điều đại dột... mẹ là mẹ của con...”

Hoảng chợ về, lao vào bếp nấu ăn, cố gắng khởi động vương quốc bếp của mẹ nuôi Kiều.

- Cậu chưa nói rõ cho mình về gia đình cậu đâu nhé. Tớ rất thích cái bếp của mẹ nuôi cậu, bà ấy “sành điệu” đấy!

Như vậy để thấy cô cậu đã rất gần gũi với nhau về tình cảm. Qua đây, Hoảng muốn thể hiện mình quan tâm đến cậu, thực sự phải tâm sự với nhau nhiều hơn nữa.

Kiều vỗ vỗ lại hai bàn tay vào cốc lipton, như hôm nào Hoảng đã làm.

- Hoảng nữa, cũng nói gì nhiều đâu. Kiều chưa hiểu gì nhiều về cậu. Mà tớ nghĩ chúng ta nên tâm sự với nhau nhiều hơn về gia đình mình. Có một người bạn thân để tâm sự những chuyện đó là hạnh phúc đấy nhé.

- Chơi với nhau sẽ hiểu. Nhưng mà, thực sự tớ thấy Kiều như người bước ra từ tiểu thuyết vậy, lạ lắm!

- Lạ gì cơ? Tớ có da thịt bình thường đấy chứ. Đúng là cậu khéo tưởng tượng.

- Lạ chứ, một gã trai quê rơi vào vương quốc của người đàn bà họa sĩ. Cậu đang biến thành chàng hoàng tử.

- Vương quốc? Vương quốc và chàng hoàng tử ấy à? Như phim ấy.

- Tớ đã bảo rất giống phim.

Kiều tròn mắt, cả hai cười bả lả.

Trong số những cô gái mà cậu đã từng gặp có lẽ Hoàng tự nhiên và sâu sắc hơn cả, ý nghĩ toát lên từ lời ăn tiếng nói thường cứng cõi vượt số tuổi cô đang có. Cậu chưa bao giờ dám nghĩ tới chuyện lập gia đình riêng, thảng hoặc dăm ba lần ở bên cạnh cô, cậu thấy có cái gì đó là lạ, run rẩy trong người. Cái run rẩy ấy cho phép cậu dự liệu về một tình yêu mới, đang thành hình hài, còn những lời đã nói với cô gái năm xưa, lẽ nào nhẩn tâm cất gọn vào một ngăn của đáy sâu tâm hồn. Bởi vì cô đã lấy chồng. “Thôi Quê ạ, hãy sống tốt và làm một người vợ, người mẹ trong gia đình, và coi Kiêu như một kỷ niệm buồn, đã trôi theo dòng sông. Tớ cần thanh thản để sống tiếp”. Cậu nói.

Đêm qua, cậu mơ thấy Quê lên phố, nón mê đội đầu, thân hình tiều tụy, dắt theo đứa con suy dinh dưỡng. Kiêu đuổi theo, gọi khản cổ, nhưng càng tăng tốc thì Quê càng chạy xa.

Điều này chứng tỏ gì thế, không ai biết.

Hoàng rủ Kiêu ra phố chơi, cậu lắc đầu nói muốn ở nhà. Mẹ nuôi trước khi đi dặn kỹ, không nên bỏ nhà nhiều quá.

- Cậu đúng là người con ngoan. - Hoàng nói.

- Tớ cũng thấy hơi mệt - Kiêu nói.

Kiêu ngả người xuống giường mẹ nuôi, Hoàng ngồi bên cạnh, cũng ngả người xuống tay ôm gối, mặt hướng về phía Kiêu, miệng gần như phụng phịu.

- Cũng có lúc tớ cảm thấy chán thành phố này. Bởi vì tớ sinh ra ở đây. Cậu hạnh phúc vì được sinh ra ở quê, tớ thấy thèm vì

điều đó.

- Thế thì Hoẵng chưa biết rồi, sinh ra ở quê tớ lại thích ở thành phố. Ở quê ngọt ngào, khó chịu khủng khiếp.

Hoẵng trề môi:

- Ngọt ngào gì chứ! Xe máy ít cho nên không ô nhiễm, bụi bặm chả có, mà toàn cây xanh nên mát mẻ.

- Không phải ngọt ngào vì điều đó. Ở quê ngọt ngào về con người, ngoài phố ngọt ngào về môi trường. Đúng là cả hai nơi đều ngọt ngào, ngọt ngào về con người đáng sợ hơn.

Lần đầu tiên Hoẵng thấy cậu bạn mình nói được câu hay như thế. Cô hỏi bạn về sự ngọt ngào về con người và được Kiều kể lại. Cô uống từng lời. Đúng là sự chật chội về con người đáng sợ hơn. Ngoài phố xá phải bon chen đủ điều, nỗi lo cơm áo cũng nhiều hơn. Ở quê thì hầu như ngược lại, những hủ tục truyền kiếp hành hạ con người. Hoẵng cắt ngay ở đó, bảo Kiều không nhắc đến nữa. Cô đã hiểu, có thời gian thì nên nói về gia đình, để chia sẻ với nhau còn hay hơn là nói những chuyện đó. Dẫu sao, những điều đó cũng phần nào cho Hoẵng hiểu hơn về cuộc sống ở quê của Kiều mà cô chưa bao giờ thấy.

Hoẵng đề nghị rót cho cốc nước lọc. Kiều mở tủ lạnh, cầm ra chai nước suối, nhắc hai cái cốc. Cậu quay ra lấy thêm quả xoài xanh.

- Mẹ nuôi cậu bao giờ về?

- Tớ cũng chưa biết chắc chắn. Mẹ tớ bảo có thể là ngày mai.

- Vậy thì được, tớ nghĩ mình nên hạn chế tới đây, ít gặp mẹ nuôi cậu đi thì hơn.

- Sao thế?

- Tớ chỉ nghĩ vậy, là con gái mà. Dù biết là mẹ cậu rất thoải mái.

- Ừ, nhưng không sao. Thích thì chúng ta đi với nhau. Không phải què tớ mà sợ người ta sấm soi.

Ăn cơm xong, Hoằng nói muốn về. Phải chuẩn bị một số bài vở, cô đã bỏ bê khá nhiều. Cô nói sau một tiếng thở dài. Kiêu cũng công nhận hơn một tuần qua Hoằng lơ là học hành, đầu óc gửi đi đâu, nên động viên cô chú ý hơn nữa. Tiễn Hoằng ra cửa, Kiêu đứng nhìn cho đến khi khuất hẳn. Cô là người dễ cảm thông đấy chứ, nhưng sao không thể nói chuyện được với mấy bạn con nhà giàu, chỉ dăm câu ba điều là nổi cáu. Có lúc cô nói với Kiêu cô không chịu được giàu mà hách dịch. Đến khiêm tốn còn bị người ta nghĩ là này nọ, hưởng hồ... Cậu quay vào trong định làm gì đó nhưng nhất thời quên mất. Đứng bần thần một lúc, cậu quan sát những bức tranh. Có cảm tưởng chúng dễ vẽ mà chẳng dễ chút nào. Kiêu đã thử rồi, cực khó.

Ti vi phát sóng về một vụ án mạng dân xảy ra ở vũ trường. Kiêu nhìn thấy liền bị công an áp giải, mặt cúi gằm. Kiêu khẳng định chắn chắn đó là Liễu. Khi ngồi ở công viên, cậu đã quan sát rất kỹ nốt ruồi dưới cằm phía trái. Một cảnh phim quay nhanh, nhưng đã cho cậu hình dung về một đời người, một cô gái điếm.

Hôm sau đến lớp, giờ ra chơi, Hoằng thao thao bất tuyệt về một cô em gái họ, con chú ruột đang học lớp 11 từng ngủ với bảy thằng con trai, giờ đang khóc lóc vì bị thằng con trai lừa có chửa, được gọi là “dũng sĩ diệt trai” nhìn dáng vẻ non nớt hồn nhiên bên ngoài, không ai nghĩ nó có nhiều “thành tích” đến thế. Kỳ thực nó xinh gái, bất cứ thằng con trai nào gặp cũng muốn chiếm đoạt.

- Tớ nói với Kiêu là bởi vì tớ rất thương nó. Cũng là vì Kiêu là bạn thân của tớ.

Chữ “thân” hâm lòng Kiều ấm lên. Ở quê hay phố, nơi nào cũng có một cô gái “thân”, hay diễm phúc của cậu trong “đường hẹp” đang dẫn vào đời.

Kiều chỉ nói đùa là muốn xem mặt cô em đó ra sao mà “sát trai” đến vậy, Hoằng tin điều đó, sốt sắng sẽ để cậu gặp cô em ngay chiều đó.

- Có cần vội vàng thế không?

Kiều tỏ ra như người vừa nghe nhầm nên hỏi lại. Hoằng vỗ vai khẳng định lại “Tớ không nói đùa, có đi không?”. Kiều càng có khí thế. Kiều đang muốn xem một đứa con gái phố thông thất tình, cậu chưa từng tận mắt thấy một đứa con gái thất tình, dù là vùng quê hay thành phố.

- Gặp thì gặp tớ cũng tranh thủ kiếm thêm bạn. - Cậu đồng dạc.

- Được. À, mà bạn trong lớp cậu đã chơi hết đâu.

- Trong lớp nhiều người không thể chơi thân được. Hoằng còn thấy khó chịu nữa là.

- Phải rồi, chơi với em tớ, còn có cái cơ đúng không? biết đâu...

- Biết cái gì cơ?

- Mà thôi vào lớp đi, để chiều tớ nói.

Học lớp 11 và từng ngủ với bảy thằng con trai. Cô gái có cái nick name Manyenbocau123... thường nướng 5 giờ mỗi ngày vào chuyện chat chít. Lúc Hoằng dẫn Kiều đến cũng phải chạy ra quán Internet tìm. Cô nàng “câu” thêm của Hoằng mười phút. Kiều phải đợi thêm mười phút.

- Ra kia uống cà phê với chị đi.

- Có gì quan trọng đâu nào, đừng giục em cuống lên thế.

Hoảng kéo tay cô em, nói:

- Chị chỉ muốn đi uống nước với em, xem chuyện riêng tư của em thế nào.

- Trời ơi, nói làm gì. Em không muốn nhắc đến thằng ranh đó nữa. Chị có bạn mới giới thiệu cho em đi, khá vào. - Cô em rồn rảng nói.

- Có, ra đây chị giới thiệu nào!

Mẫn Yến nhìn theo cánh tay chị gái chỉ về phía một bạn trai, biết là bạn chị cô không tư lự mà dẫn bước. Trước đây cô đã được chị giới thiệu cho hai người bạn rồi, nhưng đều lớn tuổi hơn, rất nghiêm khắc. Điều đó khiến cô thất vọng. Từ khi sinh ra ông bà, cha mẹ đã không ai nghiêm khắc với cô cả, chiều chuộng nâng niu cô từ trong trứng ra. Ai nghiêm nét mặt là cô đã nản.

Ba người kéo nhau vào quán cà phê bên đường, ngồi cạnh một cây trúc Nhật đang trổ hoa, gần đó có lọ lục bình, cắm hoa nhựa, nhìn không tinh sẽ tưởng hoa thật. Mẫn Hoảng đưa tay về phía Kiều và nói: “Đây là anh Kiều bạn chị”. Cô lại quay sang phía Mẫn Yến “Đây là em Yến, em gái con chú tở”. Mẫn Yến nhìn Kiều, đầu cúi xuống: “Em chào anh ạ”. Hoảng là người làm cho câu chuyện rộn lên. Qua đây Kiều tận mắt chứ không chỉ là qua lời kể của Hoảng thấy vẻ đẹp tinh khôi của cô gái cấp III hồn nhiên. Nó cho phép cậu hồi ức về thời của mình: hoa gạo trôi sông, đò đượm tình.

Mẫn Yến, về mọi chi tiết nhỏ bên ngoài, tất cả đều hài hòa, cân xứng. Thượng đế đã rất tài tình sáng tạo nên con người này. Với Quê, hoặc Hoảng, một vài chi tiết thô còn lòi ra thì với Yến, nó đã được giấu sạch.

Kiều nói “Em là cô gái thực sự xinh mà anh từng gặp”. Mẫn Yến nói che miệng “Anh quá khen, như thế chị Hoảng sẽ giận đấy”. Hoảng xua tay, nói: “Không sao, sự thật là như vậy. Sự thật là Mẫn Yến quá xinh, chị sánh sao được”.

Chuyện lặng đi vài giây, khi đó một bản nhạc Bach chen ngang. Hoảng gọi ý khi bản nhạc đang ở cung thấp nhất “Chị muốn biết tâm trạng của Yến trong lúc này, và vì sao phải hành hạ mình như vậy? Em đã cảm mình ở quán nét đó từ sáng đến giờ”.

Mẫn Yến không muốn nhắc đến những chuyện nhảm nhí cô đang làm, cô quay sang hỏi chuyện Kiều, Mẫn Hoảng vẫn muốn truy cho bằng được, Mẫn Yến nổi cáu.

- Ô hay, chị gọi em ra đây là muốn giới thiệu bạn cho em, hay chỉ để hỏi về những chuyện vợ vẫn đó?

Hoảng chạnh lòng, có cái gì đó tắc cổ họng, cô không thốt lên được, đành chiều cô em, không hỏi nữa. Chừng năm giây, Mẫn Yến đứng lên bỏ đi. Hai người không kéo lại được. Hoảng bảo “thôi, mặc nó”.

Cô gái có cá tính, đúng chất Mẫn Yến con gái của giám đốc Mẫn Kiên Giang khét tiếng kinh doanh giỏi, trốn thuế, luồn lách trên thương trường. Hai hôm sau, gặp Kiều đi trước cổng trường Trung cấp Tài chính của anh, chính cô là người chủ động mời Kiều vào quán nước.

- Anh không bận thì đi uống nước với em.

- Được, chúng ta đi. Hôm trước em bỏ về, làm anh ngại quá.

- Em xin lỗi, nhưng em không muốn chị em nhắc hộ em những chuyện buồn đó.

Họ gọi nước cam và hạt dưa trắng. Mẫn Yến thích nghe nhạc Tây nên yêu cầu chủ quán bật đĩa hát. Cô gác chân nọ lên chân kia, cầm hạt dưa đưa lên miệng, cắn. Mẫn Yến mặc áo trắng đồng phục của trường, quần bò sát, rất ung dung, không có tí chút nhút nhát nào.

Cô là một sản phẩm của thời công nghệ thông tin, chưa biết sẽ tiến bộ ra sao, một số người đã “dự báo” cô chuẩn bị biến thành... phế phẩm. Một cô gái hoàn toàn bị thả rông trên phố. Con cái và gia đình là quan trọng, nhưng ở người cha của cô, tiền bạc quyền rũ và đáng quan tâm hơn bất kể thứ gì. Cô bị nhồi nhét rất nhiều thứ trong đầu, từ trộm cướp, giết người, tham nhũng đến hủ bại, loạn luân... Vấn đề xã hội tiêm nhiễm vào đầu cô, như người ta tiêm cho bệnh nhân liều thuốc mê dài, chẳng còn phân biệt được trắng đen. Cô nghi ngờ tất cả, niềm tin rơi tòm xuống dòng chảy đen ngòm phố thị, và đi cùng cơn gió thác loạn. Ngày còn nhỏ, cô đã ngây ngô hỏi bố: Ăn bẩn là gì? Ông bố chắc chắn câu này có nghĩa khác, sợ nhúng vào đầu con những điều không tốt, lảng sang nghĩa thông thường là: “ăn không sạch” đồng thời ông hôn chụt con một cái vào má bảo “đừng ăn bẩn nhá”. Mẫn Yến ngây ngô “vâng”.

Có chiếc áo nào đổ thuốc nhuộm vào không dính màu? Rất nhiều người cho rằng cô con gái ông giám đốc coi thường pháp luật kia đang bị đổi màu trước xã hội. Hôm nay cô còn đóng vai trò là tấm áo đang đổi màu, đổi một cách từ từ.

- Ngày nào em cũng dành nhiều thời gian cho chuyện chat, sẽ ảnh hưởng đến học tập. - Kiều nói.

Lời dự cảm của Kiều nhận được cái thờ dài. Mẫn Yến lắc đầu bảo:

- Đâu có mấy liên quan. Nếu đời đã chán nản thì học làm quái gì, lên mạng chơi giải tỏa, đỡ buồn.

- Đừng quá lạm dụng. Anh bảo thật, ngồi nhiều trên đó sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe, sắc đẹp còn sa sút đấy.

Kiều cười, Mẫn Yến cười, rất nhẹ nhàng cô gái chọt đưa cốc nước lên ngang mặt soi, như tìm khuôn mặt mình trong đó.

- Em chả cần! Thật đấy, em chán nản tất cả, chỉ thích có ai đó để đi chơi, xả hết buồn phiền, quên hết mọi chuyện.

Những lời lẽ tiêu cực đó thốt lên từ miệng cô gái non nớt, chán chường chảy dài. Kiều bỗng thấy mình phải làm gì đó, ít nhất làm tìm cho cô có lối thoát. Mẫn Yến đang rất bế tắc, cô cần có người dẫn đường, lôi ra khỏi tăm tối mà cô đang lún sâu vào. Kiều tự nghĩ người giúp cô chính là mình, vì cô đang tâm sự với cậu.

Góc phố ồn ào vì một vụ tai nạn. Một người điều khiển xe máy quá chén đâm sầm vào một chiếc tắc xi đang sang đường. Tắc xi bẹp một góc, xe máy rúm ró nằm giữa đường, còn người quá chén nằm giãy giụa những cái cuối cùng trong vũng máu.

Mẫn Yến rất sợ tai nạn, cô nói, em không dám nhìn đâu. Kiều chỉ đứng lên đi mấy bước rồi quay lại, ngồi xuống ghế. Tai nạn ngay trước cửa quán Queen Bee hai người ngồi. Cậu thấy đời người thậm chí chỉ ngăn bằng gang tay, người chết vì tai nạn hôm thứ sáu trên đường lớn cũng có mạng sống bằng gang tay. Ông ta bị xe tải nghiền nát đầu, óc phụt bốn phía, trắng nhơn.

Kiều trở về với câu chuyện bằng cách bốc mấy hạt dưa lên cắn, cậu bảo Mẫn Yến: “Không ngờ em bi đát như thế”. Mẫn Yến được đà nói rằng cô khổ nhất trong những đứa con gái khổ, lại chẳng thể tâm sự được với những đứa bạn cùng lớp vì không hợp. Mười ngón tay búp măng của cô bớt múp míp hơn, người cô bớt mập hơn, nên phần đáng yêu đã giảm.

Kiều nói, như thế với một người thân rất mực thân thiết:

- Hy vọng anh sẽ là người lắng nghe em tâm sự hết những buồn phiền.

- Đây, nhưng em sợ chị Hoằng ghen đấy. Chị ấy là chị con bác mà. Hai chị em lại...

Kiêu gạt tay:

- Không, không có gì đâu, anh và Mẫn Hoằng chỉ là bạn cùng lớp, ghen cái gì chứ?

- Cứ nói trước thế, chẳng may hai anh chị... biết đâu chị ấy thích anh thật, em có cảm giác thế. Thôi, có lẽ em phải về, anh thanh toán tiền nước nhé, hẹn gặp lại.

Mẫn Yến dừng chuyện đột ngột ở đó, Kiều hiểu là cô không muốn nhắc nhiều nữa. Chị em gái với nhau, có đôi điều phức tạp khi cùng liên quan đến một người con trai.

- Chính cô đã làm hỏng con, cô là mẹ mà không quan tâm đến nó, chỉ chú ý đến cái “lỗ” của cô thôi. Cô phải hoàn toàn chịu trách nhiệm.

- Thế thằng bố suốt ngày chỉ biết đến tiền, áo trút ra thối mùi tiền, phun nước bọt ra mùi tiền thì không có trách nhiệm à? Tôi không quan tâm đến cái “lỗ” của tôi thì ông yên ổn mà làm tiền à? Con này đã hy sinh quá nhiều rồi.

- Cô đi thì sướng cô chứ sướng gì tôi. Đã đêm nào cô phục tùng tôi mà không mặt nặng mày nhẹ chưa? Đã bao giờ đối tác của tôi đến nhà mà cô bỏ xỉa xối, mặt nặng như chì, thâm như đít trâu chưa?

...

Chuyện đó diễn ra thường xuyên trong ngôi nhà của Mẫn Yến, chuyện tương tự như thế thường xuyên ức hiếp sự hòa bình trong ngôi nhà này. Mẫn Như Sông, anh Mẫn Yến, nghiện bỏ đi chưa biết sống chết ra sao. Chị thứ hai Mẫn Ái theo giai vào Sài Gòn. Mẫn Yến ở nhà như con thiêu thân, lao vào hư đốn!

Mẫn Yến đi học về thì gặp bố mẹ đang cãi nhau, cô dắt xe quay đầu. Cô không muốn nghe họ cãi nhau. Rốt cục, chỉ để lại sự bức dọc và nước mắt. Cô chán ngán điều đó, chán ngán tất cả. Cô ước một ngày bình yên, cô ước gia đình mình có thể có những ngày yên ấm như bao gia đình khác. Vậy mà cũng giống như màu xanh, những bộn bề đó như đã được lập trình sẵn trong cuộc đời này.

KHI VẾT THƯƠNG NẪM XUỐNG

Nguyễn Văn Học
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Kiêu không hề quên lời hứa sẽ nhờ mẹ nuôi tìm việc cho anh Tôn. Khi mẹ nuôi về, cậu trình bày chuyện này với mẹ. Anh Tôn là người tốt, anh ấy từng giúp đỡ cậu rất nhiều, giờ anh muốn có một việc để làm thêm. Đồng ruộng ở nhà, mình vợ anh có thể quán xuyến.

Bà Hát đồng ý, nói: “Việc này không khó vì mẹ có bạn ở nhiều nơi, mẹ sẽ xin cho anh Tôn của con một việc làm kha khá, lao động phổ thông thôi”. Lời hứa của mẹ làm cậu thấy sung sướng. Giúp được anh Tôn có việc, cậu mới cảm thấy thanh thản vì đã nợ anh, phiền phức gây cho anh cũng lắm.

Sau ba ngày đi nghỉ mát, mẹ nuôi mang về một ít đồ biển, trong đó có mực khô, thứ này cậu chưa từng thấy. Một con động vật bị phơi khô, chỉ cần nướng bằng lửa cồn, rồi xé nhỏ chấm tương ớt, uống với bia, ngon tuyệt. Cậu thấy lạ.

Mẹ nuôi mang theo cả một giò phong lan có nhành tím tím, nói là mua ở dọc đường, thích thì mua về ngắm. Phong lan rừng kiểu này Kiêu chưa từng thấy, cậu loi choi nhìn. Ngày trước, cùng với Quê đi chùa Hương, cũng thấy người ta bày bán phong lan, như chẳng thấy cây nào nở hoa lá.

Chẳng mấy chốc anh Tôn đã lại gọi lên, anh thường đạp xe đến bưu điện để gọi. Lần gọi này anh nhận được tin vui từ Kiêu. Kiêu bảo: “Mẹ em đã tìm được việc cho anh rồi, anh lên ngay, đến bến xe thì đi xe ôm, bảo họ đưa đến số nhà A, ngõ B, phố C là thấy, mai em ở nhà cả ngày”. “Anh sẽ lên ngay ngày mai, thế nhé, hẹn gặp em”.

Tôn quýnh quáng buông máy. Kiêu đồ rằng anh sẽ vui lắm, không phải dùng đến chiếc xe ca tàng đó, vẫn có việc làm, có chỗ ăn chỗ ở. Thỏ khao khát lên phố của anh, đỡ vướng víu vào cái vòng luẩn quẩn của làng quê. Đã là làng quê thì biết đời nào mở mày mở mặt.

Một ngày, có người đàn ông lạ xuất hiện ở nhà Kiêu. Cậu đi học về thấy ông ta đang nói chuyện với mẹ nuôi ở bàn khách. Cậu cúi đầu, khẽ “chào bác” rồi đi lên cầu thang. Người đàn ông khen cậu đẹp trai, rất có phong độ. Ông thấy cậu sỏvin, đầu chải mượt, đeo giày đen mồm ngóe, nom chừng chạc thì cười. Hẳn là mẹ đã kể về cậu cho ông ta. Kiêu đoán.

Lúc ông ta vừa bước vào nhà sau hồi gõ cửa, bà Hát vội ấn con rùa dưới sàn vào một cái hộp để nó khỏi bò ra ngoài. Bà muốn giấu không cho người đàn ông kia biết mình đang hành hạ một con rùa mang tên Ngõa. Không ai hiểu tâm trạng bà dồn nén ứ đọng những suy nghĩ trái chiều, những tâm sự ngổn ngang.

- Thôi được rồi - Bà Hát nói - Ông đã đặt vào đời tôi rất nhiều đau khổ, giờ thì đi đi, đừng bao giờ đến đây tìm tôi nữa, để tôi yên.

Gần hai tiếng đồng hồ đã qua ông không thuyết phục được bà, không làm sao để bà nguôi giận, chấp nhận lời đề nghị của mình. Bà dứt khoát chối từ. Đứa con đã chết, chẳng còn sợi dây nào níu kéo hai người, bà đã đấng đấng hận thù. Bao nhiêu năm qua bà chịu đau khổ, ông đã đi đâu? Bao nhiêu ngày tháng bà sống trong nước mắt, ông có thấy nước mắt bà chảy dài? Không, tuyệt nhiên ông biến mất. Cái sự biến mất của ông gây ra nhiều đau khổ, sự đợi chờ, tuyệt vọng. Có bao giờ ông nghĩ người đàn bà này sẽ hận ông, như hận những cơn bão cướp đi tuổi trẻ và ước nguyện?

“Ông đã quên mất tôi, để tôi chịu khổ thêm nhiều năm nữa, ông đàn đúm ở phương trời nào?”. Không cầm được xúc động, nước mắt nước mũi dồn xuống mồm, đắng ngắt, một phần nước mắt nước mũi chui vào dạ dày.

Người đàn ông tên Ngõa, cái đầu nhẵn bóng có thể dùng làm gương soi vẫn chưa chịu đi. Ông nhìn bà Hát giàn giụa nước mắt, nghe bà trách móc, nhận lời sỉ nhục, mong muốn tình hình giảm căng thẳng. Nhưng căng thẳng không giảm, căng thẳng càng tăng, bà Hát không chấp nhận người đàn ông này, ông ta đáng bị hận như thế, suốt đời.

- Tôi xin em, hãy nghĩ lại ân tình một thời của chúng ta. - Người đầu hói nài nỉ.

- Không còn ân tình nào hết - Giọng người đàn bà lạnh tanh - ân tình đã rơi tồm xuống cái hố ích kỷ của ông rồi, cút đi cút đi. Đồ tồi, tôi không muốn nghe nữa.

Bà Hát giãy nảy, mắt đỏ sục, tóc tai rữa rượi. Bà quay ngược lại, lưng bả phía người hói, nước mắt tuôn tuôn. Bà mím chặt môi, nước mắt vẫn tuôn tuôn, cảm thấy toàn thân bã bời, không thể chấp nhận tha thứ cho ông ta một lần nào nữa, không bao giờ.

Người đó tên Ngõa, cảm thấy không thể níu kéo được bà, không đủ sức lay động để khiến bà tha thứ liền quay trở ra, dắt xe đi.

Ông ta có tên trên lưng con rùa. Ông ta là con rùa tên Ngõa, con rùa đầu trọc. Ông ta đáng bị như vậy. Bà Hát thì thầm “đồ rùa già”.

Kiều nghe thấy hết chuyện đó. Ông ta là Ngõa, là một con rùa đã không ngờ một người đàn bà từng ngủ với mình hận mình sâu sắc đến vậy. Cùng lúc chứng kiến sự đau khổ rệu rã của mẹ nuôi, trong lòng cậu cũng dâng lên niềm căm hận. Không có những người như ông ta, sẽ chẳng có những người mẹ tan tác như mẹ nuôi, đau khổ như mẹ, tuyệt vọng như mẹ.

Đêm đó bà Hát nằm mơ, nửa đêm bật dậy hét “cút đi, cút đi, đồ tồi” mồ hôi vã ra như tắm. Trong mơ, bà thấy Ngõa không chịu buông tha, bám riết lấy mình, chẳng để cho một giờ ngơi nghỉ. Trước đây, trong đời thực quá nhiều lần bà hét như thế với Ngõa, ngàn lần hét như thế, đuổi cả Tân

hét với Tân, khi họ giả vờ an ủi xót thương. Bà Hát với lấy khăn tay, lau mồ hôi và nước mũi, người bà lên sốt nhẹ. Xong từ đó trần trọc, chẳng thể nào nhắm nổi mắt. Hai mắt căng ra đến sáng, khi mặt trời lên, bà sốt nặng.

Không chịu nằm yên, bà trở dậy nhấc giò phong lan đặt lên một chiếc ghế, kéo sát vào giường, ngấm mãi không thôi, ngấm đến nhức mắt, tưởng như cháy hoa.

Buồn quá, bà sợ Kiêu không để ý đến mình, lo thằng bé ngại chuyện vừa mới xảy ra, khi tiếp xúc ngượng ngập. Ngồi mãi chán ngắt mà đi ra ngoài chẳng hứng thú, đành nằm xuống, bà cho phép mình miên man nghĩ đến Kiêu.

Thằng bé ắt hẳn vẫn đang nghĩ đến mình. Nó sẽ nhớ mãi những gì mình đã nói, trông nó không có vẻ gì là kẻ vô tâm. Bà trở đi trở lại ý nghĩ đó. Bà muốn con ngồi tâm sự với mình.

Biết bà ốm và đang dùng thuốc, Kiêu nói:

- Con sẽ đi chợ mẹ nhé. Mẹ cứ ở nhà nhé. Mẹ muốn ăn gì?

Câu hỏi của cậu con khiến bà dâng lên niềm vui, cảm thấy cơn sốt vơi đi một nửa. Ngẩng đầu lên, bà nói:

- Con mua thịt bò với tỏi tây, hành tây về xào. Trong tủ lạnh vẫn còn cái chân giò, mẹ định nấu khoai tây. Này, mẹ đưa tiền, con đạp xe ra chợ nhé.

Kiêu nhận tiền và dắt xe đi, chiếc xe đạp mẹ mới mua mới coong. Tuy đã biết dùng xe máy nhưng cả hai mẹ con đều nhất trí Kiêu nên đi xe đạp cho an toàn. Cậu vừa đạp vừa huýt sáo, cảm thấy vui chảy dài, phố xá lúc nào cũng tấp nập người và xe, cây xanh hai bên đường sừng sững tỏa bóng mát.

Dù sốt cao nhưng bà Hát vẫn còn sức điều khiển vương quốc bếp ăn của mình. Sốt không quật ngã được, giữ nổi chân bà yên một chỗ. Ngược lại, khi điều khiển vương quốc bếp, bà thấy thoải mái hơn, căn bếp không quá rộng, không quá hoành tráng ngồn ngộn đồ đạc, nhưng đủ sạch sẽ để có thể nấu những món ăn ngon. Hễ bà bước vào là mùi thơm dậy lên, béo ngậy nức mũi.

Kiều giúp mẹ cắm cơm, gọt khoai tây, thái khoai tây. Bà Hát chặt chân giò càn cạch trên thớt, đập tỏi khô càn cạch trên thớt, mỡ trong chảo xèo xèo dậy mùi, nấu cơm hai mẹ con vui hơn một người, ăn cơm cũng vậy, một mình không biết chia sẻ với ai. Kiều nghĩ mình đang làm một điều gì đó lớn lao lắm cho mẹ nuôi, giúp mẹ bớt buồn. Cậu ước gì mình có thể làm tan biến mọi bức tức trong mẹ.

Sau bữa tối, bà Hát ngồi xem thời sự. Đói khát và giàu sang vẫn là hình ảnh đối lập của một đất nước đang hóa rồng, chủ đề chính được nhắc tới. Kẻ thù Đói khát vẫn hành hạ một đất nước kiên cường kể từ sau khi thoát khỏi chiến tranh. Phần tin quốc tế, vẫn là đánh bom đẫm máu, chiến lược bảo vệ tầng khí quyển là nhiệm vụ hàng đầu đối với nhân loại... Bà không chịu đựng được quảng cáo tràn lan, nên đã tắt màn hình trước khi bước vào phần dự báo thời tiết.

Bà tiến đến gần một bức tranh, không cảm hứng vẽ, bộ mặt bức tranh rất đổi hờ hững nên càng dìm đầu cảm hứng.

Có tiếng gõ cửa, bà Hát ra mở. Lại là Ngõa với cái đầu hói có thể dùng làm gương soi. Sự xuất hiện của ông làm bà thót tim, quay đi.

- Còn quay lại đây làm gì, hãy đi với “chân trời mới” hay “chân dài mới” của ông đi.

Ông hói đưa một cái hộp nhỏ ra hí hửng thông báo:

- Anh đã tìm thấy viên kim cương đó, mang trao lại em.

- Với tôi, nó đã nhuộm bẩn và tội lỗi, hãy cầm lấy và cắt đi, tôi căm thù sự xuất hiện của ông.

- Kìa Hát...

Không chịu đựng được nữa, bà không chấp nhận sự có mặt của Ngõa, không muốn hấn cố gắng trì níu mọi thứ. Khuôn mặt của hấn chỉ làm đầu óc bà muốn nổ tung.

- Kiêu đâu - Bà Hát gọi - Kiêu đâu hãy đuổi ông ta ra cho mẹ.

Kiêu chạy từ tầng trên xuống, bà Hát chỉ vào ông hói.

- Vào bếp vác dao, đuổi ông ta đi cho mẹ. Ông ta không đi con cứ chém.

Nhanh như chớp, Kiêu nhắc con dao chặt xương sáng loá vung lên, ông hói không thể không chạy. Khi ông phi xe máy vụt mất từ lâu, Kiêu vẫn không ngừng vung con dao lên, miệng nói: “Tôi sẽ chém ông, tôi sẽ chém ông chết”. Khi chắc chắn ông ta đã đi xa, bà Hát bảo con vào nhà, cậu con đi vào, mặt hầm hầm tức giận. “Con sẽ chém thật nếu ông ta còn quay lại”, Kiêu nói. Bà mẹ vỗ vai con “Ông ta sẽ không quay lại nữa đâu, đỡ dấm”.

Một đêm nữa không ngủ, hai đêm nữa không ngủ, rất nhiều đêm không ngủ. Hai mắt bà trũng hoáy, người bà teo quắt, lớp mỡ đang nguy cơ biến mất. Người bà không chỉ sốt, đau tê tái, khó thở ở mũi, chùn ở chân, bải hoải tất cả tâm hồn, những nghiệt ngã đó cùng lúc đổ lên thân xác. Bà không muốn động đến việc gì, li bì trong buồn tẻ. Ai đó đã nói: Hận nhiều yêu lắm. không ai đoán được bà có còn yêu Ngõa không, để mỗi khi gặp xúc động dâng lên ngút ngàn.

Hôm đó, sau khi Kiêu cầm dao đuổi Ngõa về, bà Hát bước liêu xiêu, đôi chân muốn khụy. Kiêu có thấy, muốn chạy ra đỡ, mẹ nuôi có điều gì đó

khó nói ngăn lại, mà bà thì ao ước, quá chừng. Trước hết ở tình mẹ con bà muốn cậu thể hiện tình cảm của một đứa con đối với mẹ mình, sự quan tâm trước những bất ổn mà con người thế gian dễ mắc phải, giống như sự sẻ chia vẫn thấy mỗi gia đình. Đã có những giây phút bà định gọi con lại, bảo đừng hờ hững đừng nhìn mẹ như thế, mẹ không thể chịu đựng được con cứ đứng nhìn trân trân. Những ý nghĩ khác lại xua ý nghĩ này đi, dồn vào quên lãng.

Hơn chục năm về trước, bà Hát nhớ rất rõ, đã có lúc gần như bà phải quỳ xuống van lơn Ngõa, nhưng gã đầu hói này quyết định rồi. Gã bảo cái “đờ” già mãi miết chạy theo cái “đờ” non. Ông ta mãi miết chạy theo cái “đờ” non, phũ phàng quên một người vợ chung thủy. Đàn bà lừa đàn ông bằng nhan sắc, đàn ông lừa đàn bà bằng sự cả tin. Hai tâm hồn đó đã đồng điệu càng ngân lên khúc hoan ca, tưởng sẽ mãi mãi chung sống hạnh phúc, ai dè, “Khúc hoan ca khác” đã đẩy khúc hoan ca Lưu Thị Hát sang một bên. Con chim đã bỏ quên cái lồng cũ, bay đậu lên chiếc lồng sơn xanh. Đàn bà bị bỏ rơi dễ lâm tuyệt vọng hơn đàn ông.

Ngần ấy năm và những mối tình, giảng đường đại học, một nữ giảng viên duyên dáng hay một người đàn bà tấp tễnh chạy trên dòng đời tìm hạnh phúc. Bà nay là một người vẽ tranh, vẽ nỗi buồn và cơn nhức nhối, vẽ một ngôi nhà chật chội nỗi buồn.

“Anh đừng bỏ em, tất cả những gì anh làm cho em đều để em nghĩ anh là một anh hùng. Tân đã ném em vào tuyệt vọng, anh lôi em lên, giời lại muốn ném em vào đó sao?”...

Tất cả những điều đó không núi kéo được chân Ngõa. Ngõa không vợ chính thức, không nhớ hết mình đã bao nhiêu con, quyết tâm theo đuổi bóng hình khác. Mấy ngày trước đó, Ngõa đã để cho mình và Hát thoải mái làm tình với nhau, Hát không nghĩ đó là lần làm tình cuối cùng. Cuộc làm tình kéo dài từ sáng đến tối, mệt thì ăn, nghỉ, khỏe tiếp tục làm tình.

Ngõa không công nhận điều đó, phải đến khi chính miệng ông ta nói ra “Đây là lần cuối cùng hạnh phúc bên nhau, anh có con đường riêng của mình” thì Hát ngõ ngàng thực sự. Sau Hát, ông ta đã tổng kết mình trải qua bao nhiêu con đường?

Sốt miên man kéo dài, mệt bã bởi toàn thân kéo dài, bà Hát thấy tủi buồn chấy mãi. Những ký ức đồng hiện, khổ đau kéo dài, đến nay còn tiếp diễn đã khiến bà mê man, không làm chủ được bản thân. Bà thực sự căng thẳng, thực sự thấy còn cần một người đàn ông, bà luôn nghĩ mình đang hồi xuân.

Không còn người đàn ông nào đáng tin cả, bà hận, không tin nổi bất kỳ một người đàn ông nào, trừ thằng con nuôi. Tuy vậy không thể lại nói toạc ra chuyện đó, để thằng bé sợ, bỏ đi mất. Mỗi khi nhìn Kiều trước từ nhà tắm ra, bấp chần chắc nịch nổi cuồn cuộn, bà rất thèm, ước ao nhảy múa, xáo trộn tâm trạng thành mớ hổ lốn.

Hai đêm sau gió mùa về, mưa quất ràn rạt, những bông cúc trong lọ hoa đã héo. Nhanh lan tím nhắc bà nhớ về cô con gái Hương Lan bà có với Ngõa đã bị tai nạn chết ở Sài Gòn khi hai tuổi. Tội nghiệp con, bà mua phong lan tưởng nhớ. Trong ngôi nhà đang nghe rõ tiếng mưa đó, bà Hát tưởng mình sắp không qua khỏi, tưởng sau trận này sẽ về cùng hai đứa con có với hai người đàn ông quan trọng nhất đời mà cũng để lại nhiều đau khổ nhất đời. Nước mắt không ngừng tràn ra mỗi khi nghĩ đến điều đó.

“Chết thì phải nói” bà nghĩ, phải nói với thằng cu khờ khạo này, nó còn non nớt và lương thiện, một trang giấy trắng, một con đường vừa đổ bê tông...

- Kiều ơi, mẹ muốn nói với con chuyện này, mẹ rất muốn nói với con chuyện này, mẹ rất muốn con thuộc về mẹ, thật đấy, mẹ không tin vào một người nào khác, chỉ tin vào con thôi. Hãy làm mẹ thỏa mãn, hãy cho mẹ

một lần, bởi vì có thể mẹ sẽ chết, trước khi chết mẹ sẽ dặn dò mọi việc, con phải sống một mình thôi, phải cố gắng lên để làm người tốt, có tương lai.

Lần này không tốn thời gian suy nghĩ bằng lần trước, không bị ngập ngừng giằng xé. Bà thấy nhẹ nhõm hơn.

Trái với dự tính, Kiều không sợ, không giận, chỉ dâng lên niềm cảm thông, cậu nói, nước mắt trào hai khóe mắt.

- Con rất thương mẹ, mẹ đừng nói thế, mẹ không thể chết được, con sẽ chăm sóc mẹ như mẹ đẻ của con. Sau này mẹ con về, con sẽ chăm sóc cả hai mẹ, còn chuyện kia con rất sợ, con chỉ là một thằng nhóc.

Hoàn toàn không phải là chuyện phi lý, điều gì cũng có thể xảy ra trong cuộc đời này, Kiều nói bằng giọng tỉnh táo, bằng sự kính nể đối với bề trên. Kiều ôm lấy mẹ, hai mẹ con ôm nhau nức nở.

- Mẹ yên tâm đi, mẹ không chết được, con sẽ chăm sóc mẹ, con hứa đấy, đừng buồn khóc nữa.

Anh Tôn mang chuyện ở làng lên làm quà. Anh nói làng quê xảy ra nhiều chuyện quá ư buồn cười. Lũ trẻ đồng loạt đổ ra quán nét cắm mặt vào đó. Làng quê bị nạn nét trẻ em hành hạ. Chúng bỏ bễ học hành, và sẵn sàng trở thành một kẻ ăn cắp để có đồng tiền đi chơi. Lại còn chuyện dờ khóc dờ cười ở gia đình chú Thành. Anh sốt sắng mô tả tỉ mỉ về chuyện đó. Chú Thành cũng là một gã đàn ông mộc mạc phân trâu như Tôn, từng muốn đòi mình khác đi mà không được.

Bắt đầu là chuyện chú Thành đẻ đứa con gái thứ bảy. Ngay lập tức cái Thanh đang học cấp III muốn bỏ học vì xấu hổ. Chao ơi, bố mẹ năm mươi tuổi mang khuôn mặt của người già gần bảy mươi và ý nghĩ hời hợt như đứa trẻ đã gây ra chuyện này. Thanh khóc nức nở một tuần lễ, bạn bè đỡ mãi không chịu đến trường. Thầy giáo hùi hùi tiếc một học sinh xuất sắc đến tận nhà động viên không làm em thay đổi. Người bố bứt đầu bứt tóc

than, tiếng thở dài nào nuốt nhiều đêm mờ cả mảnh trăng le lói lọt qua tàu cau. Cũng bởi vì nỗi đau không con trai. Một mống con trai thôi mà để gần hết đời người chú Thành không yên chút nào. Thím Ngải đã lặn lội truy tìm không biết bao nhiêu ông thầy lang chẳng gặp thuốc, để buồng trứng của thím cứ nhằm loại vịt giời mà ấp ủ. Đau đầu hơn là có kẻ ác tâm tôn chú Thành lên làm đại trưởng xóm. Trước đây chỉ là “Trưởng”, nay cao hơn một bậc nữa vì chú phá kỷ lục.

Người ta bảo đàn bà xóm này ăn phải đũa nhau, nên không biết đẻ con trai. Một số người lo xa không dám gả chồng cho con gái về xóm nữa. Nhiều đôi không thể không cưới thì bắt buộc chuyển đến một mảnh đất khác để cho số phận của mình khác đi. Xung quanh đây chừng mười hai nóc nhà thì đến tám nhà đẻ nhiều con gái. Dân làng gọi Xóm vịt giời. Nhiều tuổi nhất là ông Cầu, tám người con gái được ông cho “ra lò” trong vòng mười lăm năm. Giờ ông đã về thiên cổ. Các cô đã đi xây dựng gia đình. Người nhiều tuổi thứ hai là bác Cốm, bốn cô thì hai cô quá lứa nhờ thì một người được chia nửa suất phần trăm xây “lăng” ở riêng. Người nhiều tuổi thứ ba là chú Thành. Còn như anh Nhi anh Tuấn, vừa cưới được bảy năm cũng đã “sáng tạo” được ba cô gái tóc tím xác xơ nắng gió triền sông, nheo nhóc. Vân vân và vân vân. Nỗi heo hắt thối qua thối lại khuôn mặt của những người gia trưởng xóm này. Họ gặp nhau mở niềm vui chỉ có nửa, nửa kia dành cho nỗi lo lắng và xấu hổ. Đôi khi trẻ già ngồi với nhau ngấu nghiến nước chè và than thân trách phận về những con vịt giời mình đẻ ra.

Trong số những người khổ nhất hiện nay của xóm vịt giời có lẽ là gia đình chú Thành. Thím ấy đã quá mệt mỏi vì đàn con và ruộng đồng. Tất cả chất lên lưng một người đàn bà nặng ba tám cân rưỡi. Thím lại đặt đạo ồm o liên miên. Thành ra công việc phần lớn chú Thành lo. Đứa con cả vừa theo chồng qua bên kia sông, thi thoảng về thăm bố mẹ và các em. Đứa thứ hai vì tình phụ giờ ngớ ngớ ngẩn ngẩn ngồi tha thần ở nhà, khi lại đi rong người đường hoặc bơi nằng trên đồng, chẳng thể nào chữa khỏi. Cái Thanh

học cấp III mơ ước thoát khỏi lũy tre làng thì bỏ học vì không qua nổi xấu hổ. Còn mấy đứa cuối cả ngày inh ỏi đau óc nhức đầu. Ngần ấy cái tàu há mồm, ngần ấy con vịt giời đủ để biến thân xác chú thành ra cái tã cho trẻ con. Đó là chú cay đắng nói thế. Chú còn nói cái tã của người ta giờ cũng lành lặn lắm, đắt tiền nữa. Chú không bằng cái tã, nhàu nhĩ sống trong sự chán chường. Và nhiều đêm, trong ánh trăng suồng sã, chú thốt lên “Ôi con trai, sao ở xa vời vợi. Ông trời ơi!”. Mà tiếng kêu than ấy, đâu phải chỉ chú nói cho mình, thím gái cũng biết. Hàng xóm cũng biết.

Thanh nghỉ học, rủ cái Vân con chú Tiền đi làm giày da cho công ty liên doanh, mỗi tháng được trả bốn trăm rưỡi tiền lương, sau sẽ tăng dần. Cái Thơi em sau Thanh học lớp tám thấy chị nghỉ cũng muốn theo đi làm cho có tiền. Chú Thành bảo: “Mày không được nghỉ, bằng mọi giá mày không được nghỉ”. Mặt cái Thơi buồn rười rượi: “Chị Thanh nghỉ được, con lại không!”, nó hậm hực cạp cạp đến trường. Thanh và Vân đã đến tuổi lấy chồng. Thường thì xóm đông con gái phải nhận nhip mới phải. Nhưng không, chính cái “thương hiệu” của xóm kia đã hại những cô gái. Trai làng hay trai từ thôn khác đến tìm hiểu gái trong xóm chỉ là những chàng bị loại, hay người lớn gọi là “traị loại hai”. Những chàng cừ khôi thì đã đi tìm những cô gái khác. Họ chê con gái ở xóm vịt giời không biết đẻ, rồi sẽ sản sinh ra một lũ vịt giời thôi. Ô hay, đàn ông vẫn thường thích ngủ với nhiều đàn bà, nhưng lại không thích đẻ ra nhiều cô gái!

Cái Thanh con chú Thành bỏ học rồi, đi làm, có người đến tìm hiểu. Nhưng chàng trai này trông cục mịch và cũ càng quá, chẳng có chút phong độ của thằng đàn ông. Nên nó chưa ưng, chỉ cầm chừng. Lần đầu tiên nó biết cái câu “yêu cầm chừng” từ miệng chú Thành nói ra. Chú bảo “Mày đẹp gái, chả sợ gì ế. Cứ từ từ, xem có thằng nào đường được không hăng!”. Thế mà cái Thanh nghe. Còn nhiều đứa lo ế, nhiều ông bố bà mẹ lo không gả được chồng cho con, chấp nhận kết thông gia với những gia đình nghèo và “yêu yếu” một chút. Lũ “vịt giời” trong xóm thế mà lần lượt được “xuất”, rầm rộ như một phong trào lớn. Chú Thành bảo xóm này không có

duyên với rể quý rồi. Rể quý nó bặt đi nơi khác hết. Sự thể xa xót vô cùng trong những tâm hồn chênh chao nửa non nớt nửa già nua của những ông bố bà mẹ, bất đắc dĩ nhắm mắt đưa chân, gả con cho những chàng rể mà mình chưa thực sự tin tưởng, để rồi dựa vào ý trời. Trời cho sướng thì được sướng. Còn chẳng may, vợ phải thẳng chồng vũ phu cục súc, rượu chè, thì chấp nhận con ơi thân gái dậm trường. Bao nhiêu lượt con gái Xóm vịt giời sang sông. Chỗ gần không gả được thì phải gả xa. Chồng gần không lấy, không, không lấy được chồng gần. Em đây mang tiếng bao phần từ khi...! Đó còn là lời hát đau thương của những cô gái phải lấy chồng xa, ngày cưới mà nước mắt rơi lã chã như mưa.

Đã không ít chàng trai “mạo hiểm” lấy vợ xóm vịt giời, về thụ thai, quyết tâm phải đẻ con trai, nên công nghệ thời hiện đại được họ áp dụng triệt để. Phải đi siêu âm, nội soi thật kỹ lưỡng. Nếu là con trai thì để, con gái thì bỏ. Ông trời phũ phàng chơi khăm họ, có cô, sau khi “làm sạch” đưa con gái trong bụng, vĩnh viễn không còn khả năng làm mẹ nữa. Và nước mắt của cô chảy dài hơn, xa xót hơn.

Chuyện này nữa, ập đến như cơn lũ vô tình vào gia đình chú Thành. Đó là chuyện cái Thanh mang thai. Nó đã bỏ rơi anh chàng cục mịch vẫn đến tìm hiểu. Anh chàng chán ngán phải chuyển hướng chiến lược. Chú Thành tiếc nửa vời: “Trông nó chắc không phải dân nghiện ngập hay vũ phu, giá nó có cái tem bảo hành...” Chuyện động trời này chú Thành cố tình giấu kín, nhưng nó cứ vỡ tung ra, cả làng ai cũng biết. Thím Thành bị một cú sốc nặng, đổ bệnh. Đối với dân làng, cái chuyện kia quá xấu xa và phải nhận sự khinh miệt đến nghiệt ngã. Rồi thím ra đi. Cơ thể thím không chịu được những lời bàn ra tán vào, sự kết tội. Gần bốn mươi cân cơ thể, cả áo quần, nằm khô khốc trên giường, rồi được đưa vào áo quan. Năm đứa con gái ời ời khóc. Đau đớn nhất là tiếng khóc của cái Thanh. Đứa con thứ sáu chẳng hiểu gì, thấy nhà mình đông quá, chẳng hiểu sao hỏi chị: “Người đến nhà mình đông quá chị nhỉ?”, còn con út vẫn phải người bế trên tay.

Cái Thanh nghĩ rằng chính việc làm của nó đã gây ra cái chết của mẹ. Từ nay bố nó phải chịu cảnh gà trống nuôi con, mà bố thì đã yếu quá rồi. Đứa thứ hai thì ngờ ngờ ngẩn ngẩn. Sự đau lòng này đã gây nên nỗi đau vô tường tận trong lòng Thanh. Nó khóc ngất nghẹn, ngất đi ngất lại bao lần. Chôn cất mẹ xong rồi, nó bắt đầu nghĩ đến chuyện ra đi. Nhưng chú Thành đã cản lại: “Mày đi, tao biết trông cậy vào ai. Tiếng xấu thì đã mang rồi, mày đi không rửa được”. Thanh đành ở nhà, nghe lời bố. Chú Thành uất cái Thanh lắm nhưng không làm gì được. Chuyện đã lỡ rồi, có chém nó thành trăm mảnh thì cũng thế. Cái tình của người cha cho phép chú bình tĩnh lại, tìm đường, mà đường ở đâu để về phía sáng sửa bây giờ.

Không phải cái Thanh hư hỏng. Nó có ý đồ khác. Muốn chuyện riêng tư của mình khác đi. Nó và cái Vân rủ nhau “câu” mấy anh đẹp trai xóm Trại. Đàn ông con trai thường dễ ngã lòng khi con gái tự đổ vào mình. Thằng Khắc con lão Ngồng đã dính... chường. Thằng này nổi tiếng đẹp trai và kênh kiệu, nhưng đã bị hút hồn bởi cái Thanh, trong một đêm trăng dưới gốc gạo nhà thờ. Chúng rủ nhau đi hí húi ở một nơi xa hơn. Trong hai đứa, hình như đều có quan hệ với Khắc, nhưng chỉ Thanh là “dính”. Thanh tính toán rằng, khi mình đã cho Khắc làm chuyện ấy, anh ta chẳng làm sao bỏ mình được nữa. Nó sẽ được sở hữu một anh chàng đẹp trai hảnh hoi, chứ không phải loại lùn một mẩu tóc tai bờm xờm. Nhưng nó đã nhầm. Khắc chỉ muốn lợi dụng thân xác nó, khi biết Thanh có mang, Khắc tính bài chuồn. Sự thế đã khiến dư luận trong làng quan tâm. Người ta đồn ầm như ong vỡ tổ, đến cả những ngôi làng xung quanh. Người ta chỉ trích không riêng gì gia đình nhà chú Thành không dạy được con mà cả gia đình lão Ngồng nữa. Nhưng lão bất cần, thằng Khắc cũng bất cần. “Ong nào mà chả đốt” - đấy là cái lý của bố con Khắc. Chú Thành dứt khoát muốn làm to chuyện này. Cuối cùng, vì đui lý cũng vì nhà chú Thành được nhiều người ủng hộ. Lão Ngồng nghe ra, thấy cái Thanh cũng nết na, chịu khó, lại xinh, chỉ ít giây phút yếu lòng. Lão khuyên con làm theo chú Thành. Thằng Khắc cau có không chịu, nhưng vì áp lực của bố, vì bố nó hứa cho mảnh đất đầu làng dựng nhà, nó nghe.

Một đám cưới diễn ra không lấy gì làm vui. Một đám cưới đã từng chịu nhiều lời chỉ trích của dân làng vì ý nghĩ đại dột của cái Thanh. Cho đến ngày cưới, những “bà mẹ xóm vệt giời” vẫn thương cho nó mà rằng: Mà đi lấy chồng, hạnh phúc ít khổ nhiều, con ạ, cố mà chịu đựng. Ai ngờ đó lại là sự thật. Những người đàn bà kia nói đúng. Họ không ý đồ chúc dữ cho Thanh, nhưng họ dự liệu được việc này. Khuôn mặt Khắc không giống một kẻ vũ phu nhưng nó đã làm chuyện đó để trả thù. Nó hận bố con Thanh đã ép nó làm chuyện nó không muốn, phải mang tiếng xấu với bạn bè. Đã có lúc thằng Khắc cãi lại: “Tao ngủ với người yêu của tao thì việc gì?”. Nhưng lời thằng Khắc không thắng được dư luận vẫn đang chảy tràn. Nó đành trút giận lên đầu vợ. Những trận đánh cãi diễn ra liên miên, trong ngôi nhà mới ở đầu làng. Ba năm, Thanh sinh ra hai đứa con gái. Một sự trở trêu, có lúc, Khắc tỏ ra bàng quan trước việc Thanh sinh con gái. Nhưng khi rượu vào, không chịu được, nó quát vợ rằng: “Tôi sẽ cho cô đẻ một lũ con gái. Đàn bà xóm vệt giời các cô, chẳng bao giờ thoát khỏi kiếp vệt giời cả”. Thanh ời ời khóc gọi mẹ hằng đêm. Nước mắt vón cục trong lòng. Một bận Thanh buông lời cãi chồng, Khắc cầm cái điều cày vung vào đầu vợ, chẳng may phải chỗ phạm, Thanh khụy xuống, rồi chẳng bao giờ dậy. Thằng Khắc sợ chín mật, hóa điên. Không biết điên thật hay giả mà cả ngày nó lê la đầu đường xó chợ, bán thiu vô cùng. Hai đứa cháu ngoại nheo nhóc. Chú Thành thương, nói chuyện với lão Ngồng xin đón về nuôi. Lão Ngồng bảo: “Thôi, để tôi nuôi đứa lớn, còn ông nuôi hộ tôi đứa bé”. Chú Thành mang đứa bé về, hận mình đã tính sai một ly đi một đời. Chú trách mình sao lại gả con gái cho thằng giời đánh đó, những tưởng mọi chuyện sẽ êm đẹp, nào ngờ...

Những người đàn ông Xóm vệt giời đến động viên, giúp đỡ chú. Họ góp tiền để chú đưa đứa con gái thứ hai đi chữa bệnh ngớ ngẩn vì tình phụ. Những người đàn bà, con gái xóm vệt giời vừa góp công vừa góp của nuôi đứa con nhỏ Thanh bỏ lại trần thế. Họ định đặt tên cho con bé là Sướng vì nó có quá nhiều mẹ, cô dì chú bác. Nhưng chú Thành đã kịp đặt cho nó cái

tên mỹ miều là Hải Trinh rồi. Nó sẽ ngoan hiền và không sai lầm như mẹ nó.

Đêm đêm, những người đàn ông xóm vịt giờ vẫn tụ tập nhau dưới trăng, bên chiếc điếu cày, bàn tính chuyện tương lai cho con em mình. Làm sao thoát khỏi Xóm vịt giờ. Chuyện khó như đưa con voi chui qua lỗ kim ấy. Khó thật!

KHI VẾT THƯƠNG NẪM XUỐNG

Nguyễn Văn Học
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Ai đó rỉ tai Tôn mẹ đẻ Kiêu đã xuất hiện ở Đồng Văn, anh đem chuyện này nói với Kiêu. Cậu rất bất ngờ, vui như chưa bao giờ vậy.

- Anh nói thật chứ? - Bán tín bán nghi, Kiêu hỏi.

- Anh nghe người làng nói có người đi bán rau đã nhìn thấy mẹ em ở Đồng Văn, đi cùng một người đàn ông khác.

- Mẹ em có khỏe không?

- Không biết, người ta chỉ nói nhìn thấy mẹ em, rồi có ai đi theo dõi đâu mà biết.

Chỉ nghe nói có người nhìn thấy mẹ, Kiêu đã cuống quýt, cậu quyết định về quê hỏi cho rõ. Cậu nói ngay tức khắc với mẹ nuôi tin đã có chút ít dấu vết về mẹ đẻ, mẹ cũng mừng cho con. Kiêu không biết bà vẽ nét mừng lên mặt mình là bà đang rất lo, lo mất cậu. Bà Hát động viên con về quê hỏi han tin tức về mẹ đẻ. Nó đã mừng đến cuống lên, đủ biết nó khát và nhớ mẹ đẻ đến thế nào.

Trời mưa, Kiêu vẫn tìm cách ra bến ô tô cho bằng được. Cậu mặc áo mưa, trùm kín từ đầu đến chân, ngồi xe ôm, tìm phạp phòng hồi hộp.

Hồi hộp bắt cậu cứ đứng lên ngồi xuống. Sốt ruột thì cũng phải chờ xe chạy, ô tô có bay được cũng phải mất chút ít thời gian một đoạn đường. Người ngồi bên cạnh rất khó chịu khi Kiêu luôn đứng lên ngồi xuống, quệt

cái áo mưa to xù vào ông ta mà cậu ôm trên tay, cậu nói: “Cháu xin lỗi bác”.

Xe dừng lại đúng con đường mà từ đó phải đi hơn một cây số mới về đến làng. Ra khỏi cửa ô tô là cậu lao đi, cầm ổ cầm đầu chạy, thông tin về mẹ bắt cậu chạy, càng nhanh càng tốt, mau chóng xem mẹ thế nào.

Vợ anh Tôn reo lên khi thấy Kiêu, chị mời cậu vào nhà, kéo ghế cho cậu ngồi. Trời tạnh mưa, Kiêu đã đặt chiếc áo cuộn tròn ở đầu hè, hỏi:

- Ai biết thông tin về mẹ em hả chị? Ai đã nhìn thấy mẹ em? - Kiêu hỏi gấp, không để vợ anh Tôn hỏi han trước.

- Bác Đốc nói đã nhìn thấy mẹ em ở Đồng Văn, đi cùng một người đàn ông khác.

Vợ anh Tôn chưa kịp nói thêm gì, Kiêu vụt đứng dậy, đến tìm bác Đốc. Bác Đốc đang nấu cám lợn dưới bếp, bác ồ lên khi thấy Kiêu, cậu ngồi xuống bên cạnh, bếp lửa cháy bập bùng, nồi cám đang sôi, kêu ọc ọc...

- Bác đã nhìn thấy mẹ cháu phải không, hả bác Đốc?

Bác Đốc trả lời:

- Tao nhìn thấy mẹ mày ở Đồng Văn, lúc đó xe tao lao vụt, mẹ mày và người đàn ông đó cũng đi rất nhanh, hình như mẹ mày đã béo hơn trước rất nhiều.

- Thế mẹ cháu đã đi đâu?

Mắt Kiêu hau háu chờ câu trả lời, cậu nóng lòng muốn tìm được mẹ. Mẹ còn sống thì tốt quá, may quá! Nhưng sao mẹ không về tìm cậu nhỉ?

Cậu hỏi mình, mẹ về thì chắc chắn phải về làng tìm mình chứ, sao lại đi luôn, mẹ quên mình rồi sao?

Sau đó, cậu hỏi thêm về mẹ, nào là mặc áo gì, tóc dài hay ngắn, đi dép gì, hôm đó là ngày thứ mấy. Khi đã tạm tạm thông tin, cậu quay trở lại nhà anh Tôn, ngỏ ý mượn chị vợ chiếc xe đạp, xuống Đồng Văn tìm mẹ.

Cậu gò lưng đạp, đến mỗi nhừ hai chân, chiếc xe lao vun vút, kêu lọc cọc. Nửa tiếng đồng hồ thì đến nơi. Cậu đứng chỗ nào mà bác Đốc đã nhìn thấy mẹ, dáo dác nhìn xung quanh, đôi mắt hau háu, ước ao mẹ xuất hiện. Cậu thầm thì trong bụng, mẹ ơi ở đâu, ra đây đi, mẹ không nhớ Kiều sao, mẹ quên Kiều của mẹ rồi sao? Một hồi không thấy mẹ, cậu thấy mấy người đi bộ đang tiến đến liền hỏi có nhìn thấy một người như thế này... Cậu dùng mồm và tay miêu tả hình dáng mẹ, cậu tả rất chi tiết, xong người đó lắc đầu.

Thấy người đi xe đạp, cậu cũng xin nhờ một việc. Người đó dừng lại, Kiều tả mẹ như ban đầu, người đó lắc đầu, cười lên xe đạp đi tiếp.

Kết quả là cậu tả mười lần, mười lần cậu nhận được cái lắc đầu. Cậu đành dựng xe vào tường, hạ mông xuống đường, chẳng có ai nhìn thấy mẹ cậu, càng không ai biết mẹ cậu ở đâu. Tất cả những người xa lạ đi qua chốn này, đều nhanh chóng bị quên đi như một cái chớp mắt. Như một cơn gió vô danh chẳng có mùi vị, màu sắc, càng tuyệt nhiên không có hứng thú gì với cây cỏ. Trời nhá nhem tối, cậu đạp xe về, cố gắng để đẩy cái xác mình tiến về phía trước. Căng chân, căng tay muốn rời khỏi cơ thể, nhưng vẫn cố, mỗi cái gò lưng, ấn cái chân vào pê-đan, chiếc xe kêu “cạch” một tiếng. Cậu về nhà anh Tôn, vợ anh đãi cơm rau muống, cá kho và đậu phụ, chị bảo mấy khi có cậu em ở Hà Nội về, tiện thể cải thiện.

Kiều về thành phố vào sáng hôm sau, lòng hụt hẫng, trống trải, cậu dặn chị Tôn hãy thấy bóng dáng mẹ cậu thì xin báo ngay. Cậu cũng nhờ một số người một việc như vậy rồi mới đi. Họ đều gật, nói là sẽ giúp.

Đến nhà, cậu uể oải nói với mẹ nuôi là không có kết quả gì. Lẽ ra cậu có thể ở lại vài ngày nhưng còn một môn thi, không thể bỏ. Cái thờ dài đánh trượt của Kiêu làm mẹ nuôi rất lo lắng. Bà thấy rõ nét buồn khắc khoải trên mặt con trai, lựa lời an ủi cậu, nói mẹ đẻ sẽ trở về, Kiêu lắc đầu. Ngay cả người nhìn thấy mẹ đẻ đi với một người đàn ông lạ cũng không chắc chắn đó có đích xác là mẹ không.

Kiêu nói với Mẫn Yến chuyện về quê tìm mẹ và nhận lại sự thất vọng thế nào khi cùng nhau đi trên phố. Mẫn Yến kể cho cậu nghe về một ngày kịch liệt bố mẹ cô cãi nhau. Cả hai nhìn nhau cười buồn, rồi thờ dài. Cả hai đồng thanh: mỗi người đều có một nỗi khổ, đau quá!

Từ khi quen Mẫn Yến, Kiêu bị hút lại, thấy khó rời nhau quá. Cả hai thích gặp nhau để tâm sự. Kiêu thấy Mẫn Yến xinh xắn, dáng cao dong dỏng, để tóc rất mát, người phả mùi nước hoa thơm phức. Vì thế muốn gần chãng? Mẫn Yến thấy Kiêu đẹp trai, cao to, nụ cười trắng, đôi mắt rất đàn ông. Vì thế mà muốn chơi chãng?

Kiêu và Mẫn Yến gần nhau thì Hoảng không thể có cơ hội chen vào giữa. Kiêu thấy mình không thích nói chuyện với Hoảng bằng nói với Mẫn Yến. Có thể là sự chú quan của một người đã thích cô gái ăn chơi hơn kia. Hoảng thấy Kiêu dần dần xa mình, rất buồn, cô đang muốn biết vì sao? Vì sao Kiêu không đến tìm cô nữa, chỉ nói chuyện qua loa lúc gặp ở lớp, còn yên lặng. Kiêu thường đi tìm Mẫn Yến hoặc Mẫn Yến đến tận nhà tìm cậu. Mẫn Yến có đôi mắt xoe tròn đen láy, gọi “Anh Kiêu ơi, anh Kiêu”.

Một hôm Mẫn Hoảng thấy Mẫn Yến đèo Kiêu như có lần cô đã đèo. Cô đứng chết lặng, nhìn hai người đi qua, nói chuyện rôm rả, hai tay Kiêu bầu sát vào eo Yến, rất tự nhiên. Hoảng tức lộn ruột, hệt hăng, thấy mình đúng là đã nuôi ong tay áo, để con Yến ngang nhiên nâng mất bạn, cô quyết định: Phải dạy cho con bé một trận.

Nhà Hoảng đối diện nhà Mẫn Yến, cô hay ngóng gió mây và người xe bên ngoài, nên lúc Mẫn Yến về thường thấy. Một lần cô chạy sang gọi, bảo ra chị có việc. Mẫn Yến đi ra, vui vẻ hỏi có chuyện gì.

Hoảng tức giận nói:

- Không ngờ em là người như vậy, em đã cướp bạn của chị.

Mẫn Yến ngơ ngác:

- Em cướp ai của chị? Ô, chị này, sao kém bình tĩnh thế?

- Em đừng giả vờ ngơ ngác thỏ non. Anh Kiêu là bạn chị, chơi với chị từ lâu, hôm đầu tiên chị giới thiệu, chỉ là để cho Kiêu biết chị có một cô em họ là em. Không ngờ... sao em dám làm thế? Sao em làm chị khó nghĩ?

Mẫn Yến hiểu chị gái đang nói gì, chị đang ghen, nhưng chuyện chị Hoảng ghen không làm cô tỏ ra lúng túng, cô đã tự nhận mình rất “thuộc” con trai. Có gì phải lúng túng trong chuyện này.

- Ô hay! Em cướp của chị làm gì, chị vẫn cứ chơi với anh ấy, còn em chơi hay không là chuyện của em.

- Nhưng không được thân mật như vậy. Thừa nhận là chị không xinh bằng em, cũng không kinh nghiệm như em. Chị khuyên em hãy tránh anh ấy ra. Anh ấy là của chị. Em phải biết điều đó chứ.

Mẫn Yến không vừa:

- Chưa bao giờ anh ấy nói là yêu chị, chị cũng chưa từng nói đã yêu anh ấy, hôm đó em hỏi dò, chị còn không thừa nhận mà.

- Tuy chưa nói ra, nhưng hai người bọn chị đã ngầm hiểu người này dành tình cảm cho người kia rồi, sớm muộn sẽ nói với nhau, chỉ chờ thời điểm thích hợp thôi.

- Ngâm hiểu? Ngâm hiểu hay không thì anh ấy phải biết. Sao anh ấy còn thích đi với em làm gì!

Không ai chịu nhường ai, mỗi lời của Hoằng thốt ra đều bị cô em ngang ngược phủ định, mỗi lời của Mẫn Yến đều hết sức sắc bén và nhanh nhạy. Hoằng bị đuối lý, lú lờ, mặt mày xa xăm, cục tức dồn lên cổ họng, kết thúc chuyện này bằng một câu đe dọa: “Em đừng để chị phải điên lên”. Mẫn Yến há mồm, thách thức, ý bảo chị muốn điên lên thì cứ việc.

Hoằng không muốn cho Kiều biết chuyện cô cảnh cáo Mẫn Yến, cô nghĩ chuyện này mình cô có thể đối phó. Mẫn Yến nghĩ, nếu để đuối lý thì Hoằng không tài nào thắng được, chị ta đang ở thế bất lợi.

Trong gia đình họ mạc hai chị em không phải là những người thích chơi với nhau, nói chung là không thăm thiết. Hoằng cũng có một hoàn cảnh bi đát riêng trong gia đình, nhưng cô không cho phép mình buông thả như Mẫn Yến, càng kịch liệt phản đối chuyện Mẫn Yến sống buông thả, sẵn sàng ngủ với một thằng con trai mà nó thích. Ngày nhỏ hai chị em đã thể hiện là những người không thể chung sống hòa bình trong một ngôi nhà. Khi đó mẹ Mẫn Yến đưa con sang nhà chơi với mẹ Hoằng, lần nào cũng giành nhau đồ chơi, kết cục cuộc tranh nào cũng để lại tiếng khóc.

Ngày bé Mẫn Yến hay khóc bao nhiêu thì khi lớn lên, cô ít khóc bấy nhiêu. Tiếng khóc vơi dần theo số tuổi của cô từng ngày, cho đến khi học năm lớp 9 thì chẳng bao giờ khóc. Trạng thái tình cảm biểu lộ ra khuôn mặt chỉ là vui buồn, tai tái, xa xăm, nhú mày... tuyệt nhiên không có một giọt nước mắt. Khi bị bốn thằng con trai hành hạ một lúc, cô cũng không khóc lấy một tiếng, chỉ giãy giụa, hét lên những câu chửi bới, cho đến khi toàn thân rệu rã không cử động.

Hoằng lại thấy Kiều và Mẫn Yến đèo nhau trên phố, lần này Mẫn Yến ngang nhiên ôm eo Kiều, hình ảnh này khiến Hoằng náy đom đóm mắt, cô

quyết tâm đạp xe đuổi theo cho bằng được. Xe của Kiều đi chậm chạp, chẳng mấy chốc Hoẵng đã đuổi kịp, cô đạp mạnh, chặn ngang xe Kiều.

Hoẵng đổ đôi mắt khó hiểu về phía hai người. Kiều nhìn Hoẵng, Mẫn Yến quan sát cử chỉ của cả hai. Ba người trôn trôn trên phố, sáu con mắt đang hướng về nhau.

- Kiều, thế này là thế nào?

Câu hỏi của Hoẵng khiến Kiều thực sự khó xử, cậu chưa biết nói sao cho phải thì Mẫn Yến lạnh lốt nói trước:

- Em và anh Kiều đi công viên, em thích xem cá sấu há mõm.

Như vợ được cộc Kiều nói:

- Phải, mình chở Yến đi xem cá sấu.

Hoẵng nén hẳn đôi mắt nảy lửa về phía Yến, đôi mắt đã từng cảnh cáo cô em họ nanh nọc, căng căng ngang nhiên cướp bạn trai của chị.

- Em giỏi lắm, em làm vậy là đúng sao?

Mẫn Yến nhìn chị họ rồi nhìn Kiều.

- Chả nhẽ em lại sai?

Hoẵng không để ý đến Yến nữa, cô quay sang Kiều.

- Cậu đã hứa gì với tớ, giờ quên rồi sao?

Kiều thực sự không nhớ mình đã hứa điều gì, cậu lắc:

- Tớ đã hứa gì nào?

Hoẵng gật đầu, gật đầu, mím môi:

- Cậu giỏi lắm! Tớ không ngờ cậu lại là con người như vậy.

Khi Hoằng nói xong câu này thì Kiều và Mẫn Yến đã ngồi lên xe. Kiều nói “Tớ sẽ nói chuyện với cậu sau nhé” rồi đạp xe đi thẳng.

Hoằng đứng lặng giậm chân, vai áo mỏng run run ngực non phập phồng nức nở.

KHI VẾT THƯƠNG NẪM XUỐNG

Nguyễn Văn Học
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Kiều không biết gã đầu trọc tên Ngõa lại đến tìm mẹ nuôi. Điều đó làm bà Hát đau khổ. Với bà, giờ đây gã đàn ông đó như một con bệnh cần tránh xa. Nhưng càng muốn tránh xa thì con bệnh đó càng bố tới. Kiêu như nếu bắt được sẽ cho gã nhát dao.

Bà Hát ốm đến nỗi không muốn nhấc mình ra khỏi giường. Tâm trạng bà đang rơi vào hoảng loạn, đầu óc bà ám ảnh quá khứ khổ đau, ruột gan như bị thiêu cháy, giấc ngủ đầy ác mộng. Những bất lợi đổ ập xuống thân thể bà. Giò phong lan héo rũ, nó được ném ra góc sân từ hôm trước. Trong phòng tranh ngổn ngang mấy bức phong đồ dè lên nhau. Bà Hát đã quên, không còn hứng thú hành hạ hai con rùa đến nỗi, con tên Ngõa hôm bà ấn vào cái hộp giấy để giấu người đàn ông đó đến nay vẫn chưa được lôi ra. Chú rùa bị bức bách ngoi ngoi cái cổ.

Kiều đi học về, thấy mẹ nuôi khóc, như vừa trải qua một trận sợ hãi khủng khiếp, cậu con hỏi, bà nói:

- Tên hói đó lại đến, hần không để cho mẹ yên. Mẹ sợ lắm, mẹ không muốn nhìn thấy hần, mẹ muốn có con bảo vệ mẹ.

- Vâng - Kiêu thưa - con sẽ ở bên mẹ, nếu hần đến con sẽ chém.

Những ngày này Kiêu phải tự đi chợ, về nhà nấu cơm, bưng đến cho mẹ, cậu đề nghị đưa mẹ đi bệnh viện nhưng bà từ chối. Bà bảo rất sợ bệnh viện, mùi mễ ở bệnh viện khó chịu. Cái màu trắng toát khăn tang ở bệnh viện rất đáng kinh. Bà còn nói bệnh của bà là tâm bệnh, tâm bệnh phải chữa bằng cách khác chứ không phải thuốc. Kiêu không ngờ một người mạnh

mẽ như mẹ nuôi lúc này lại trở nên yếu đuối như vậy. Cậu nghĩ lúc này là lúc để cậu chăm sóc bà, là thời cơ để trả ơn. Nấu cơm xong, cậu cẩn thận bày ra bàn cung kính mời mẹ ăn, mẹ nuôi không trở dậy, cậu đặt vào khay bưng ra giường kính cẩn mời mẹ ăn. Cậu học được đôi chút cách thức điều khiển vương quốc bếp, làm cho nó dậy mùi, sống động. Cậu vô vàn yêu từ đôi đũa đến cái bếp ga, từ quả trứng đến mớ rau khi chúng đã vào đến bếp. Thức ăn khá ngon nhưng bà Hát dùng được rất ít. Há miệng ra đưa thức ăn vào, nhai và nuốt là một việc hết sức khó khăn đối với bà, động tác nhai và nuốt còn khó hơn gấp nhiều lần. Thức ăn cứ nằm yên trong miệng cho đến khi bà đảo đi đảo lại lưỡi và răng một cách khó nhọc. Kiều không ngừng giục: “Mẹ mau ăn đi cho khỏe”. Cậu động viên để bà có hứng nuốt, tình hình chẳng khác hơn.

Vừa lo lắng mẹ nuôi bị “tâm bệnh” rất khó chữa bằng thuốc thường, Kiều luôn hướng về quê nhà, về người mẹ đã mất tích bao nhiêu ngày tháng qua. Lại nữa, cậu còn phải giải quyết sự tranh giành giữa hai cô gái Mẫn Hoảng và Mẫn Yến. Cậu thấy mình có lỗi khi để hai chị em họ xảy ra mâu thuẫn mà nhất thời chưa nghĩ ra cách giải quyết hợp lý.

Hoảng hơi quá đáng khi thấy Kiều và Mẫn Yến đi cùng với nhau. Cậu nghĩ, và khẳng định lại rằng mình chưa từng hứa gởi hứa biển cùng Hoảng, càng không có những cử chỉ để cô ta ngộ nhận. Kỳ thực, cô ta thân thiện với cậu ngay từ đầu những ngày mới nhập trường. Lúc đó, tim cậu rung rinh, xúc động thật, đem cô ra so sánh với người bạn cũ tên Quê đã đi lấy chồng, sau đó, nếu Mẫn Yến không xuất hiện thì biết đâu, có thể cậu đã yêu được cô.

Thế mới biết lòng người phức tạp, như dòng sông mà ta không thể hiểu chiều xoay của sóng, lúc thì dày và lúc thì rất mỏng. Kiều thích Mẫn Yến thật, đêm về nằm mơ ôm và hôn Mẫn Yến. Giấc mơ ngọt ngào trở đi trở lại.

Ngày nào Hoằng cũng đến lớp với một khuôn mặt hết sức khó coi, nói năng gắt gỏng và không thể nói với Kiều được một câu tử tế. Cảm tưởng, miệng cô giờ chỉ thối được ớt và lửa. Cô giận ư, hay sự ghen tuông đó chứng tỏ cô đã yêu mê đắm rồi? Bỗng thấy cô đáng thương làm sao. Càng nghĩ Kiều càng thấy mùi lòng. Nhưng tình yêu không thể để tình thương chen vào. Kiều là Kiều, đã đủ cứng rắn và kiến thức để phân biệt chuyện này.

Hôm thứ 5, ngày X tháng Y là ngày sinh nhật Hoằng, cô không đến lớp. Cả lớp dáo dác hỏi nhau không biết tại sao hôm nay cô không đến. Có một gói quà của cả lớp dành tặng cô. Kiều cũng chuẩn bị sẵn một gói quà là con búp bê nhỏ có vòng đá cuội ở cổ xinh và ngộ, cậu đến tận nhà tìm, nhưng bà giúp việc bảo cô không có ở nhà. Mấy cô bạn gái cùng học đến tìm cũng không gặp. Kiều đưa ra hai giả thuyết, hoặc là cô ở nhà nhưng không muốn gặp, hai là cô đã đi đâu chơi đó.

Tối lo cơm nước để mẹ ăn xong, cậu dọn dẹp sạch sẽ rồi đạp xe đến nhà Hoằng, bà giúp việc bảo chưa về, Kiều chờ dẫn quay ra. Khi cậu ngồi lên xe định đạp thì thấy bóng dáng của Hoằng, giỏ xe có một bó hoa nhỏ xinh xắn.

- Tớ đi tìm cậu, cả lớp hôm nay đều hỏi sao cậu không đến. Hôm nay là sinh nhật Mẫn Hoằng.

Hoằng hờ hững:

- Cậu quan tâm làm gì, mặc tớ.

Kiều cầm vào tay lái xe Hoằng:

- Nói gì thế, chúng mình là bạn mà.

Hoằng gắt, gân ở cổ nổi lên:

- Bạn ư? Là bạn thì Kiều đã không để tớ khó xử như thế. Lại còn bị mất mặt trước đứa em họ ngang ngược nữa chứ.

- Thôi được rồi, tớ xin lỗi. Vào quán cà phê bên kia nhé, hai mình nói chuyện.

- Chả có gì để nói, tớ đi đây!

- Kia Hoảng, đừng như vậy. Tớ biết lỗi ở mình, cậu hãy nghe tớ nói được không?

Phải khó khăn lắm Kiều mới thuyết phục được Hoảng vào quán cà phê. Khi ngồi xuống, khuôn mặt cô vẫn không thôi nặng trĩu.

Gọi nước xong, Kiều đưa gói quà ra, hai tay đưa cho Hoảng, cô vẫn chưa thể nở nụ cười khi nhìn thấy ánh mắt khẩn thiết hối lỗi của Kiều. Cô đưa tay nhận, cảm ơn và lại ngồi im.

Nhân viên bưng nước đến, đặt vào vị trí của mỗi người rồi đi ra, Kiều đan hai bàn tay vào nhau, những ngón tay chắc khỏe rập rờn như cánh chim. Cậu thản nhiên:

- Hoảng giận tớ ư? Đừng thế. Hoảng nên biết tớ đã coi cậu là một người thân thiết khi nhập trường, giờ vẫn vậy.

Hoảng thở dài:

- Giờ khác, giờ là Mẫn Yến. Cậu đã thay đổi, khi gặp con bé đó, cậu đã thay đổi, nó ngủ với bảy thằng con trai, giờ muốn cậu, cậu cũng thích nó, cậu thích sự dễ dãi của nó.

Giống kẻ hàm oan bị buộc tội, Kiều sững sờ chết lặng. Nói xong câu đó Hoảng khóc ngon lành như một con mưa đông. Trong giây lát ấy Kiều nhìn cô, xót xa sứt sùi. Kiều bỗng thấy mềm nhũn người khi nghe tiếng con

gái khóc. Bỗng nhiên Hoảng lau nước mắt, đứng lên nói lời cảm ơn về món quà và lời từ biệt: “Tớ về đây”. Kiêu không cản được, không có cách nào, cô lao ra ngoài rồi mất hút ở cửa nhà mình. Kiêu chẳng còn cách nào khác, thanh toán rồi đạp xe về.

Mất hai mươi phút thì về đến nhà, cậu lấy khóa mở vì lúc đi đã khóa ngoài. Bước vào nhà thấy bà Hát đang đè hai chân lên hai con rùa, cả hai không nhúc nhích. Thấy Kiêu, bà ngẩng đầu lên, nói “sao đi về muộn thế?”. Kiêu nhìn đồng hồ thấy 10 giờ “vẫn sớm mà mẹ” cậu nói. Bà Hát “à” lên một tiếng, thì ra vì sốt ruột, bà cứ nghĩ là khuya lắm.

- Mở cửa ra cho mẹ, - Bà nói.

- Khuya rồi mẹ còn định đi đâu?

- Ra ngoài có việc.

- Mẹ có việc gì để con làm cho là được rồi?

- Mẹ phải ra ngoài ném hai con rùa xuống hồ, mẹ không muốn thấy chúng nữa.

Kiêu đề nghị mình sẽ giúp mẹ nuôi việc đó, bà Hát dứt khoát không chịu, khăng khăng đích thân mình phải đi. Kiêu chiều theo ý bà, cậu mở khóa và cả hai mẹ con cùng đi.

Nhà không cách hồ Ba Mẫu là mấy, chẳng bao lâu đã tới nơi. Lúc đi trên đường bà Hát ngật bên nọ, ngật bên kia y như động kinh trước dòng người còn đông đúc, ánh đèn xe cộ lao vào nhau, trộn vào nhau. Kiêu cố gắng giữ cho chặt để bà khỏi đâm vào xe.

Bà ngồi xuống cạnh bờ hồ, hai con rùa bị giữ trong tay, cái đầu ngo nguậy, dường như chúng rất hồi hộp khi biết mình sắp được xuống nước, hưởng tự do. Bà Hát chưa thả ra, vẫn vờn chúng trên bờ, Kiêu giục:

- Mẹ thả xuống đi rồi về.

- Không - Bà Hát nói - mẹ không muốn thả nữa, chúng làm bạn với mẹ trong thời gian rất dài rồi, không có chúng mẹ sẽ

thấy buồn.

Kiều chuyển sang thuyết phục:

- Mẹ thả đi nào, thả đi rồi về, chúng chỉ làm mẹ bận tâm và đau khổ thôi, mẹ hãy vứt đi rồi về thanh thản sống.

- Không!

Bà chuyển sang cười, hi hi, ha ha, hả hả, hà hà. Chuyển từ bình thường sang thô thiển. Cười ứa nước mắt, phun nước mũi, khạc ra đờm, tuôn ra mật, bong phổi cháy gan, híp cả mắt, ngật ngưỡng thân người, run run mở tóc lập cập chân tay...

Bà cười, hút sự chú ý của quán hàng đêm, người đi bộ, nam nữ yêu nhau rời môi nhau ra. Cậu con không làm sao gỡ được hai con rùa trong tay bà ném xuống hồ để đỡ bà lên. Ở nhà, bà nói sẽ thả rùa, đến đây bà lại khư khư giữ chặt lấy chúng, hai con rùa ngo ngoe muốn thoát thân, cố gắng giãy giụa mà không thoát, chúng vẫn bị dính chặt vào tay bà.

Hình ảnh thảm thương vô cùng, đau đớn vô cùng. Kiêu hiểu rằng mẹ nuôi còn đau đớn gấp ngàn lần. Có những điều mà bà chưa cho cậu biết, muốn giấu kín trong lòng, hoặc chưa phải lúc, nên mới dồn nén ứ đọng đến thế. Bà điên thật rồi sao? Kiêu tự hỏi. Khi trước với một vài biểu hiện, cậu không tin hẳn nhưng cho đến lúc này, cậu không thể không tin mẹ mình đã đau đớn đến phát điên.

Cậu ôm mẹ khóc, nước mắt rửa mặt. Càng khóc to cậu càng ôm siết mẹ chặt hơn. Người bà run lên càng bật ra tiếng khóc, hai tiếng khóc trộn

vào nhau, hai dòng nước mắt trộn vào nhau. Hai con rùa trong tay bà lỏng dần. Kiều đỡ bà đứng dậy, rùa rơi bịch xuống, nhân đó Kiều dùng chân hất cả hai rơi tồm xuống hồ Ba Mẫu, bà Hát nghe thấy nhưng mặc, con trai đã ôm lấy người bà và vẫn không thôi khóc. Mặc kệ bà bước theo con trai, phải mặc nó thôi. Cứ nên để chúng ở dưới đó. Đúng rồi, hai con rùa, hai mảng ký ức đau đớn. Kiều dìu mẹ nuôi bước, như dìu người mất một chân, rất khó đi, cứ nghẹo bên này, xô bên kia.

Đến nhà, bà đổ vật ra giường, tiếng khóc trộn tiếng cười, nước tràn ra gối. Kiều khóa cửa rồi vào an ủi mẹ. Bà Hát vẫn muốn con trai ôm lấy mình. Bà yêu con trai thật, rất yêu, tin tưởng hơn bất kể gã đàn ông nào. Trong vòng tay con bà thấy hơi ấm sự bình yên, nghe thấy con tim non nớt đập. Bà cứ nằm thế cho đến khi nước mắt khô, khi bà đã có thể nở nụ cười nhẹ nhõm, khi hai cánh tay chắc khỏe của Kiều đã mỏi nhừ. Bà bảo để bà nằm xuống. Kiều kéo chăn đắp cho mẹ, mắt bà lim dim rồi mở tròn, sâu hoắm, Kiều nói “Mẹ nghỉ đi, con lên phòng đây”. Bà gật, Kiều đi mấy bước bà gọi lại.

- Con có muốn mẹ điên không?

Kiều lắc đầu.

- Mẹ đừng nghĩ thế, đời nào con muốn mẹ điên.

- Vậy thì lên đây nằm cùng mẹ, mẹ muốn có hơi ấm của con.

Kiều lắc đầu.

- Không, không thể thế được. Con không thể làm thế, chúng ta là mẹ con. Con chỉ là một thằng nhóc.

Nước mắt trong hai khóm mắt đã nhiều nếp nhăn của bà Hát lại trào ra.

- Con nữ thấy mẹ như vậy sao? Con có lương tâm không? Con là người có lương tâm thì phải biết là mẹ đang cần con đến thế nào. Sao con sắt đá vậy. Ít ra thì mẹ cũng là mẹ nuôi của con.

- Ý con không phải vậy, chỉ bởi vì con tôn trọng mẹ, thực lòng con rất thương mẹ.

- Thương mẹ ư? Thương mẹ thì hãy làm những gì mẹ muốn đi. Thôi, được rồi, con hãy lên đây nằm với mẹ. Chỉ là nằm cạnh mẹ, để mẹ cảm thấy là con ở bên thôi.

Vài phút đấu tranh nội tâm lưỡng lự gào thét lấy lại can đảm vượt qua ranh giới, cuối cùng Kiều đã lên, cậu nằm im bên mẹ, càng nằm im, càng thấy tim trong ngực đập dồn dập, bà Hát không nói gì nữa, tay chân cũng lặng im. Bà thấy hơi ấm từ cơ thể Kiều đang lan tỏa và cần phải nằm im để lan tỏa càng nhiều, sau đó bà chuyển tư thế nằm nghiêng, mặt hướng sang con, tay vắt ngang người cậu, cả hai im lặng.

KHI VẾT THƯƠNG NẪM XUỐNG

Nguyễn Văn Học
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Hoảng chuyển vị trí xuống cuối lớp, không ngồi cạnh Kiều nữa. Cô thường tìm cách tránh né mỗi khi thấy bóng cậu. Một lần hai người giáp mặt trên cầu thang, Kiều hỏi, cô bạn gái vui vẻ hôm nào chỉ khẽ gật đầu rồi đi, khiến Kiều ngỡ ngàng.

Đúng thời gian Kiều cần Hoảng để tâm sự những bất ổn trong cuộc sống thì xảy ra chuyện này, cậu không thể nói với Mẫn Yến, có nói cô cũng khó lòng thông cảm, cô không sâu sắc bằng Hoảng. Thực ra xét ở mọi khía cạnh Hoảng mới là người có đủ bản lĩnh chia sẻ nỗi buồn của Kiều. Càng muốn gần thì Hoảng càng lánh ra, rất khó tiếp cận, đến nỗi Kiều đã hận vì mình đang đánh mất một tình bạn.

Tan học, cậu chàng nhận được lá thư tay Hoảng trao qua một người bạn, cô ta đã trở nên tiêu cực đến mức này ư? Đến nỗi không thể tận tay trao lá thư. Tuy nhiên, Kiều vẫn lấy làm mừng, lá thư có mùi thơm của phong bì giấy hoa, có nét chữ to đều, uyển chuyển thông báo chủ của nó phải là người thường xuyên cẩn thận. Cậu bóc khi đã ngồi yên vị trí trong phòng tầng trên, lúc mẹ nuôi đã ăn uống xong và đi ngủ. Thư viết:

“Kiều sẽ cười khi đọc nhưng xin hãy lắng nghe!

Tớ muốn Kiều hãy nghe tớ tâm sự, nghe tớ giải bày đây, bởi vì tớ không thể tâm sự được với ai khác. Bố mẹ thì càng không, hoàn cảnh gia đình tớ tương tự như gia đình Mẫn Yến, bố mẹ mỗi người một phách và khi đó thì chẳng cần nói cũng biết bi kịch cuộc sống gia đình xảy ra. Hai cái trụ đều nghiêng ngả thì làm sao còn một gia đình hạnh phúc. Nỗi lo của tớ là

nỗi lo mất đi tổ ấm, một đứa con gái chưa từng có kinh nghiệm, chẳng có gì trong tay, mất đi tổ ấm sẽ sống thế nào? Tuy nhiên ở khuôn khổ lá thư này, tớ muốn nói đến chuyện của chúng ta nhiều hơn. Ừ thì công nhận chúng ta chưa nói gì về chuyện tình cảm, càng chưa có đính ước nào cho nên tớ hoàn toàn không có quyền ngăn cản cậu và Mẫn Yến đi với nhau, không thể trách cậu đã không chỉ quan tâm đến mình tớ. Cậu là cậu, muốn kết thân với ai là tùy. Nhưng nói với Kiều một điều là nếu không yêu được cậu tớ sẽ không yêu nổi ai khác. Tớ cũng như mẹ nuôi cậu, rất hận đàn ông con trai. Tớ thấy rằng, mình còn muốn ngả người dựa vào vai cậu để được an ủi chở che, huống hồ Mẫn Yến đã tan nát đời, vất vưởng sống nổi trôi, bị những trận cãi nhau của bố mẹ xua đi. Nó khổ hơn tớ, cũng kém chịu đựng hơn nên mới ra nông nỗi ấy.

Vậy thì tại sao tớ không thể ủng hộ nó đi với cậu, để cậu che chở giúp đỡ, Hoằng đã ích kỷ quá phải không? Hoằng xin lỗi, vì sự ích kỷ của Hoằng đã làm cậu khó xử.

Và dù sao, Kiều ạ, tớ không biết được, không biết sau này mình sẽ sống ra sao, nếu không có Kiều.

Một cô gái chán đời

Mẫn Hoằng”

Kiều đọc đi đọc lại ba lần bức thư với hai mạch cảm xúc trái chiều đó, rút cục thì Hoằng vẫn muốn có Kiều, giành lấy Kiều, tiếp tục ích kỷ. Cậu đã làm mọi chuyện rồi tung lên, tình hình khó mà giải quyết thỏa đáng, cả hai người cậu đều không muốn làm tổn thương. Tuy chỉ mới biết Mẫn Yến nhưng lời lẽ thể hiện sự mong mỏi về nhu cầu chỗ dựa của cô, đã làm Kiều cảm động đến nao lòng, nghĩ rằng mình sẽ bảo vệ, chăm sóc.

Cậu cẩn thận gấp lại lá thư, cho vào phong bì thơm mới có hình hoa, đặt cẩn thận trong cặp, lúc trước cậu nghĩ sẽ viết lại cho Hoằng một lá, sau

thấy nói chuyện trực tiếp hay hơn, nên dự tính làm sao để cô nàng chịu nghe mình nói. Đầu óc Kiêu căng thẳng, muốn nổ tung lên. Trước đây khi bà ngoại mất, ngoài đau đớn ra cậu đã từng suy nghĩ rất nhiều, xem nên sống kiểu gì để còn chờ mẹ về. Những ngày hai bà cháu trông trông ngóng ngóng ngoài ngõ đã đi vào quá vãng, có ngóng chỉ còn đơn phương độc mã mình Kiêu.

Cậu muốn đến với anh Tôn để tâm sự. Mẹ nuôi xin cho anh một chân làm bảo vệ siêu thị lương khá. Giờ này cứ đến tìm anh nói chuyện biết đâu tìm được cách giải được căng thẳng. Anh Tôn đang phải đứng làm việc, tổ bảo vệ của anh gồm bốn người, cả trông xe là sáu, tất cả đều mặc đồng phục rất oách.

- Em rồi nhỉ? - Anh Tôn cười nói.

- Vâng, em muốn chơi với anh, xem công việc của anh thế nào. Anh chưa nghỉ à?

- Anh sắp có người thay ca. Nay, tối nay ở lại chơi và ngủ với anh nhé. Các anh ở đây rất thoải mái.

- Không, mẹ nuôi ốm em phải về. Để khi khác nhé.

Tôn tỏ ra quan tâm:

- Cô ốm nặng lắm không? Có đến bệnh viện chứ?

Kiêu lắc đầu, nói tuy không phải đến bệnh viện nhưng khá nguy hiểm, cậu phải chăm sóc mẹ tử tế. Anh Tôn cố vũ, nói thế là đúng quá, làm con nên hiếu thảo với cha mẹ. Hai anh em đứng nói chuyện rôm rả, cho đến khi anh Tôn chợt nhớ ra chuyện mẹ đẻ của Kiêu, anh hỏi:

- Em mong mẹ lắm nhỉ? Chỉ tiếc là...

Chỉ tiếc là...mẹ đã không xuất hiện để gặp gỡ Kiêu để cậu mời mẹ về Hà Nội thăm mẹ nuôi, để sống thành một gia đình. Ao ước mỗi mắt, mòn gan mà mẹ vẫn bật tằm. Dù trời biển bao la, Kiêu luôn nghĩ mẹ sẽ về.

- Anh ăn uống thế nào, có được no không?

Anh Tôn đưa cánh tay ra co lên để bập nôi hình con chuột, tay kia xoa xoa vào nó:

- Không ăn no anh béo thế này à?

Đúng là anh Tôn béo thật, hơn trước nhiều, thực sự anh đã bóc được lớp da đen cháy, đáng què mùa cũng được bóc vơi để phong độ như hôm nay.

Kiêu nhìn kỹ anh, nói: “Phong độ thật!” Anh Tôn cười như nắc nẻ.

- Chị nhà và các cháu hẳn vui lắm nhỉ, khi anh gửi tiền về ấy.

- Ủ, rất vui, lần đầu tiên lĩnh lương anh mang tiền về, mấy mẹ con reo lên sung sướng, rồi cứ đếm đi đếm lại, đếm đến nhàu nhĩ bốc mùi hôi ở tiền. Đếm chỉ để đếm và cười thôi, chứ tiền

không nở lên không ngót đi, dẫu sao thì mấy mẹ con cũng được bữa sướng.

- Anh đúng là anh hùng của cả nhà.

Tôn lắc đầu:

- Không, có tiền anh mới chỉ là anh hùng của bọn nhóc thôi, còn với chị phải tối đến mới công nhận anh là... anh hùng.

Kiêu hiểu ý, anh định nói đến chuyện... ấy, giơ ngón tay chỉ chỉ: “Anh chị kinh thật!”

Hai anh em nói toàn chuyện vui, bả lả cười suýt quên nhiệm vụ bảo vệ siêu thị. Anh Dao đồng nghiệp Tôn thấy hai người tếu táo vui vẻ cũng cười theo. Kiêu chia tay anh khi câu chuyện còn rôm rả, khi những người khách cuối cùng đi mua sắm ra về, tay những hàng là hàng, chỉ còn đám nhân viên đang chuẩn bị cho việc đóng cửa. Về đến nhà, Kiêu thấy mẹ nuôi cởi bỏ hết quần áo không còn một mảnh vải trên người. Bà ngồi giường, thả hai chân xuống đất.

- Mẹ làm gì thế? - Kiêu hỏi - Sao mẹ lại làm như vậy?

Bà Hát lúc lắc đầu lẩm bầm “Thằng Kiêu muốn mẹ điên, thằng Kiêu muốn mẹ điên, không phải là người.”

Mẹ đã đến mức này ư, không còn làm chủ được bản thân, không phân biệt được điều gì, chỉ thấy mình không thể không thềm đàn ông. Cậu nói:

- Khổ lắm, con nào muốn mẹ điên, mẹ đừng nghĩ thế. Oan con lắm.

- Không muốn điên thì nằm xuống đây, cởi quần áo ra và nằm xuống đây, nằm cạnh mẹ, chỉ nằm cạnh thôi.

- Không được, mẹ mặc quần áo vào, con sẽ nằm cạnh, con không cởi quần áo đâu. Mặc nguyên thì con mới truyền được hơi ấm sang mẹ.

Tưởng lừa được bà, nhưng không, bà dứt khoát không chịu, bà bắt Kiêu phải cởi quần áo, không bà sẽ bỏ đi.

Hai mẹ con dùng dằng đến nửa giờ, cuối cùng Kiêu phải nghe mẹ, cởi quần áo, nằm cạnh. Bà bảo mấy tối rồi cậu không nằm cạnh, bà rất nhớ. Hôm trước, bà gác một tay lên người cậu, không muốn rời, bà muốn có cảm giác này mãi. Tim Kiêu đập thành thịch, kỳ thực cậu cũng nảy sinh ham muốn khi nằm cạnh mẹ nuôi trần truồng da thịt nóng hôi hổi, ham muốn không thắng nổi lý trí. Cậu cố gắng để mẹ tiếp đi, sẽ trở dậy, nhưng không được, khi cậu định gỡ tay bà ra khỏi người mình thì tay bà giật giật,

siết mạnh, cậu nằm yên chờ dịp. Bà Hát dường như không ngủ say, hễ cậu con cựa quậy định thoát là bà giữ chặt lấy, hai mắt vẫn nhắm nghiền. Cả đêm, hơn mười lần cậu định thoát thì đều bị giữ lại. Kết quả là đêm đó cậu thức trắng. Cậu chỉ thiếp đi được một lúc, từ tảng sáng cho đến 6 giờ. Kết quả là mắt cậu thâm quầng, trũng sâu.

Buổi sáng đến lớp, Hoảng thấy mắt Kiêu trũng sâu,

thâm quầng. Giờ giải lao cô cậu chạy ra quán nước theo đề nghị của Kiêu.

- Môn này không quan trọng lắm, nghỉ được.

Hoảng theo ra, bước chân bối rối.

Cô hỏi về mắt thâm quầng của Kiêu, lý do tại sao? Kiêu nói tự dưng mất ngủ. Hoảng thở dài. Họ nói về chuyện của hai người, tình yêu ghen tuông, tay ba tay tư, Hoảng vừa nói vừa thở dài, Kiêu muối nín giữ, không muốn Hoảng thở dài.

- Tớ đã đọc kỹ thư của Hoảng - Kiêu nói - tớ hận mình đã làm bạn đau khổ.

Hoảng vẫn im lặng, Kiêu tiếp:

- Có thể nào cậu không hiểu cho tớ, kỳ thực tớ không biết nói thế nào cả. Hoảng ơi, cậu cứng cõi hơn Mẫn Yến, nên dễ dàng vượt qua hơn. Tớ chỉ tìm cách an ủi cô ấy.

Hoảng đứng vụt dậy, mặt đỏ gay như người dị ứng với rượu.

- Hoảng không biết! Cậu đã thay đổi rồi, có mới nói cũ, chào, tớ vào lớp đây.

- Kìa, ngồi xuống nghe tớ nói đã.

- Chẳng có gì phải nghe nhiều, cậu cứ việc quan tâm đến em Yến, mặc tôi!

Giọng Hoảng thay đổi, quyết liệt hơn, lần đầu tiên Kiều

thấy Hoảng nặng lời như thế, nói xong Hoảng xách cặp lao vào cổng trường.

Những ngày sau đó Hoảng rất hay đau đầu. Chuyện giữa ba người làm đầu óc cô muốn nổ tung, về nhà không khí lại ùn lên ngột ngạt. Bố mẹ cô hành hạ nhau, hành hạ những đứa con bằng cá tính của từng người, bằng quan điểm sống trái chiều. Lần nào, khi bố mẹ cãi vã nhau cô cũng can thiệp: “Bố mẹ không để ngôi nhà này được một giây thanh bình hay sao”. Sau câu đó, cả hai đều đổ lỗi cho nhau, sợ dĩ có hậu quả này là do người kia gây ra, cả hai cố gắng thoái thác trách nhiệm đổ lên đầu người khác, lời dè lên lời, lỗi dè lên lỗi, chẳng ai chịu nhận về phần mình. Phải gánh chịu hậu quả là những đứa con, những đứa con tan hoang, khủng hoảng tinh thần, bất ổn tâm thần, gầy gò thể xác.

Bố cô đã hứa “chỉ yêu mẹ con và quan tâm đến con cái”. Lời hứa bị gió đẩy vút nơi nào. Ông lao với thơ, với báo, với tranh, với các lý luận cao siêu và hời hợt cứng nhắc của tri thức. Ông lao vào các bóng hồng váy ngắn chân dài văn nghệ văn ngheo. Đàn bà son phấn làm thơ viết văn đầy mùi sơn phấn, đầy mùi da thịt, đầy cảnh quan hệ chồng chéo, màu sắc dục vọng tràn lan con chữ.

Bố cô thất hứa, quên lời nói với con gái với gia đình. Mẹ cô cũng quên lời hứa, quên trách nhiệm với gia đình, mẹ cô mang hạnh phúc ra đánh đổi lấy vài ba cuộc tình chớp nhoáng được nhuộm rượu tây và tiền. Chỗ nào cũng sặc mùi.

Gia đình cô, bố mẹ khủng hoảng ý thích, những ý thích trái chiều. Cô không muốn tin nữa, cô đưa tay bịt tai khi họ nói, không muốn nghe họ hứa

rồi phản bội lời hứa, bố bảo vệ ý thích của bố, đam mê bố, sự cống hiến bố, tài sản bố, tình bố... Mẹ quan tâm đến đàn ông của mẹ, tiền mẹ, du lịch mẹ, váy áo thời trang mẹ, sắc đẹp mẹ... Hai bộ mặt ấy đôi khi va đập trong ngôi nhà. Họ không chia tay, sống ly thân, họ đổ đi làm việc riêng, họ bòn rút từng chén hạnh phúc.

Hoảng chết mất thôi chết mất thôi, làm sao xóa được sự căng thẳng, cứu vớt gia đình. Cô chỉ là một đứa con gái. Có rất nhiều gia đình như gia đình cô, rất nhiều gia đình như gia đình Mẫn Yến, những cậu bé như Kiêu.

“Không nói với Kiêu nửa lời nữa”, Hoảng nghĩ. Nói là làm, cô không nói với Kiêu nửa lời dù cậu có hỏi chấy họng, dù cô thậm chí có ốm đến chết ngay tức thì. Kiêu không nhận được lời nào từ Hoảng, cậu thất thểu bỏ đi. Đến lớp cậu càng ít nói, không chuyện với Hoảng thì chẳng muốn chuyện với ai, giờ giải lao hoặc úp mặt xuống bàn hoặc lẩn ra quán cóc ngồi một mình.

Kiêu thờ dài, không nói được với Hoảng thì nói với Mẫn Yến, không đi chơi với Hoảng thì đi với Mẫn Yến. Cậu nghĩ, cũng phải gạt bỏ cảm giác tội lỗi đi để sống cho thanh thản. Đối với Hoảng cậu chẳng làm gì đến mức không thể tha thứ được mà cô không muốn nói chuyện nữa thì đành chịu, cậu nghĩ đến Mẫn Yến.

Mẫn Yến càng đau khổ vì gia đình thì càng muốn đi chơi với Kiêu. Lúc này Kiêu ở tình thế thực sự bất lợi, cậu vừa phải an ủi mẹ nuôi, làm chỗ dựa cho Mẫn Yến, xác lập hình ảnh mình trong mắt Hoảng. Mẫn Yến gầy tong teo do thức đêm, cắm mặt vào máy chát và thời gian đi lang thang quá nhiều. Buổi sáng hôm đó cô đến tìm Kiêu, Kiêu đi học không có nhà, 12 giờ trưa cô lại đến, cô vẫy cậu ra ngồi hồ Ba Mẫu, lúc gọi Kiêu cô còn cười, ra đến hồ cô bật khóc, đầu ngật sang một bên, Kiêu kéo đầu cô ngả vào vai mình.

- Anh ơi, em không thể chịu đựng được nữa, em muốn chết.

Kiêu giật mình:

- Kia Yến, em đừng nghĩ đại. Em không nên nghĩ đại như thế.

- Chẳng thiết sống nữa, em đã chán tất cả rồi, chán hết. Em đã thành đứa con gái hư hỏng, tưởng sự hư hỏng của em sẽ làm bố mẹ nghĩ lại, nhưng bố mẹ càng không nghĩ đến chuyện có nên giáo dục cho em bớt hư hỏng hay không.

Kiêu an ủi.

- Em đừng như vậy, bố mẹ đã chẳng quan tâm đến thì em càng phải nghĩ cho mình, tự chăm lo cho mình thôi.

- Nhưng anh ơi - Mẫn Yến khóc to hơn - bố em bị bắt rồi, khi vừa dứt trận cãi nhau với mẹ, trong khi bố em đang tu ừng ực chai rượu thì công an ập đến, cứ như chai rượu đó là niềm an ủi cuối cùng đối với bố em. Họ đọc lệnh bắt, bố em đứng yên không nhúc nhích, rồi còng số 8 tra vào tay, bố em bị dẫn đi. Sự việc mới diễn ra buổi tối hôm qua. Em sợ lắm anh ơi. Thế là hết sạch sẽ rồi, gia đình em chẳng còn gì cả.

Người Mẫn Yến rung lên sau mỗi tiếng nấc. Kiêu thấy vai mình đang bị thấm ướt. Cậu đưa cả hai tay ôm lấy người Mẫn Yến.

Ngày ngày hôm đó, báo an ninh đưa tin bố Mẫn Yến bị bắt. Thằng oắt bán báo rong rên lên cái giọng nhà nghề của nó: “Báo mới đi, báo mới đưa tin vụ tham nhũng giám đốc Mẫn Kiên Giang, mua đi, mua đi”. Cái tên “Mẫn Kiên Giang” vang lên khiến Mẫn Yến đau lòng vô cùng, cô nhắm mắt mua một tờ báo, nhưng rất sợ nhìn thấy bố trên đó. Cuối cùng đã gọi thằng bé bán báo rong lại, cô rút tiền mua. Ảnh bố cô bị còng tay đi giữa hai công an in ngay trang nhất, trông bố rất thảm. Cô không muốn đọc tiếp, úp tờ báo vào bụng và ôm chặt lấy, nước mắt nhỏ rùng rùng.

Ngồi sang chiều, Mẫn Yến chợt nhớ đến mẹ. Mẹ cô đang thế nào nhỉ. Đau buồn hay sung sướng, cô cần phải biết mẹ đang nghĩ gì, sau trận điều đứng này, cần cô về nhà.

Kiều đề nghị đi ăn một cái gì đó.

- Không - Cô nói - anh đi cùng em về là được, sau đó anh hãy về nhà anh.

- Được. - Kiêu gật đầu.

Mẹ chẳng buồn, cũng chẳng vui khi Mẫn Yến hỏi có ý dò xem tâm trạng mẹ thế nào, mặt bà cứ tỉnh bơ, cô nói với mẹ, hãy tìm cách cứu bố, cô van xin mẹ, hãy nghĩ xem nhờ vả được ai, Mẹ vẫn trơ như đá.

Cô đau đớn ôm tờ báo lên phòng, đóng sầm cửa lại. Trang nhất tờ báo có ảnh bố bị còng. Nhìn vào tờ báo, cô ám ảnh hình ảnh bố, cô cho là thời oai phong của bố đã hết rồi, trở thành tội phạm như cô vẫn thấy trên ti vi. Lật báo ra đọc, mỗi chữ là một cục nước mắt lớn tuôn ra. “Bố đã làm những chuyện này sao”, cô tự hỏi, cô nhìn bố và hỏi, bố không biết trả lời.

Tờ báo còn đăng một bài kín trang về vụ xẫng-đan của ca sĩ Q., những chiêu lừa ngoạn mục của cô khiến các “đại gia” sừng sốt ngã gục. Cuối bài có dòng chữ thông báo “Kỳ tiếp theo xin đón đọc...”. Đó là vụ đang gây xôn xao trên vô tuyến và mạng Internet. Sao nhiều cướp giết hiếp thế? Cô tự nghĩ: xã hội chỉ thấy cướp giết hiếp thôi sao?

Mẫn Yến thấy những điều tốt đẹp ngày càng từ bỏ mình đi xa.

KHI VẾT THƯƠNG NĂM XUỐNG

Nguyễn Văn Học
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Đầu năm trước, Mẫn Yến còn non nớt hơn bây giờ. Cô chưa từng quan hệ với bạn trai, những biểu hiện sinh lý của cơ thể khiến cô ngỡ ngàng, đến một hôm, cô bị lũ bạn trai trong lớp lừa uống rượu say, bọn chúng thay nhau hành hạ cô. Đó là một trận hành hạ cô ám ảnh cô nhiều năm sau này. Khi đó, bốn thằng con trai phì phò đứng dậy, cô thấy mình đang tan ra, nát bét, mục ruỗng, cô ngất đi, dòng máu đỏ tươi trong người không ngừng ộc ra.

Lũ nhóc khốn kiếp bị tố giác, bị dẫn ra đồn, gia đình chúng phải bồi thường, Mẫn Yến suy sụp tinh thần. Cô đau đớn, tuy thấy xấu hổ nhưng Mẫn Yến không cho rằng mình bị cưỡng hiếp là một nỗi nhục. Sau đó, với những gì cô được tiếp xúc trên các phương tiện, người khác nói lại, thầy cô trong trường giáo dục, Mẫn Yến đúc rút được rằng bị cưỡng hiếp là nhục nhã. Tuy nhiên cô lại nghĩ trường hợp của mình chưa đến nỗi phải nhục nhã. Anh họ Mẫn Yến cũng nghĩ chuyện này chẳng đến nhục nhã. Mấy thằng nhóc cùng lớp chỉ tội quá nhẫn tâm thôi. Anh họ Mẫn Yến cùng tuổi cô, học cùng cô, rất thân với cô. Hai anh em thường rủ nhau đi chơi. Trước đây chưa biết yêu Mẫn Yến chỉ đi chơi với anh họ.

Anh họ là thằng lêu lổng, trác táng từ bé, lớn lên không được giáo dục, càng trác táng lêu lổng. Anh họ dẫn Mẫn Yến vào chuyện quan hệ trẻ ranh. Rất nhiều trò cô không biết thì anh họ chỉ cho biết. Cái gì anh họ cũng giỏi. Anh họ thèm khát Mẫn Yến từ lâu. Người cô trắng bóc, ngực phập phồng, mắt trong veo. Kéo Mẫn Yến về nhà khi bố mẹ đi vắng, bật phim đen cho Mẫn Yến xem. Ban đầu cô xấu hổ che mặt, sau lại ngoan ngoãn nghe lời bỏ tay ra.

“Làm chuyện đó rất thú vị, rất thích, chúng mình làm nhé.”

Mẫn Yến giã náy:

“Ui giờ, không được đâu, hãi lắm, có con thì chết.”

“Không có con đâu, thật đấy.”

“Bố mẹ làm chuyện này mới có em mà. Bây giờ làm chuyện này với anh, em rất sợ.”

“Chúng mình còn ít tuổi, chỉ thấy sướng thôi, không có con được đâu.”

Cuối cùng anh họ đã thuyết phục được Mẫn Yến, anh là người đầu tiên làm chuyện đó với cô kể từ sau khi cô bị bạn cùng lớp cưỡng dâm. Sau đó, khi biết anh họ nghiện ma túy thì Mẫn Yến không dám quan hệ nữa. Anh họ chỉ quan hệ với cô em họ sáu lần thì bị xích đi để cai nghiện. Mẫn Yến lúc này đã biết yêu, cô yêu một anh học lớp 12. Tình yêu kéo dài được ba tháng, trong ba tháng đó cô quan hệ với người yêu ba mươi lần, trung bình mỗi tháng mười lần.

Cho đến khi quen với Kiều thì Mẫn Yến đã ngủ với bảy người, không kể mấy thằng cưỡng hiếp. Cô thấy Kiều tử tế hơn tất cả những kẻ mà cô đã quan hệ, kể cả anh họ.

Mẫn Yến rơi vào xa xót khác, rụng rời chân tay. Sau khi bố bị bắt, mẹ cô đã chẳng chịu làm gì đó để giúp đỡ ông giảm bớt tải cực, hay bớt chút thời gian thăm nom bố. Thay vào đó mẹ đưa một người đàn ông khác về nhà, làm chuyện y như đã làm với bố. Hình ảnh này làm cô nảy lửa trong mắt, hai con mắt thành hai cục lửa bùng bùng, cô hét lên. Khi mẹ và người đàn ông đó quay ra, Mẫn Yến trào nước mắt, quay người vụt chạy. Lúc này, hình ảnh mẹ trong cô chỉ còn một đống đồ nát, hoàn toàn.

Mẫn Yến bỏ học, cô bảo, học chẳng để làm gì nữa, càng chẳng có tâm trạng nào, cô chơi voi, điên đảo vật vã, tìm đến bà nội. Lúc này vòng tay bà êm ái hơn bất cứ thứ gì trên đời. Bà là người ưa truyền thống giản dị, cả đời hy sinh vất vả vì gia đình, chồng con. Bà nội bất lực trước sự hư hỏng của con cái, chúng đã làm cho sự già nua lão hóa sớm đổ về trên thân người bà. Bà mong mỗi một ngày các con nghĩ lại, có chút hiếu nghĩa. Ông nhà là một vị trung tướng thời đánh Mỹ, giờ về hưu, tận mắt chứng kiến đạo đức suy đồi, chỉ thờ dài. Mẫn Yến chạy đến bên ông, sà vào lòng rấm rứt: “Ông ơi, ông đi đánh giặc bảo vệ đất nước mà không bảo vệ được gia đình cháu, ông cứu gia đình cháu với”. Tiếng khóc của con bé làm vị tướng về hưu thật sự cảm động. Câu hỏi của nó day dứt ông dài dài.

Ngôi nhà của gia đình Mẫn Yến có ngày không phát ra một tiếng người, anh trai bỏ đi chưa tìm thấy, chị gái theo giai, đi rồi về được mấy ngày, lại ồ ạt đi như cỗ máy không có phanh, mẹ cô cả ngày với công việc và những người đàn ông. Ở nhà một mình cô rất chán nản, cô muốn Kiều ở đây, cô nói với Kiều khi nào rồi thì hãy đến với cô, tạo mọi điều kiện để có thể chăm sóc an ủi cô. Kiều còn phải chăm sóc mẹ ở nhà. Bà thực sự đã bệnh rất nặng, nhiều lúc hét lên như cuồng điên, mỗi ngày càng thêm muốn Kiều phải chiều chuộng, nằm bên cạnh bà mỗi tối. Những người bạn của bà không phải lúc nào cũng đến, bà bệnh càng nặng thì họ đến càng thưa. Có lần họ đề nghị Kiều đưa mẹ nuôi đi bệnh viện tâm thần, cậu nhất trí, chỉ bà Hát dứt khoát không chịu.

- Em rất buồn anh ạ.

- Có Kiều ở đây, Yến phải cố gắng lên, gia đình anh cũng từng rất vui vẻ, hạnh phúc, cuối cùng tan đàn sẻ nghé. Anh đã từng tuyệt vọng, từng muốn chết đi cho xong. Thế rồi biết mình nghĩ vậy là sai, anh nghĩ mình không thể không sống cho tốt. Em còn nhiều người thân nữa. Đừng quá tuyệt vọng.

- Có lẽ, em đã hư hỏng, nên chẳng giữ được bố mẹ ở bên nhau. Lỗi là do em. Anh em, chị em đều đã hư hỏng. Tại sao thế nhỉ?

Nói xong câu này, Mẫn Yến không thể cầm được nước mắt. Kiều đưa cho cô một chiếc khăn, cố gắng động viên, vẫn không chặn được hai hốc mắt Yến.

Mẫn Yến khóc hơn một tiếng đồng hồ trước mặt Kiều, khiến cậu mũi lòng vô cùng, suýt nữa cũng khóc. Mệt quá, Mẫn Yến nằm lăn ra giường nói chuyện, cô nhắc đến ông.

- Có rất nhiều người từng sợ ông em, nhưng bố thì không sợ. Bố chẳng coi ông ra gì.

- Ủ - Kiều gật đầu - ông em là một vị tướng, anh biết điều đó. Còn bố anh là công an.

Khi Kiều nhắc đến “công an”, Mẫn Yến sáng bừng mắt, như bóng điện tắt lâu ngày giờ được bật lên.

- Bố anh là công an, thế mà chưa bao giờ anh kể cho em chuyện này. Anh chỉ nói bố đã chết. Chắc bố anh giỏi lắm nhỉ?

Kiều tự hào:

- Đúng, bố anh rất giỏi, nhưng bố đã chết rồi, anh thành ra thế này đây.

Mẫn Yến trở lại tâm trạng của mình, cô phụng phịu, chân đạp cái gối bay xuống cuối giường.

- Ông nội em cũng rất giỏi, nhưng không cứu được gia đình bé nhỏ của em. Vì sao thế nhỉ? Vì sao thì thực sự, cả hai không thể rành rọt được, chỉ mỗi nguyên nhân “tại bố mẹ không muốn giữ gìn” được Mẫn Yến cho là đúng nhất.

Nỗi buồn của Mẫn Yến thắp lên nỗi xao xác trong lòng Kiêu, cậu thấy mình và Mẫn yến ở tội cùng bất hạnh. Để làm sao cho hết những bất hạnh này? Ai có thể trả lời được. Càng nghĩ cậu càng thấy nhớ bố, thương mẹ, xót xa hình ảnh bà ngoại. Nhìn Mẫn Yến một lượt, cậu thấy cô gầy đi rất nhiều, nhan sắc nhạt nhẽo. Vẫn rất đáng để cậu quan tâm, dù nhan sắc có nhạt đi. Sợ cô buồn, cậu trở lại chuyện.

- Em đừng bỏ học, phải tiếp tục học có đúng không? Nếu không đi học, sau này chẳng có chút kiến thức nào trong đầu, không theo kịp xã hội.

- Còn gì để thúc đẩy cho em nữa đâu, em tan nát gia đình rồi, em thực sự muốn gia đình bình thường thôi, đừng nhiều tiền làm gì, đừng ham hố làm gì để mỗi người còn quý trọng nhau. Nhưng không khác được nữa, không lựa chọn được nữa, không cứu vãn được nữa.

- Ở sự tan nát vì tiền, vì tình - Kiêu gật gật.

- Anh có biết, không có tiền thì người ta sẽ làm gì không?

- Sẽ dùng lá cây để làm thứ trao đổi chứ còn gì nữa.

- Anh hài hước thật đấy, không có tiền, con người sẽ trở lại thời cổ đại, chỉ dùng hàng hóa mà đổi chác thôi, thầy giáo em bảo vậy.

- Có nghĩa là thầy giáo em nói theo khía cạnh khác. Anh chỉ nghĩ theo cách của anh thôi.

- Cách của anh là dùng lá cây thay tiền, hay thật đấy.

Sau hồi tán ngẫu, Mẫn Yến tỉnh táo hơn, cũng là lúc Kiêu phải về. Thời gian này, Mẫn Yến bỏ học, không ai thuyết phục được cô bé đến lớp kể cả Kiêu. Với cô đi học bây giờ không giúp được mẹ đừng theo giai, không cứu được bố ra khỏi tù, không giúp được gia đình bé nhỏ trở lại bình yên.

Kiêu phải trở đi trở lại với Mẫn Yến, bởi vì cậu sợ cô sẽ làm liều. Mẫn Yến đại đột đã nghĩ đến cái chết. Kiêu không muốn điều đó xảy ra. Mẫn Yến đáng thương, cũng đáng yêu. Nói chuyện với cô cậu hiểu ra nhiều. Hóa ra ngay cả với một cô bé con cũng dạy cho Kiêu nhiều điều mới mẻ. Lại nữa, cậu nhớ Mẫn Yến, lo lắng cho cô, sợ đau khổ ập xuống thêm, trong mơ cũng thấy Mẫn Yến cười đùa lanh lảnh gọi anh ơi anh ơi. Quả tim cậu đã thuộc về Mẫn Yến rồi.

Việc Kiêu qua lại với Mẫn Yến nhiều lần như thế khiến Hoàng vô cùng tức giận, trong cô sôi sục ghen tị, những tính toán cho việc giành giật, mỗi khi thấy Kiêu xuất hiện ở nhà Mẫn Yến. Hai mắt cô không thể nào bình thường được, cả tuần nay Kiêu đến lớp ngồi một mình, ai hỏi gì nói này. Hoàng thấy kẻ này thật đáng ghét.

Có một người đàn bà đi trên phố, bà ta thu hút đôi mắt của Kiêu. Ban đầu Kiêu thấy bà bước ra từ cổng khách sạn. Đi guốc cao không nhanh lắm. Những chi tiết mà cậu chớp được trên khuôn mặt và vóc dáng bà cho Kiêu ngỡ ngợ đó là mẹ mình. Cậu đuổi theo gọi: “Mẹ ơi, mẹ ơi” cậu đã chặn được và đứng lại. Hai người nhìn nhau, ngỡ ngàng giây phút. Bà nhìn Kiêu từ đầu đến chân rồi thốt lên: “Kiêu”, cậu chàng hét “mẹ”. Thoáng chút ngỡ ngàng, thót tim. Hai mẹ con ôm chập lấy nhau cho thỏa bao ngày xa cách.

Kiêu sung sướng, giật mình tỉnh dậy thì thấy mình đang ôm chặt bà Hát, bà cũng mở mắt nhìn những giọt mồ hôi lấm tấm trên mặt cậu. Cả hai đang trần truồng. Cậu trở dậy mặc quần áo, nhưng bà Hát giữ lại. Đã đến lúc Kiêu cần phải phản ứng kịch liệt trước tình huống oái oăm này. Nó làm cậu thấy khó xử và xấu hổ. Dù có lúc cậu ham muốn với mẹ nuôi, rồi nhận ra đấy không phải là đối tượng để cậu làm chuyện đó. Cậu vừa kính trọng, vừa lo sợ

trước bà.

- Con phải mặc quần áo vào, không thể làm thế này mãi.

- Mẹ muốn thế, con hãy chiều mẹ đi. Đừng có giãy nảy lên.

- Không, mẹ nên đến bệnh viện tâm thần thì hơn, người ta sẽ chữa cho mẹ, để mẹ khỏi nghĩ đến chuyện này, con rất sợ, rất sợ. Con biết, mẹ bị ảnh hưởng ở thần kinh.

Bà Hát nói, như van xin:

- Nếu con bắt mẹ phải vào đó, mẹ sẽ tự tử, mẹ không muốn xa con.

- Vậy thì mẹ đừng bắt con làm chuyện con không muốn. Con rất kính trọng mẹ, không thể có chuyện kia xảy ra được.

Bà Hát vùi đầu vào đồng gối bà rấm rứt, chừng nửa tiếng đồng hồ thì nhồm dậy, lau khô khuôn mặt nhem nhuốc nước, mặc quần áo, bảo Kiều lúc này đã mặc xong áo quần: “Mẹ sẽ chết đi để con khỏi đau khổ.”

Kiều thót tim, giữ mẹ lại: “Mẹ đừng làm thế, đừng làm thế mà đau con.”

Cuộc đời nào, Thượng đế nào sinh ra hoàn cảnh trở trêu oan nghiệt này? Mẹ dứt câu, đầu cậu choáng váng, chân tay mềm nhũn, biết làm sao xua tan đi cơn gió này cứ hành hạ mãi không thôi.

- Mẹ ơi, con xin mẹ. Đừng làm thế, con chỉ có một mình mẹ, mẹ có thương con không?

Bà Hát ngồi xuống ghế, không cựa quậy. Đồng hồ gõ nhạc chỉ hai giờ đêm. Ngoài kia không rõ là mưa hay trời đang gió.

Cứ ngồi vậy cho đến khi kim đồng hồ chỉ ba giờ, bà bảo con “Thôi, con lên tầng ngủ đi” sau đó bà vào giường nằm.

Kiều lê chân lên từng bậc, tim cậu muốn nhảy ra ngoài. “Mẹ đã quá đau khổ, mình đâu muốn mẹ như vậy. Nhưng mình chẳng thể làm gì khác.

Nếu gã đàn ông kia còn làm phiền mẹ, mình sẽ không để yên”.

Vài ngày sau đó bà không bảo con nằm cạnh nữa, khuôn mặt bà buồn thảm, chảy dài. Đôi mắt thông báo sự chán chường, không còn sức sống. Ngay cả sự vận động của tay chân cũng hờ hững. Con người bà thất thường, nắng đó rồi mưa, đầu óc nảy sinh vấn đề từng thời điểm. Kiêu lấy làm khó hiểu, cậu an tâm về phần mình nhưng lo lắng về phần mẹ. Có nghĩa khi bà chẳng cần bất kể điều gì ngay cả thân thể cậu con thì là lúc bà gần như không muốn sống nữa.

KHI VẾT THƯƠNG NẪM XUỐNG

Nguyễn Văn Học
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Bà Hát được đưa vào viện tâm thần theo chủ ý của người nhà, những người bạn, và quan trọng hơn là sự khẩn thiết của Kiêu. Kỳ thực, cậu không muốn điều đó. Cậu muốn mẹ nuôi ở bên mình. Mẹ đi, cậu xót xa như một cơn dông bão ập về cuốn trôi những mầm non vừa được gieo sau trận bão trước. Khi đi, mẹ có dặn: “Con tự chăm lo cho mình, học hành tử tế nhé”. Kiêu “vâng”.

Kiêu quên luôn lời mẹ, cậu đau cùng nỗi đau của Mẫn Yến, buồn cùng nỗi buồn Mẫn Yến. Gia đình cô tan nát, Kiêu cũng thấy lòng dạ mình tan nát. Ngoài ra, cậu còn một nỗi buồn khác đầy đọa tâm hồn, nó ngự trị trong tim cậu, lâu lắm rồi.

Kiêu tự cho mình được phép an ủi Mẫn Yến. “Không thể để cô bé buồn thêm nữa”. Cậu nghĩ, và dành nhiều thời gian cho cô hơn. Càng như vậy cậu càng đẩy tình bạn của Hoàng đi xa. Hoàng mỗi ngày thêm khó hiểu con người Kiêu. Cậu thay đổi, rất nhanh. Cậu ta bị con Yến mê hoặc, bị bỏ bùa, ăn thuốc lú. Không ai kéo được cậu ra khỏi Yến. Ngôi nhà thành ra trống hươ trống hoác. Mẫn Yến không còn đến lớp nữa, thời gian phần nhiều trong ngày, cô ở nhà Kiêu. Kiêu đánh cho cô một chìa khóa nhà để có thể mở bất cứ lúc nào. Kiêu vui khi ở bên Mẫn Yến. Mỗi lúc cô rơi nước mắt vì gia đình thì Kiêu thấy hai con mắt mình rưng rưng. Có tình cảm với nhau rồi, Mẫn Yến thấy vậy, Kiêu thấy vậy, tình cảm của họ nói vậy.

Ở gần nhau, rơm bén lửa, cả hai đều không thể cưỡng lại. Mẫn Yến thì chẳng nói làm gì, cô quá quen thuộc với chuyện quan hệ, còn Kiêu ám ảnh

với hình ảnh trần truồng của mẹ nuôi, hơi ngượng. Thế nhưng với sự mạnh mẽ của Mẫn Yến, cậu mạnh dạn tiến vào cuộc.

Ban đầu Mẫn Yến nằm lên người Kiều, sau đó đổi ngược lại, cậu úp miệng mình lên miệng Mẫn Yến. Cậu làm một cách từ từ, như thưởng thức một món ăn ngon. Việc này tạo nên hưng phấn cho Mẫn Yến. Cô oằn oại, cong người lên, mắt nhắm nghiền lại. Kiều bắt đầu lột trần mình và Mẫn Yến, rồi lại nằm úp lên cô...

- Anh thấy thế nào? - Mẫn Yến hỏi.

- Rất tuyệt, rất sung sướng. Còn em?

- Cũng vậy, rất sung sướng. Anh có ân hận đã chơi với em không?

- Không bao giờ, thật đấy, không bao giờ. Em rất tuyệt.

- Anh có nghĩ em hư hỏng không?

Kiều lấy tay che miệng cô:

- Đừng nghĩ vậy, không được nói vậy.

Xong, Kiều đưa Mẫn Yến tiếp tục say vào nhịp của hôn, hôn.

Càng ngày, Mẫn Yến càng coi nhà Kiều là chỗ trú ngụ chính cho mình. Kiều sống bằng phần tiền bà Hát để lại, cùng với tiền lãi của sổ tiết kiệm. Thời gian không có mẹ nuôi ở nhà, cậu tiêu xa xỉ hào phóng hơn.

Hoảng không muốn nói chuyện với Kiều nữa, dù có lúc cậu lân la hỏi chuyện, cô chỉ gật đầu rồi đi chỗ khác. Một lần, đến tìm Mẫn Yến chẳng gặp, Kiều đã đến tìm Hoảng, đúng lúc cô có nhà. Hoảng không tiếp Kiều ở nhà mình. Cô đưa cậu ra quán nước với lý do nhà đang có người ốm.

- Sao nào, cậu muốn nói gì với tớ? - Hoảng lên tiếng trước.

- Kiều chỉ muốn nói lời xin lỗi Hoảng. Đừng giận tớ nhé, tớ biết là có lỗi với cậu. Nhưng là trường hợp bất đắc dĩ. Hãy tha thứ cho tớ và làm bạn với tớ như trước. Dù gì tớ với cậu cũng đã từng là bạn thân. Tớ muốn tình bạn thân đó mãi tiếp tục.

Hoảng bật phắt dậy, cô bức xúc vì cậu nói vừa rồi:

- Tha thứ cho cậu ư? Bạn thân ư? Tớ lấy gì để tha thứ cho cậu đây. Dựa vào đâu để tiếp tục làm bạn thân với cậu đây, trong khi cậu đã bỏ tớ, vô tình với tớ, có mới nói cũ. Cậu nói thế mà nghe được à? Cậu không biết là tớ đang nghĩ gì à? Cậu hèn lắm, chỉ nghĩ đến bản thân mình thôi.

Trong quán, nhiều ánh mắt đổ về phía họ. Khuôn mặt Hoảng đỏ bừng, cô không muốn ngồi xuống nữa, cô đứng đó để làm cho ra vẻ, cô vùng vằng bỏ đi. Kiều biết là lúc này, rất khó có thể làm Hoảng nguôi giận, cậu đã không phải. Lẽ ra không nên để cô bức xúc về chuyện này, hay ít nhất, thời gian vừa qua đừng tỏ ra xa cách cô. Chuyện đã xảy ra rồi, không làm sao suy suyển. Đến lớp, Kiều thường cố tỏ ra trong mắt của mình có sự hối lỗi thực sự. Tâm trạng hối lỗi thực sự có cả trong tim cậu chứ không chỉ ở ánh mắt. Thế mà cậu vẫn không được chú ý, hết cách rồi chẳng?

Kiều một mình tìm cách đi thăm mẹ. Thật không khó để tìm thấy bà. Lúc cậu nhìn thấy, bà đang ngồi trên một ghế đá dưới gốc cây. Cậu tiến lại gần gọi, bà Hát ngẩng lên, cười gượng, rồi nụ cười nhanh chóng tắt ngấm. Hỏi mấy câu bà chỉ gật đầu. Tay bà đang giữ một con rùa bằng mấy đầu ngón tay chụm lại. “Mẹ kiếm con rùa ở đâu thế?”. Bà không trả lời. Kiều lại nói: “Mẹ vứt nó đi nhá”. Đoạn, cậu đưa tay định gỡ con rùa khỏi tay bà. Lập tức bà hét lên: “Không, không vứt”. Bà khư khư cầm chặt con rùa bằng cả hai tay, sợ Kiều lấy mất. Chi tiết này đồng nghĩa với việc bà đang biến thành một đứa trẻ. Phải, những cử chỉ điệu bộ của bà không khác gì một đứa trẻ. Bà ngồi đó, gần như vô hồn, không trọng lượng, không nghĩ ngợi về những đau khổ hành hạ bà trước đây.

- Mẹ ăn uống thế nào? Có tốt không? Mẹ có khỏe không?

Kiêu hỏi liên tiếp, bà mẹ chỉ làm mỗi việc là lắc đầu.

Tâm trạng của Kiêu với nhiều xót xa vô bờ bến. Cậu hận mình không làm được gì để giúp mẹ, bệnh của mẹ đã nặng đến thế rồi. Mẹ cứ mãi thế này, cuộc sống của mình sẽ ra sao. Nhìn mẹ nuôi, nước mắt cậu ứa ứa, như mạch nước ngầm rỉ rỉ chảy mãi. Dù biết là bà không thể nghe được những gì cậu nói, nhưng cậu vẫn kể lại giấc mơ đêm trước, cậu thấy mẹ đẻ về. Giấc mơ giống với ngày trước mà cậu đã từng kể. Tại sao hai giấc mơ lại giống nhau như vậy? Nó có ý nghĩa thế nào? Kiêu nói rồi tự nghe, cậu vô tư thể hiện niềm vui nếu giấc mơ đó thành hiện thực, ôi nếu mà điều đó thành hiện thực thì tốt biết mấy. Cậu tạm biệt mẹ ra về sau khi đã gửi lại ít quà, không ngớt rót nước mắt trong. Thương mẹ quá mẹ ơi, mẹ ơi...

Nhà Mẫn Yến xảy ra chuyện. Bố trốn tù bị bắt lại, tội nặng hơn. Cũng chỉ vì bố quá giận không kìm nổi xúc động khi nghe tin mẹ cô công khai theo giai. Đã rất lâu, mẹ không vào thăm bố cô. Giờ mẹ bỏ nhà đi Sa Pa theo người đàn ông đó, người đàn ông đang muốn làm tan nát cái gia đình đang xiêu vẹo của cô, người đang lôi kéo trái tim của mẹ cô đến một vùng trời nào đó, vấy thêm vào trái tim đó sự mông muội, những ám đen mù mịt; bồi vào đầu óc mẹ những ham hố tình tang. Cô ngày càng chán ngán cảnh đó. Mẹ như con ngựa bất kham, chẳng ai có thể quản nổi.

Sáng sớm cô mang khuôn mặt trĩu nặng đến nhà Kiêu, gặp cậu cô òa khóc:

- Anh ơi, em không thể chịu nổi thêm nữa. Mẹ em đã bỏ đi thật rồi, theo người đàn ông đó. Em không muốn sống nữa, anh ơi.

Cô vùi đầu mình vào đồng gối.

- Đừng quá đau khổ nữa. Em phải kiên cường lên, anh rất thông cảm cho hoàn cảnh của em. Những mất mát xảy ra với em là quá sức tưởng

tượng.

Mẫn Yến hét to hơn:

-Thật là không thể chịu nổi. Em chỉ là một đứa bé con. Tại sao mọi thứ cứ giội lên đầu gia đình em như vậy hả anh? Tất cả, tất cả mọi chuyện đau khổ đều dội lên đầu một đứa con gái là em. Tại sao lại như vậy hả anh? Anh ơi, sao lại thế hả?

Cô không cầm lòng được, đôi mắt không ngừng tuôn nước, giàn giụa tràn trên má, lăn xuống gối. Kiều nâng Mẫn Yến lên, ôm chặt vào mình, vỗ về. Những giọt nước mắt của Mẫn Yến ngấm qua lần áo Kiều, rơm rốp.

- Thôi em, có anh ở đây, đừng đau khổ quá. Đau khổ quá cũng không thay đổi được gì. Em chỉ nên chờ đợi mẹ hồi lại thôi. Mẹ em cũng thật là... chẳng còn nghĩ đến tình thân.

- Chẳng lẽ mẹ không còn chút gì đối với chị em em sao? Mẹ cứ bỏ chúng em như thả cỏ vậy, chúng em sẽ sống ra sao, lớn lên thế nào nếu không được sự săn sóc, dạy dỗ của cha mẹ. Ừ thì còn người thân, nhưng anh biết là em chỉ muốn có bàn tay của bố và mẹ. Không có mẹ, em chết mất. Mẹ có bao giờ nghĩ đến con cái mẹ không? Sao mẹ bỏ đi như vậy?

- Chắc mẹ em chỉ đi vài ngày thôi, rồi sẽ về.

- Không - Mẫn Yến lắc đầu - mẹ đi Sa Pa, chắc ở đó còn lâu, em đã nghe thấy hai người bàn nhau như vậy. Theo như họ nói thì đó là một “kỳ nghỉ kéo dài”. Em không biết ở mỗi tình này mẹ sẽ được lợi gì nhưng mẹ đã hy sinh chị em em còn gì. Mẹ đã hy sinh cả thể diện của mình, cả gia đình mong manh của mình. Em

ghét mẹ.

- Yến đã từng nghe thấy hai người nói chuyện đi Sa Pa sao?

- Vâng, em nghe rất rõ. Gã đàn ông đó nằm với mẹ em ở trên giường, nơi mà mẹ đã nằm với bố. Anh biết không, có chết em cũng không thể tin được điều đó lại xảy ra. Em những tưởng hai người đó chỉ có quan hệ bạn hàng, nào ngờ, họ đã vụng trộm qua lại với nhau từ trước đó. Bố em tuyệt đối tin tưởng ở mẹ. Còn mẹ thì phụ bố. Những việc làm sai trái của bố cũng chỉ vì giận mẹ, vì mẹ luôn thúc giục bố, vì mẹ chẳng bao giờ biết ngăn cản bố cả. Em thấy mẹ hoàn toàn không giống như những người mẹ khác. Chưa bao giờ mẹ nghĩ cho gia đình. Như vậy, thử hỏi làm sao chúng em hạnh phúc, nuôi dạy được chúng em nên người. Bạn bè em, anh biết đấy, rất nhiều đứa con gái đã từng hư hỏng, từng ngủ với con trai như gà vịt. Môi trường thôi, hầu hết bố mẹ đứa nào cũng có vấn đề. Chúng em bị dồn ép, bị sống trong một môi trường có vấn đề như vậy, làm sao nên người, làm sao chúng em có thể giữ gìn được bản thân, đầu óc chúng em làm sao không bị vấy bẩn.

- Anh hiểu mà, em và các bạn em, cả một thế hệ. Qua chuyện của gia đình em, gia đình Mẫn Hoảng, những chuyện ti vi đài báo nói tới, anh hiểu cả. Tuy anh mới chỉ là thằng nhóc nhà quê mới ra phố nhưng anh hiểu điều đó. Các em sống trong môi trường những nhiễu, sự bùng nổ của tất cả những rối ren phức tạp. Làm sao đầu óc còn trong sáng, làm sao không ảnh hưởng. Thôi, em rần rỏi hơn lên, đừng gục ngã.

Kiều ôm chặt Mẫn Yến trong vòng tay cứng cáp của mình. Tim cậu thành thịch đập, to đến nỗi Mẫn Yến có thể nghe rõ nó đập như thế nào và tưởng tượng ra những mạch máu được dẫn truyền ra sao. Một tay cậu dùng để nắm lấy tay Mẫn Yến.

- Nhiều lúc, em ao ước mình được là con của một người nông dân. Là con của người nông dân ở quê chắc đỡ phức tạp hơn, sống bình dị, mộc mạc. Em cũng không hiểu làm sao em có ý nghĩ đó và tại sao lại nghĩ được như vậy. Nhưng em thấy rất chán nản cuộc sống thế này. Em cứ hình dung

sau vài bộ phim chiếu về cảnh làng quê và thấy mình muốn cười. Em đã có ý nghĩ đó, anh ạ.

- Này em, không phải con của người nông dân là sướng. Ở thì cuộc sống của người nông dân đỡ phức tạp hơn, nhưng có cái khổ của họ. Quan trọng nhất là cái khổ về đói nghèo. Như anh đây sung sướng nổi gì. Nông dân cũng có những hoàn cảnh thật trở trêu.

Im lặng trong nhiều giây, khi con tim của Kiều dịu xuống, khi Mẫn Yến đỡ xúc động.

Mẫn Yến muốn đi Sa Pa tìm mẹ. Cô nói: Mình dứt khoát phải đi tìm mẹ. Trên đời, lại có người mẹ bỏ ba đứa con để theo một người đàn ông, mà không rõ là ông ta giúp gì cho đời mình, hay chỉ là một sự hiến thân nghiệt ngã.

Cô muốn Kiều đi cùng. Những ngày vừa qua, cô ở nhà Kiều, ăn nằm với cậu. Cô đã làm cho cậu thỏa mãn, đã nói lời yêu, thề thốt. Cái tình yêu trẻ ranh! Dẫu biết vậy, nhưng Kiều yêu thật. Cậu bị sự cuồng nhiệt của Mẫn Yến mê hoặc, bị vẻ yếu đuối nữ tính cô mê hoặc, bị hoàn cảnh đau khổ của cô cuốn vào. Cậu yêu cô và không muốn cô chịu khổ. Cậu cần phải bảo vệ cô. Vậy thì lúc này, chẳng điều gì quan trọng hơn là tình yêu của cậu dành cho cô. “Đúng, cô ấy yêu mình thật, và mình yêu cô ấy”. Cậu trở đi trở lại ý nghĩ đó. Nếu đã yêu, thì làm sao không thể giúp đỡ nhau.

- Anh đi với em chứ?

- Nhất định. Chuyện học hành của anh lúc này không còn quan trọng nữa, không quan trọng bằng em - Lời của Kiều chắc như đinh đóng cột.

- Vâng, em rất vui khi anh nói vậy.

Đến được Sa Pa, để tìm được mẹ ở đâu cũng là cả một vấn đề. Cả ngàn vạn người giữa một cái thị trấn miền núi này, biết tìm người mẹ vô

trách nhiệm ở đâu? Cả hai ngỡ ngàng giữa không gian xa lạ chưa một lần đặt chân đến. Rừng núi trập trùng. Đường ô tô từ Lào Cai lên Sa Pa uốn lượn vòng vèo. Người dân tộc Mông đi đâu cũng í éo cái cát-sét nhỏ bên mình. Khoảng thời gian dài đi tàu rồi sau là ô tô khiến Mẫn Yến còn đang chệnh choáng, Kiêu mệt lả. Họ vào một quán nhỏ để ăn một cái gì đó lót dạ, rồi tính tiếp. Kiêu hỏi: “Em có nghe nói họ dự định đến một khách sạn nào đó không?”. Mẫn Yến gõ gõ ngón tay vào đầu suy nghĩ, rồi lắc đầu, nói là không nghe thấy. Sau khi ăn được mấy miếng phở, cô nói: “Em chỉ biết là trong mơ, em thấy mẹ và người đàn ông đó ở một khách sạn được xây dựng bằng rất nhiều gỗ rừng. Trông một màu vàng hươm. Hình như đó là khách sạn rất rộng. Không hiểu đó là khách sạn nào”. “Được, chúng ta có thể hỏi. Em ăn nhanh lên”. “Vâng!”

Ăn xong, Kiêu đánh bạo hỏi một người, rằng ở đây, khách sạn nào được dựng lên bằng nhiều gỗ nhất. Họ nói có khách sạn đó, tên là Victoria. Người đàn ông sở hữu hàm răng vầu, đen, lúc nào cũng có cảm giác bổ vào người khác đó nhiệt tình chỉ cho cô cậu phải đi đến nó thế nào, cũng không quên nói “Đó là khách sạn lớn và uy tín nhất của Sa Pa”. Hai người tìm đến khách sạn Victoria, chân mỏi như không muốn nhúc nhích. Một đoạn, Kiêu cũng Mẫn Yến trên lưng thất thế bước, phờ lớ cười. Cô quá mệt. Cậu lừ đừ lừ đừ đôi mắt, miệng phờ phạc thờ.

Đúng là có một người đàn bà và người đàn ông có tên như Mẫn Yến nói thuê phòng, nhưng hiện tại họ đã gửi lại chìa khóa và đi vào bản thăm quan. Không ai biết họ đi vào bản nào, có thể đến tối mới về. Hai người đợi, chắc chắn rồi. Đã có thông tin như vậy thì chắc chắn sẽ tìm được mẹ. Mẫn Yến khẳng định vậy. Họ tụt xuống cổng khách sạn ngồi chờ. Những chiếc ô tô xuống và lên, xả ra những chùm khói nghi ngút đen. Khách đến đây thường là người nước ngoài, thi thoảng mới có người dân Việt, mà thường là hướng dẫn viên hoặc nhân viên khách sạn.

Chiều tối hai cô cậu đã uể oải, tâm trạng quá mệt mỏi vì đợi chờ, vẫn không thấy người cần tìm xuất hiện. Hết đứng lại ngồi, hết ngồi lại đứng. Ba lần bảy lượt Kiều muốn hỏi lễ tân xem có chắc chắn rằng mẹ Mẫn Yến và người đàn ông đó lưu trú tại khách sạn này. Mẫn Yến bảo: “Không cần hỏi lại, họ đã nói là chắc chắn rồi. Hơn nữa, họ còn đưa ra chứng minh thư của người đàn ông đó, em chắc chắn. Có lẽ là xảy ra chuyện gì đó hai người không về được.” Nhưng rút cục hai người phải vào hỏi lại lễ tân. Được họ cho xem lại chứng minh thư của người đàn ông một lần nữa. Không thể sai được. Một trong hai người lễ tân nói rằng, có thể họ vào trong bản, thấy ở đó hấp dẫn hoặc có trở ngại gì họ ở lại hôm sau mới về. Victoria vẫn thường có đối tượng khách như vậy. Chắc thế thật, Mẫn Yến lại bệt xuống đất, đau khổ, chán chường. Kiều kéo cô đứng dậy.

- Phải đi thôi em.

- Đi đâu hả anh?

- Thì phải kiếm một chỗ nào đó để tối còn ngủ chứ. Cứ ngồi đây mãi sao được. Sáng mai chúng ta lại đến đây đợi.

- Vâng, nhưng ở đây cũng được.

Kiều đưa mắt nhìn lên những khu phòng sang trọng được bố trí lạ mắt, được trang hoàng bằng loại gỗ thông, rất bắt mắt, tỏ vẻ thán phục. Điều mà cậu muốn nói với Mẫn Yến là giá cả. Xong, cậu nói luôn cho Mẫn Yến rằng, ở khách sạn sang trọng thế này sẽ mất rất nhiều tiền, nên đến một khách sạn nào bình dân thì hơn. Mẫn Yến hiểu, cô đành bước theo cậu. Đêm đó, đôi trai gái tìm được một khách sạn bình dân, với giá phòng một trăm năm mươi ngàn. Tuy không phải là nơi lý tưởng, nhưng cũng đủ gây cảm hứng cho chuyện làm tổ...

KHI VẾT THƯƠNG NẪM XUỐNG

Nguyễn Văn Học
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Bản Cát Cát, trời mờ sương. Mỹ ngủ ngon không giác nên dậy từ rất sớm. Giữa núi rừng đầy sương, chị nhớ về các con. Chuyển đi này, đã mấy lần chị xa xăm nghĩ về con, mà tất cả chúng đều chẳng được nuôi dạy tử tế. Chị và tình nhân tên Tạ ngồi ăn sáng. Tạ vừa nhận điện thoại của đàn em. Nghe xong, tâm trạng bức bối nên với Mỹ, chẳng mặn mà. Chị hỏi câu nào trả lời câu nấy.

- Anh phải chứng minh cho em thấy rằng, anh có khả năng che chở cho em. Anh thấy đấy, vì anh mà em đã vô trách nhiệm với ba đứa con em, có lỗi với chồng em ở trong tù. Gia đình em đã tan nát, chẳng còn gì nữa. Em và chồng em đã cố gắng làm giàu, cuối cùng chẳng có gì trong tay.

- Hắn đáng bị như vậy mà. Em không muốn vậy sao? Chính em cũng muốn hắn vào tù, chẳng lẽ giờ lại ân hận. Cứ yên tâm. Hứa được là anh làm được.

Người đàn ông nhà từng hồi khói thuốc lên trời. Chiếc áo vắt ngang vai đến đoảng. Mỹ ôm lấy cánh tay anh ta, những nhặng:

- Anh nhớ đấy, do miệng anh nói, em tin. Anh đừng bao giờ tỏ thái độ với em.

- Đừng nói nhiều thế được không? Anh muốn lên đây là để thư giãn chứ không phải để em buộc dây vào cổ anh, bắt anh phải thế này thế nọ. Em không thích thì có thể đi về.

Mỹ sững người, ngây dại. Người đàn ông mà chị hy sinh cả gia đình, tiết hạnh và danh dự để đi theo, đang gội nước sôi vào tim gan chị. Đàn ông bị ối quá, chị nghĩ, giờ là lúc chị thấy ân hận vì mình đã theo người đàn ông này. Kẻ đã tìm cách hạ gục chồng chị, đẩy chồng chị vào tù. “Ôi, nhưng chính mình là người đã tiếp tay cho hắn. Giờ không quay lại được rồi, Giang đã vào tù, còn cách nào nữa đây”. Thôi được, Mỹ nghĩ, cần phải nuốt hận vào trong, đã theo hắn thì không thể to tiếng được, lúc này nên ngậm miệng cho yên chuyện, rồi tìm cách moi của hắn.

- Thôi mà anh - Mỹ nói với Tạ - sao anh cứ nóng nảy với em nhỉ?

- Nhưng mà anh không chịu được em những nhằng.

Mỹ hôn chụt một cái vào má Tạ, lay lay người “thôi mà anh, em xin”. Tạ không nói gì, cảm thêm liều thuốc nữa vào miệng rồi bảo Mỹ “về Sa Pa thôi”. Đường từ bản Cát Cát về đầy gió và sương. Núi trập trùng bị dờn đuổi lại phía sau. Chiếc xe Minkhơ của gã dân tộc Mèo thuận thực lượn qua những đường cua. Mỹ thấy gió ộc cả vào miệng mình, đắng ngắt.

Về khách sạn Victoria thì thấy Mẫn Yến đã ngồi đấy với một thằng con trai. Chị bất ngờ đến ngỡ ngàng.

- Mẹ, mẹ ơi, con đợi mẹ mãi như người đây.

- Kìa, sao con lại ở đây? Làm sao biết mẹ ở đây mà tìm - Mỹ ngạc nhiên hỏi con.

- Con biết chứ, mẹ là mẹ của con. Con phải đi tìm mẹ về, con không muốn mẹ đi với người đàn ông đó nữa. Con chơi đủ rồi, từ nay con sẽ ngoan. Mẹ hãy về với con, rồi chúng ta sẽ tìm anh và chị con về. Mẹ đừng đi nữa.

Tạ tiến đến nhìn Kiên và Mẫn Yến, hất hàm:

- Sao hai đứa nhóc này biết chúng ta ở đây mà tìm đến. Rách việc thật, tổng cổ chúng về.

Kiêu nhìn Mỹ, Mỹ nhìn Kiêu. Cậu khẽ chào: “Chào cô, cháu là bạn của Yến”. Mỹ không nói gì thêm, ôm lấy con gái:

- Con về đi, rồi mẹ sẽ về.

Mẫn Yến không chịu:

- Không, con không về. Mẹ phải về cùng con.

Người đàn ông dữ dằn nói:

- Không về, ta bắt sang bán cho bọn Tàu, đừng có trách.

Mẫn Yến bỏ mẹ ra, nhìn thẳng vào người đàn ông:

- Tôi chả sợ ông đâu. Ông là loại người như thế nào, bản thân ông cũng biết. Chính ông đã làm cho gia đình tôi tan nát. Ông cướp vợ của bố tôi, cướp mẹ của tôi. Qua những chuyện mà ông và mẹ tôi đã nói với nhau trên giường của bố tôi, tôi nhận ra rằng, chính ông đã hại bố tôi vào tù. Mẹ tôi đã quá sai lầm khi đi với ông. Không hiểu là mẹ tôi có nhận ra cái xấu xa trong con người ông không.

Sự phản ứng gay gắt của Mẫn Yến làm Tạ nóng bừng mặt, nổi giận. Tạ hét toáng, vung tay, định tát Mẫn Yến nhưng mẹ cô ngăn lại. Cùng lúc đó, Kiêu đứng lên che cho Yến.

- Ông không được phép làm thế - Kiêu nói.

- Thằng oắt, khôn hồn thì biến - Tạ trợn mắt.

Mỹ nói:

- Anh không được đụng đến con gái em.

Tạ dịu xuống:

- Được, không đụng thì không đụng. Em nghe đây, hãy bảo nó mau chóng về đi, đừng để ảnh hưởng đến việc của anh. Nếu không thì em cứ việc đi cùng nó. - Nói xong, Tạ bỏ vào phòng. Anh ta làm thủ tục trả phòng để đi nơi khác. Mẫn Yến cầu xin mẹ hãy trở về. Cô vừa nói vừa khóc, nước mắt trộn tóc. Mỹ ôm chặt lấy con, bảo:

- Về đi, rồi mẹ về sau.

Chị quay sang nhìn Kiều:

- Nhờ cháu đưa Yến về, cô sẽ về sau. Cô năn nỉ cháu đấy!

Mẫn Yến giãy nảy:

- Không, không được. Mẹ phải về ngay với con, đó là người đàn ông không tốt. Mẹ về ngay với con đi mẹ. Người đàn ông đó là gì mà khiến mẹ phải khổ như vậy?

- Yến à, mẹ biết là mẹ đã sai, có tội với các con. Hãy về đi, rồi mẹ sẽ về. Mẹ phải giải quyết nốt một số việc.

Tạ thu dọn xong đồ và trả phòng, thanh toán tiền, trao chìa khóa, lấy lại giấy tờ tùy thân. Cô lễ tân xinh xắn nở nụ cười tiễn khách. Tạ vừa kịp rọi đôi mắt ngập ngụa dâm dục, xoáy vào phần ngực lộ ra ngon ngon trắng của cô, được bọc bởi làn áo mỏng rất dễ cho người khác cảm giác khêu gợi, với màu sắc nuột nà, đầy chất sơn nữ. Anh ta ném cho Mỹ túi đồ, bảo: “Đó, anh đã gom vào, chúng ta đi thôi”. Mỹ cố nán lại chút nữa để khuyên con. Chị đưa cho Kiều ít tiền, bảo để đi đường. Mẫn Yến không chịu, giữ lấy tay mẹ. Cô không cần tiền, cô cần trái tim, phải, là trái tim mẹ kia. Mẹ cô nhìn người đàn ông kia.

Chiếc xe Minkhơ Tạ gọi đang đợi. Tạ nói: “Nếu em muốn ở lại với con em thì anh đi đây”. Mẫn Yến càng gào lên, tha thiết, nước mắt chưa bao giờ chảy nhiều đến thế. Hàng nọ tiếp hàng kia, giọt lớn đè giọt nhỏ, vô tận.

Mỹ không thể bỏ được người đàn ông kia. Chị thà để con lại còn hơn từ bỏ điều mà mình đeo đuổi bấy lâu. Đó là người đàn ông đã cho chị sung sướng, cho chị sự mê mị và cuồng dại. Nhưng chị cũng bật khóc, trong giây phút này, sự thảm hại diễn ra. Tâm trạng bị giằng xé. Một bên là người tình, một bên là con gái, lựa chọn thế nào? Mỹ bảo con:

- Về đi con, nhé, rồi mẹ sẽ về.

Nói rồi, chị ngồi lên xe, sau người đàn ông đó. Gã xe ôm người Mèo nổ máy. Không thể ngăn cản được mẹ. Không thể làm cho mẹ tỉnh ngộ, dứt ra khỏi người đàn ông đó, Mẫn Yến khuyu xuống...

Trở về, tinh thần Mẫn Yến ngày càng rơi vào trạng thái bất ổn. Cô ốm ngật ngẹo, chìm trong đau đớn. Nhà cô, thậm chí không còn một cái gì để ăn. Đến bữa, nếu cô không đến với Kiều thì sẽ được bà tìm, gọi về cho ăn. Cú sốc đó cũng nhức nhối như khi bố cô bị bắt. Mẹ là gì thế, không còn một chút tình mẹ con nữa thật sao, vậy mà mình cứ nghĩ tìm thấy mẹ thì mẹ sẽ về với mình, nhưng mẹ đã đi rồi, biết bao giờ...

Kiều thương Mẫn Yến vô cùng. Chẳng ngờ lại có người mẹ bỏ con. Cùng với ý nghĩ về mẹ Mẫn Yến, cậu nghĩ về mẹ mình. Không, chắc là mẹ không bỏ mình như mẹ Mẫn Yến. Cậu khẳng định với bản thân vậy. Cậu cũng thay đổi, cùng với lối sống buông thả của Mẫn Yến, cậu bị tiêm nhiễm. Sau cơn sốc này cô đau khổ nhiều hơn, cần Kiều nhiều hơn, cậu bị quay theo guồng quay của cô, hút theo cô, từ đó bỏ bễ, chán nản việc học hành. Lúc này, tư tưởng của cậu không còn hứng thú đến việc học. Tất cả những chuyện đang diễn ra khiến cậu hoài nghi. Và lại, chính anh Tôn cũng

đã nói với Kiều rằng, học hành ra không có cơ cũng chẳng xin được việc gì mà làm. Mẹ nuôi thì trong trại tâm thần, biết ngày nào ra?

Quyết định bỏ học ở ngôi trường được cậu nghĩ là “không có tương lai” đó. Cả ngày cậu và Mẫn Yến ở bên nhau. Sống theo kiểu vợ chồng trẻ con, làm tình kiểu trẻ con, khóc theo kiểu trẻ con. Tinh thần cậu suy sụp theo sự suy sụp của Mẫn Yến, quả tim đập theo kiểu quả tim Mẫn Yến đang đập.

Mẫn Yến thích cả ngày đêm cùng Kiều đi chơi, đến quán hát, sàn nhảy, vũ trường. Nhà đóng cửa lại. Cô cậu thấy mình được tự do. Những người thân cận với bà Hát có đến xem xét tình hình của Kiều, họ thực sự không đưa ra bất kỳ yêu cầu gì đối với cậu, cũng chẳng ai tị nạnh cậu. Ông bà muốn Mẫn Yến về nhà ở với họ, nhưng Mẫn Yến không chịu. Lời nói của ông bà không tác dụng gì với cô. Nhìn cô tiêu tụy, khổ đau, họ chỉ biết thở dài. Mọi chuyện quả là quá sức đối với nó. Họ nghĩ vậy. Cô cháu gái của họ nhuộm tóc vàng hoe, mặc những bộ quần áo sặc sỡ, cũn cỡn ngấn, tỏ ra bất cần trước tất cả.

Không thấy Kiều đi học, Hoảng đã lên tiếng. Chứng tỏ cô còn tình cảm với Kiều. Cô biết chuyện này là do Mẫn Yến, vì con bé đó, cậu ta đã đánh đổi cả tương lai của mình. Lời lẽ của Hoảng chẳng thay đổi được gì. Kiều thực sự sa lầy rồi, đầu óc trở ra, chỉ còn biết một điều là phục tùng Mẫn Yến.

- Cậu thay đổi nhanh quá, tớ không thể hiểu nổi. Dù sao thì cậu vẫn phải tiếp tục đi học chứ.

Kiều cười nhạt:

- Học làm gì! Cậu thấy đấy, tớ là kẻ chẳng có tương lai gì cả, có học to đầu lên thì vẫn vậy thôi. Mẹ nuôi đã vào trại, cố gắng chỉ nuôi được tớ bằng

tiền tiết kiệm. Biết là mẹ có khỏi được không. Nếu mà mẹ không khỏi được, tớ sẽ phải đi làm thuê.

- Đừng như vậy, cậu còn phải tìm mẹ đẻ. Mẹ nuôi cậu sẽ khỏi thôi, cô ấy sẽ trở về. Cậu hãy đến lớp đi, đừng bỏ giữa chừng.

- Tại sao cậu lại quan tâm quá sâu vào chuyện của tớ thế nhỉ? Thôi đi, hãy để tớ yên. Chào cậu!

Kiều vùng vằng bỏ đi, khiến cho Hoảng không thể tin nổi, một cậu bé đã từng ngoan Ngoãn, có chí khí như vậy lại thay đổi hoàn toàn, biến thành một con người khác.

- Đành chịu, cậu đã quá si mê con bé đó, để rồi xem, cậu sẽ phải trắng mắt ra thôi - Hoảng nói với cái bóng Kiêu vừa đi khuất.

Chuyện Hoảng tìm gặp Kiêu, Mẫn Yến có biết. Cô khó chịu khi thấy Hoảng làm như vậy, cô nói với Kiêu:

- Anh đừng gặp chị ta nữa. Chị ta nói gì với anh vậy?

- Hoảng muốn anh tiếp tục học. Anh từ chối.

- Anh nói thế nào?

- Thì chỉ bảo không có hứng học nữa. Xong bỏ đi. Anh chỉ muốn làm em vui.

- Thế thì tốt. Anh tốt nhất, quan trọng nhất đối với em, không có anh, có lẽ em “toi” rồi. Buồn chết đi được!

Hai người chuẩn bị cho một cuộc chơi mới ở vũ trường Z. Sự thế này do Mẫn Yến “dẫn dắt” cậu. Cái đầu còn quá non nớt với sa đọa được Yến tiêm nhiễm hết sức thành công. Ngay cả chuyện cậu bỏ học Mẫn Yến cũng góp phần tích cực, cô làm cậu mù mịt. Cậu không muốn đi vũ trường, cô

tìm mọi cách để cậu có thể muốn đi. Nơi đó cạn bấy nhiêu, quyến rũ và ham hố chẳng từ bỏ một ai. Kiêu không còn nhiều tiền. Cho đến lúc này, sự lo lắng về tiền đã hiển hiện trên khuôn mặt Kiêu. Mẹ nuôi trao quyền lại cho Kiêu được lĩnh tiền lãi và hầu như cũng nói cậu hoàn toàn không có quyền rút tiền khi bà chưa đồng ý. Và để chứng thực điều đó cậu đã đến hỏi. Người ta nói lại cho cậu điều đó. Trong thời gian này cậu chỉ được hưởng phần tiền lãi.

Đêm đó, Kiêu đổi xe cho một người bạn. Xe của mẹ nuôi để lại là xe nữ rất khó đua. Sau khi dùng “tài mà”, đầu óc lâng lâng, cả bọn hơn chục chiếc xe máy đổ ra đường. Càng đi nhanh thì thấy mình chậm chạp. Kiêu chưa phải là tay đua có đẳng cấp, nên bị bỏ lại phía sau. Cậu nhận được sự chế nhạo của chúng ngay khi chúng quay trở lại. Không chịu được kích động, máu cậu sôi sục. Cậu chỉ tay vào một tên:

- Mà dám, tao sẽ đua với mày.

Thằng kia gật đầu, cười ha hả. Cả bọn cổ vũ hò reo, hét toáng cả một đoạn phố.

- Này - Thằng kia hất hàm - đua thì phải có phần thưởng cho người chiến thắng chứ. Cược gì nào.

Kiêu nhìn sang Mẫn Yến, cô lắc đầu, ra hiệu đừng cá cược. Bởi vì cậu không còn gì đáng giá trên người. Mẫn Yến cũng không còn tiền. Thằng kia nhìn sang Mẫn Yến:

- Mà dám cá cược cô người yêu không? Cô ta cũng ngon đấy!

Mẫn Yến lắc đầu, bảo Kiêu đừng lấy cô ra làm đồ cá cược. Kiêu bảo: “Mày đừng bậy bạ, không đời nào. Hãy chơi với tao cho xứng đáng mặt thằng đàn ông. Sợ thì đừng hên hoang!”. “Được rồi, đấu đi”, thằng kia gật.

Kiêu nói với Mẫn Yến:

- Yên tâm. Anh sẽ quay lại sớm.

Hai chiếc xe chuẩn bị cuộc đua, hai xe đi sau làm trọng tài. Mẫn Yến hồi hộp chờ đợi trong sợ hãi. Nhưng sự dứt khoát đến hiên ngang của Kiều đã cho cô bình tâm lại. Phố, trong không khí dường như trì trệ sau một ngày bỏ hơi tai mệt mỏi vì lo toan đồng tiền, bát gạo... Giờ chỉ còn thừa thớt bóng người và những ánh đèn yếu ớt trong sương mờ huyền hoặc. Bất kỳ một âm thanh, lạ lùng hay chói gắt đều cảm tưởng sẽ cắt đôi màn đêm ra, xé không gian ra như người ta xé miếng giẻ rách. Tất cả đều tạo sự rùng rợn.

Sau câu hiệu lệnh “chuẩn bị, một, hai, ba”, hai chiếc xe bị vặn ga hết cỡ lao vút, rạch trong không gian hai vệt khói và đường rú sắc ngọt. Trong nháy mắt chúng đã biến mất vào trong đêm tối, chỉ tiếng kêu động cơ là khó bị khuất lấp. Hai tay đua gù lưng xuống, mắt mũi gần như không có tác dụng trong lúc này. Trên đường đua, chiến thắng có lẽ phải dựa vào lòng dũng cảm, sự nhanh nhạy của các cơ quan cảm giác. Sự thuần thục của đối thủ trên đường đua mấy năm qua, cộng thêm cả phần liều lĩnh của thằng oắt khét tiếng ăn chơi khiến ai nghe thấy đều rùng mình, đã chịu thua tinh thần bền bỉ của Kiều. Ngoài ra, trong cậu sôi lên sự quyết tâm cao độ. Lúc đó chính Mẫn Yến cũng thót tim khi thấy xe cậu vọt lên. Cô biết Kiều chưa từng đua với ai, chưa từng một lần thử sức, số lần đi xe máy không nhiều, trong người chỉ có ít “tài mà”. Dù sao cũng không thể thắng được tên kia, cô nghĩ chẳng may xảy ra chuyện gì thì nguy.

Nhóm thanh niên ở lại, một vài tên đã chờ những cô gái ngồi sau xe đến một quán bar khác tiếp tục ăn chơi. Chỉ năm tên thanh niên ở lại cùng Mẫn Yến đợi. Trong lúc chờ đợi hai người đua xe và hai trọng tài trở về, chúng không chịu được sắc đẹp của Mẫn Yến, dù đã phôi phai chút ít. Khi đó đã “phê” thì dù cô gái trước mặt xấu xí, chúng vẫn muốn giở trò đòi bại. Chúng vạt Mẫn Yến ra, xé toạc quần áo, mặc cho cô giãy giụa kêu gào. Một tên bịt miệng, mấy tên kia kéo cô vào góc khuất. Tại đây, cuộc cưỡng

hiếp tập thể diễn ra bạo liệt. Trước sức mạnh, nỗi khát thèm của những con thú, cô gái yếu đuối chỉ còn những cái cường lại yếu đuối, rệu rã, rồi từ từ lịm xuống, không còn đủ sức để kêu, để cựa quậy. Trong giây lát đởn đau này, cô nghĩ đến Kiêu. Anh ơi, anh về đi! Những con thú không ngừng xâu xé cô, tranh giành nhau hành hạ cô. Toàn thân đau rát, ê ẩm. Cô thấy mình gần với đất và nước. Rồi từ từ, dòng nước đã ập tới thực sự bất ngờ, cuốn phăng đi tất cả, vạn vật chìm vào cảm giác không trọng lượng, nhẹ bẫng.

Mẫn Yến đã cắn lưỡi. Khi máu từ miệng cô ộc ra, những tên kia dù biết cô không còn cựa quậy, không còn cảm giác, vẫn ra sức ấn vào trong cô, thay nhau từng tên một. No nê, chúng nhìn cô gái, thấy cô không cựa quậy, máu ứ từ trong miệng. Chúng bảo nhau: Chắc nó đã chết. Một trong số bọn chúng bảo: “Thôi, rút nhanh!”

Mấy thằng nhìn nhau, chúng lên xe, nổ máy, biến vào bóng đêm.

Khi Kiêu tiếp tục xé một vệt dài trong không gian quay trở lại thì không còn ai ở đó. Cậu đứng lại. Lát sau ba người kia cũng về đến nơi. Cảm giác có điều gì bất thường, cậu nhìn xung quanh. Xác Mẫn Yến nằm bải hoải góc xa, Kiêu thả xe ra, lao đến tìm. Trời ơi! Một cái xác nhàu nát, bê bết máu, không mảnh vải trên người. Kiêu thét lên trong đêm, thảm thiết. Cậu choáng váng, ân hận trộn lẫn nỗi đau ê chề. “Do anh cả, anh có tội, Yến ơi”. Nước mắt Kiêu chưa bao giờ rơi nhiều đến thế, chưa bao giờ cậu thảm thiết khóc như vậy. “Là những con chó đó”- cậu mím chặt môi nói. Cậu biết những kẻ nào gây ra chuyện này.

- Lũ chó, tao phải giết hết chúng mày!

Tiếng cậu gầm lên như tiếng gầm của mãnh thú giữa đại ngàn.

KHI VẾT THƯƠNG NĂM XUỐNG

Nguyễn Văn Học
www.dtv-ebook.com

Chương 19

Hôm con vào thăm, chẳng hiểu sao bà Hát không thể vui. Lẽ ra bà đã định vui vẻ với nó, nhưng lúc nó ở bên bà lại chẳng muốn thốt một lời nào. Lòng người mẹ từng mất con, giờ có con nuôi, lại nhưng nhức cảm giác không thể nào cưỡng lại nổi. Ôi con người, cùng với cái ham hố cố hữu của nó, đã chẳng cần giữ chuẩn mực đạo đức hay bất kỳ điều tiếng gì, để thốt ra, bộc lộ cái thèm khát, mà điều đó thể hiện ngay đối với thằng con nuôi. Hôm Kiều vào, một người bạn của bà ngồi ghế bên kia có chứng kiến việc này. Bà ta là một người “trốn đời bỏ vào trại”, thực ra tình trạng bà không đến mức vậy. Bà biết rằng bà Hát đã tỉnh ngộ, có thể ra khỏi trại ngay sau đó. Tình trạng của bà Hát không đến nỗi phải cảm mình lâu dài trong trại tâm thần này, chỉ là do sự suy nhược của những ý nghĩ, hay sự trầm cảm tức thời. Có phải vì thế mà hợp, chơi được với nhau chẳng?

Người đàn bà kia tiến lại ngay sau khi Kiều bước đi. Bà muốn hỏi tại sao bà Hát lại hờ hững với cậu ta như vậy? Bà Hát đã không ngần ngại nói ra tâm sự của mình, rằng mình vào đây là vì cậu ta. Để mạnh dạn như vậy, phải có thời gian người đàn bà với vài sợi tóc bạc phất phơ trước mặt kia, nói rõ quan điểm của mình trước đó, bắt chuyện trước, thấy hợp hứa sẽ là bạn, là chị em tốt của nhau. Chẳng giới đất nào xui khiến, hai người cùng tháng cùng năm sinh.

Những mệt mỏi đối với bà Hát, cảm như đã quá dư thừa. Bà nghĩ thời gian vào đây, biết đâu là một sự tĩnh tâm để bà có thể nguôi ngoai những ý nghĩ đó: Muốn ăn nằm với thằng con nuôi. Điều mà chưa bao giờ thấy thông dụng trên các phương tiện thông tin đại chúng, vốn thích chọc vào đời tư người khác, thổi phồng thành những sự kiện lạ, câu khách kiếm tiền.

Có thể, thời gian vào đây làm bà nguôi ngoai nhưng sẽ là sự thiệt thòi cho cậu. Sao hôm trước bà không dặn cậu mỗi tháng hãy vào thăm bà một lần nhỉ, để bà có thể biết được tình hình ăn học của cậu. Không hiểu tại sao lúc đó hàm răng bà cứ sít sịt vào nhau, không muốn mình tỉnh táo lại?

Cùng những lời động viên của bà bạn, bà Hát muốn ra trại. Bà ta bảo: “Bà còn cậu con nuôi đó, muốn nó là chỗ dựa tuổi già sau này thì bà phải ra ngoài, chăm lo cho nó. Hãy quên ý nghĩ kia đi. Bà có thể kiếm người đàn ông khác. Đừng bi quan thế, vô lý lắm, khó hiểu lắm!”. Bà Hát hỏi lại bạn mình, bà ta nói, hoàn cảnh của bà ta khác, đau khổ chồng chéo, không điên cũng muốn điên. Thà biến thành người điên để đỡ đau đớn, khỏi phải chịu sỉ nhục của người đời. Bà ta nhắc lại: “Hát, bà phải ra ngoài, rồi sẽ có dịp chúng ta gặp nhau. Đây là dạng nhà tù tâm trạng, hãy mở lòng mình ra, đừng để cậu bé đó hỏng, ngoài đời nhiều cạm bẫy lắm, nó vượt sao nổi”!

Đúng, nó chỉ là một thằng nhóc. Những điều gây ra cho nó đủ để nó nghĩ ngợi lung tung, chơi với mất niềm tin. Giờ một mình sống trong ngôi nhà đó, giữa một xã hội mà nhắm mắt lại, cũng nhìn thấy tai ương rình rập. Con người của thời hiện đại ngày càng trở lìa với những hiện tượng cần huy động cảm xúc, tình người nhất. Con người hiện đại hăm mộ đồng tiền và giàu sang, dư dật và trì trệ. Từ hôm nó đến đây đã hơn một tháng. Bà đếm từng ngày. Bà không thấy nó trở lại. Thời gian như vậy đủ để bà nghĩ về những việc làm vừa qua, những khổ ải, đau đớn diễn tiến. Tai ương ập đến không báo trước, như bất kỳ sự bất thường của thiên nhiên nào, bà đã khuyu ngã.

Đấu tranh với sự giằng co: Ra hay không, cũng phải mất mấy ngày của bà Hát. Đấu tranh để vào đây khó thế nào, thì khi ra khó gấp đôi. Đó là khi bà bạn nói một câu: “Bà muốn ngồi tù trong trại tâm thần để từng ngày giết con nuôi mình sao?”, bà Hát mới chịu đi đến quyết định cuối cùng: ra ngoài.

Đúng như lời bà bạn, nếu còn lưỡng lự ở trại tâm thần chẳng khác nào giết con từng ngày. Khi trở về nhà cùng với sự an tâm là đã thoát khỏi nơi đó, bà Hát chỉ thấy một sự bung bét. Nhìn chung, ngôi nhà với những đồ đạc chẳng thay đổi mấy, điều bà quan tâm là tâm trạng và bản thân thằng con nuôi kia. Nó gầy gò, mắt trũng sâu hoắm, đang nằm bệt trên giường bừa bộn đồ đạc. Thằng con nuôi thấy mẹ, góc đầu dậy chào. Bà mẹ tiên đoán có điều gì đó không ổn khiến nó đầu bù tóc rối và chẳng quan tâm đến điều gì. Kiêu co người lên, chân ở tư thế quỳ, đầu úp vào đồng gối, kêu gào:

- Mẹ ơi, con giết chết bạn con rồi. Con đã hại Mẫn Yến rồi, cô bạn con đó.

Bà mẹ sửng sốt:

- Sao? Con giết, con giết hồi nào?

- Con đã giết chết bạn con. Con và Yến đi chơi, con bỏ cô ấy lại đi đua xe. Khi quay lại thì thấy cô ấy đã chết. Yến bị bọn chúng cưỡng hiếp tập thể rồi tự cắn lưỡi mà chết. Tại con cả mẹ ơi.

Đau khổ đã làm Kiêu quên lý do làm sao mẹ ra khỏi đó, càng không nhận ra là mẹ đã bình thường trở lại. Vĩnh viễn chẳng bao giờ ngờ người mẹ này đã vào đó như một sự cải biến tâm hồn, mà lẽ ra không nên vậy. Bà đã nghĩ quẩn, thành ra cả chuỗi ngày hành động luẩn quẩn, sai lệch với thiên chức và nhân cách con người. Tuy nhiên, cũng chẳng ai có nhiều thời gian để phân tích: Đừng nên phạm tội này, tránh xa ham hố kia. Ham hố dục vọng ứ đọng trong con người, có bao giờ dự báo.

- Bạn con chết lâu chưa, giờ ra sao rồi?

- Nửa tháng rồi mẹ ơi, nửa tháng qua con day dứt không ngủ được. Không chơi với con thì cô ấy không chết, con không ham vui thì cô ấy không chết.

- Được rồi, có phải là cái cô hay chào mẹ đó không? Con nói rõ xem nào.

- Hay chào mẹ là Hoằng. Chỉ khi mẹ đi vắng con mới thân với Yến. Chúng con ngày nào cũng đi với nhau. Gia đình cô ấy tan nát, cho nên không còn động lực nào để cho cô bé ấy bình tâm lại. Cô ấy vất vưởng sống, trong khi con lại là kẻ đã tiếp tay, chẳng giúp được gì cho cô ấy bình tâm lại, thoát khỏi con đường sa đọa. Con là thằng hèn phải không mẹ?

Bà Hát ngồi xuống bên cạnh con, cố gắng để tìm hiểu rõ xem chuyện này rút cục là thế nào. Nếu quả đúng như vậy thì sự việc đã trở nên nghiêm trọng.

- Những kẻ cường hiếp bạn con là thế nào? Chúng có bị bắt không?

- Đó là những kẻ đã từng nhảy cùng chúng con ở vũ trường. Chúng đã bị bắt.

- “Nhảy cùng ở vũ trường?” - Bà thốt lên rành rọt. Sao lại như thế được, con bà đã đến vũ trường ư, chính miệng nó nói ra như vậy. Nó đã đến những chỗ đó chơi ư?

- Kiêu - Bà hỏi - con đã đến vũ trường chơi? Mẹ đã nói thế nào, con chẳng nhớ gì sao. Trước khi mẹ vào trại, mẹ đã dặn con dù mẹ đi vắng hay đi đâu thì con cũng phải ngoan ngoãn, trông nom nhà cửa cho mẹ, chịu khó học hành. Con đã làm gì thế?

Kiêu quỳ hẳn lên, nước mắt cứ thế xuôi xuống, tràn ra cổ.

- Con xin lỗi mẹ. Con có tội với mẹ. Con đã vì Mẫn Yến mà bỏ học rồi.

Những lời đó như gáo nước lạnh giội vào tim người mẹ vốn đã ủ ê nỗi buồn, đang run lên vì lạnh. Sự thế ra thế này rồi ư, đúng là không thể tin

được. Nhưng nó đã diễn ra, ác nghiệt chưa từng. Nó làm lòng bà tan nát. Nó làm bà chơi vơi đau khổ.

Bà Hát bài hoài đi vào trong, sắp xếp lại những bức tranh và đồ đạc. Xa ngôi nhà giờ trở về, cảm giác hoang tàn như phế tích đã bị lãng quên. Nhìn những bức tranh như nhìn đứa con xa cách lâu ngày, bà không thể dứt mình ra khỏi những suy nghĩ về Kiều. Nó đã làm bà thực sự thất vọng. Sau rồi, bà nảy ra ý nghĩ khoan dung rằng: nó chỉ là một thằng nhóc. Bà thừa biết, đối với một thằng nhóc những cạm bẫy đã giăng lên rồi, nó rất khó lường để không bị dính.

Lúc này khi đã cho phép mình bình tâm đôi chút, Kiều nhận ra mẹ trở về là một điều tốt lành và quá ư bất ngờ. Cậu đang làm bà tan nát, thất vọng, kèm theo những u buồn, sao còn cất được lời nào để thể hiện sự đáng chúc mừng kia. Nhưng cũng không thể không nói đến sự việc này. Cậu bắt đầu nghĩ đến chuyện làm sao để tỏ lòng xin lỗi mẹ, cho mẹ cảm giác mình đang hoan hô mẹ trở về. Tâm trạng cậu thực sự rối ren, cậu thực sự không thể diễn đạt được. Thế rồi cậu không phải đợi thêm, bà mẹ dường như đang cố tỏ ra nhẹ nhõm đối với những đau khổ vừa rồi, thở hắt một hơi, quay vào nói với cậu con:

- Gia đình cô bạn gái con đó, như thế nào?

- Tang thương lắm mẹ ơi. Bố thì bị bắt vào tù, mẹ theo giai, anh bị nghiện không biết sống chết thế nào, chị gái cũng theo giai lang bạt khắp nơi.

Từng lời rõ ràng của thằng con cất lên, khiến bà mẹ cảm giác nặng nề như bước chân loài cọp, lột tả được hết tình hình của một gia đình mà chẳng cần phải miêu tả lên gân lên cốt, người ta cũng sẽ hiểu được mức độ tan vỡ nó khủng khiếp thế nào, và hệ quả là đứa con gái út ít bé nhỏ kia phải chịu ra sao. Người ta sẵn sàng đổ lỗi cho thời kinh tế thị trường đang từng giây được lên dây cót vận hành với tốc độ tối đa chóng mặt. Và, chẳng

cần phải bàn cãi, "cơ chế thực dụng" thời kinh tế thị trường có sức công phá mạnh mẽ đến truyền thống gia đình, tình làng xã, nhân phẩm con người. Mỗi cá thể người như những cỗ máy chỉ biết đến đồng tiền, chỉ tiêu kinh tế, khi mà cánh cửa bao năm bị bưng bít kín cùng với sự ấu trĩ đến khó hiểu thì nay, lại mở tung du nhập tất cả, không chọn lựa mà ào ạt tiếp thu cũng ở dạng ấu trĩ. Những làng hóa phố, củ khoai củ sắn, câu ca dao bỗng bẽ nhau lên phố. Những thất nghiệp, mất đất, bòn rút, tham ô, vợ vét, bệnh tật, đói khát, chính là những đề tài được giới báo chí dày công mổ xẻ cho kín tờ báo, được đặt những hàng tít thật kêu, thật câu khách. Tuy vậy, con người lại chẳng thể dừng lại, chính họ đã tự đặt mình lên lưng con quỷ đỏ (con quỷ kinh tế và ham hố), không thể dừng lại được và, từng ngày giết chết những thuần chất trong người mình.

Để cho thẳng con trai khỏi phải lo lắng nhiều, bà Hát vỗ về một câu: “Con bình tĩnh, tối nay mẹ con mình sẽ nói chuyện nhiều hơn, mẹ đã về đây rồi”. Mẹ là Kiêu nhẹ nhõm hẳn, như người trút khỏi cái xương lớn đang chặn ngang cổ họng.

Cái chết của Mẫn Yến đã lôi được mẹ cô trở về, nhưng phải đến ba ngày sau khi cô chết. Đau đớn đến mấy đi nữa cũng không lấy lại được con. Người đàn bà rũ người như cây dưa héo, kêu gào thảm thiết! Hai bàn tay trắng, sự nhục nhã là cái mà chị nhận lại được sau ngàn ấy thời gian bỏ con cái và gia đình. Gã đàn ông khốn kiếp đó đã cho chị hiểu ra tất cả: Rằng đi với gã, chị chỉ nhận được những xỉ vả và đay nghiến.

Với Kiêu, sự tỉnh ngộ đã trở về. Cùng với sự căm giận, lòng cậu dâng lên quyết tâm mà trước đây nó từng âm ỉ, từng giờ từng phút cậu hướng đến, thực hiện, chinh phục. Cậu chưa từng nói với mẹ nuôi mình ước mơ làm công an. Buổi tối, khi không khí hơi bớt căng thẳng, mẹ nuôi đỡ nhìn nhận “ngôi nhà của mình như hoang phế lâu ngày”, hai mẹ con tâm sự. Kiêu nói: Con có mơ ước làm công an và sẽ học để thực hiện ước mơ đó. Điều khiến bà Hát ngạc nhiên không phải là quyết tâm của cậu con mà là

bản thân ước mơ kia. Sau đó, khi hỏi ra, bà rõ ràng hơn. Ngoài vốn con nhà công an, với những dự định thiếu thời, sự cưỡng hiếp của đám thanh niên kia gây nên cái chết của Mẫn Yến, cho cậu quyết tâm. Chỉ có thể làm công an như bố mới có cơ hội đấu tranh với tệ nạn xã hội. Bà Hát không thấy cậu con trai nói những lời ra miệng, mà nhìn thực vào sự day dứt trong tâm trạng của cậu, bằng những biểu hiện từ cảm xúc đến ánh mắt. Quyết tâm ôn tập để dự thi Đại học Cảnh sát. Nghĩ thế và bà thấy vui. Dù nói thế nào thì bà Hát có thể tin tưởng được ở bước tiến ấy những chiều hướng tốt. Bà ủng hộ con.

Không ai đo được sự căm phẫn của Kiều dâng lên ở mức độ nào. Nỗi ân hận trở đi trở lại trong giấc mơ hằng đêm. Cậu nghe thấy tiếng Mẫn Yến kêu cứu, thấy toàn thân cô tan nát, tứa máu. Giấc mơ khác, cậu thấy cô nát bét dưới bụng mấy con thú mặt người. Thế nhưng bạn đọc sẽ chưa thấy hết nỗi đau của Kiều bộc lộ ra sao, màu sắc thế nào. Chỉ vì cậu muốn giấu nó đi. Càng đau cậu càng muốn giấu nó đi. Cùng thời gian này, cậu gặp Hoảng. Cô vẫn vậy, chỉ đôi mắt là hoang hoải buồn không gì che được. Kiều ân hận trước Hoảng. Cô cậu ngồi với nhau. Cậu nói rõ điều đó: “Tớ rất hận là đã không nghe lời cậu. Sự thể đã xảy ra vậy rồi, tớ có một dự định khác, phải làm người, một con người thực thụ để bù đắp cho những sai lầm nhất thời tớ đã gây ra”. Trong chớp mắt, Kiều biến thành một kẻ sa đọa, trong chốc lát Kiều hoàn hồn trở lại thành cậu bé đầy mơ ước. Hoảng không nghĩ mình có thể giận cậu trong thời gian dài, đúng hơn, cô chưa từng giận cậu. Cô chỉ giận mình không đủ sức để kéo cậu lại bên mình.

KHI VẾT THƯƠNG NẪM XUỐNG

Nguyễn Văn Học
www.dtv-ebook.com

Chương 20

Con trai yêu quý, mẹ là mẹ của con đây. Giờ ở phương trời này, mẹ mê thiết nhớ con. Lúc nào mẹ cũng thấy có hình ảnh của con hiện lên trong đầu. Mẹ muốn vậy, để quên đi những tháng ngày tủi cực ở phương trời xa lạ, đất nước xa lạ này, cái vũng bùn đã chìm mẹ xuống, nuốt chửng mẹ, giam hãm mẹ. Mẹ hứa với con, mẹ đang sắp về với con đây, chỉ ít ngày nữa thôi là mẹ sẽ về. Mẹ sẽ trốn về. Mẹ hứa đấy, bởi vì sau những gì đã trải qua, cùng cực và nhức nhối mẹ đã biết là mình cần phải cố chịu đựng để tìm cơ hội trốn thoát. Mẹ hiểu ra rằng, những người bị bắt vào đây nếu trốn ra, để chúng bắt lại được thì chỉ có nước như đòn. Cho nên, mẹ cần phải làm cho chúng tin tưởng ở mẹ, làm cho chúng nghĩ là mẹ đã hoàn toàn tâm phục khẩu phục theo bọn chúng, chúng nghĩ là trái tim mẹ đã chết, hoặc là chỉ cung cúc làm theo mệnh lệnh của chúng thôi.

Ngày đó con biết không, mẹ hăm hở đến vùng đất mới, đất Điện Biên làm lụng với bà con làng mình, với những người phụ nữ chạc tuổi mẹ bị chồng ruồng rẫy, phải tha phương cầu thực? Ở đó họ sống và làm việc, tự do sung sướng, quên đi phiền muộn, quên đi mọi áp lực cuộc sống. Mẹ đã nghe kể về tình cảm của chị em, sống tốt và đùm bọc lẫn nhau, mẹ đã thấy một tương lai sáng. Nuôi con và để con có tương lai, con cần phải học. Mẹ muốn có tiền để trang trải cuộc sống và việc học hành cho con, để con nên người. Lòng mẹ ngày đó chỉ nghĩ được vậy thôi, cũng một phần trốn tránh người đàn ông cao kều mẹ không thích đó. Khi xe ô tô đi đến một nơi mà có lẽ, chẳng cách Điện Biên bao xa thì chiếc xe chở khách bị bục sầm. Lái xe gọi một lúc ba chiếc xe khác trợ giúp, nhanh chóng ba chiếc xe nhỏ hơn tiến đến. Hành khách được chia ra làm ba, trong đó, bọn chúng cố tình đẩy

những người phụ nữ trẻ sang một xe, nói là xe chở người trẻ sẽ đi nhanh hơn. Còn lại xe chở người già đi chậm và tay buôn cồng kênh riêng một xe cho khỏi phải chen lấn. Ai cũng răm rắp làm theo sự sắp xếp của bọn chúng. Xe đi một đoạn thì chẳng chiếc nào thấy chiếc nào, mẹ ngỡ ngỡ sắp có chuyện chẳng lành. Chúng đã cố tình bày ra cái trò này, và chiếc xe chở những người phụ nữ trẻ đi làm ăn trong đó có mẹ đã không dừng ở Điện Biên mà bị đẩy đến gần biên giới. Bọn mẹ bị chúng nhốt vào một cái nhà như cái hầm nằm sâu trong rừng. Bọn chúng tra hỏi hoàn cảnh gia đình, nhân thân, chồng con. Không hiểu chúng hỏi vậy làm gì, có phải để hiểu hoàn cảnh của từng người mà nhủ lòng thương tha cho. Thế là tất cả nói hết, mẹ còn thêm thắt vào để cho chúng thương hại. Ai cũng cố làm như vậy, kèm theo những lời van xin, khóc lóc. Nghe xong, chúng nói: “Vậy thì sang bên kia để các bà đổi đời!”. Mọi người chưng hửng!

Tất cả đều bị chúng vạch áo xem ngực. Và con sẽ không tưởng tượng được đâu Kiều ạ, để thưởng cho một kế hoạch đã gần như hoàn hảo, chúng tìm ra ba người phụ nữ để “thưởng thức” trước, may mắn mẹ đã nghĩ ra cách “vừa đến tháng”, nên mới thoát nạn. Ba người phụ nữ, một chưa có chồng, tất cả đều trẻ hơn mẹ bị chúng lôi vào phòng, chịu sự cưỡng hiếp. Mười ba người phụ nữ, mười ba thân phận, mười ba khuôn mặt, mười ba nỗi sợ hãi và cùng chung ý nghĩ là phải trốn thoát. Nhưng đã không có ai trốn thoát. Chúng đã ráo trước: “Quên ý nghĩ trốn đi, đến đây rồi chẳng ai trốn mà thoát được đâu. Toàn rừng núi, thổ phỉ, lâm tặc và thú dữ. Muốn tan xác thì cứ việc”.

Lúc đó mẹ nảy ra ý nghĩ thà chết phơi xác ngoài rừng hay làm mồi cho cọp còn hơn làm nô lệ cho bọn chúng. Mẹ cố tìm đường thoát mà không được. Sau đó, không hiểu bằng cách nào mười ba người bị chúng đưa sang Trung Quốc bán cho ổ điếm. Lúc đó, mẹ còn chưa hiểu điếm là cái gì, ở quê hương mình hầu như chưa từng nghe nói đến khái niệm gái làm điếm. Chỉ đôi ba lần nghe ai đó nhắc đến chuyện gái ở nhà thổ hay người bị bắt

vào nhà thổ. Mẹ nhận ra rằng đường dây của chúng rất lớn, hoạt động có bài bản, có sự tính toán kỹ lưỡng.

Ngày đầu bị bán sang đã có khách đến. Mẹ không bị ép đi với khách ngay từ đầu. Hai người bị ép đi đều không chịu, liền bị đánh đập. Vẫn không chịu, bị nhốt vào phòng riêng, bắt nhịn ăn uống ép phải đồng ý, không gật đầu, chúng đánh đập tiếp. Một trong số bọn chúng là người Việt nói: “Đánh nhiều quá e bị thương, khách chê, phải để lành lặn. Bắt nhịn ăn sẽ gây người, khách vẫn chê. Phải làm cách mà khi đi khách thì chúng nó không chê vào đâu được”. Cuối cùng chúng ra sức dụ dỗ, đã có người đành nhắm mắt xuôi tay đồng ý. Ai đồng ý được chúng thưởng tiền.

Mẹ đã không chịu nên bị chúng trói lại, lấy kim châm vào gan hai bàn chân, nhức nhối vô cùng. Mẹ muốn cắn lưỡi cho chết đi nhưng nghĩ đến con, đến bà ngoại, mẹ đã cố sống. Sau rồi mẹ đã phải nghe theo, không thì chúng hành hạ cho đến chết. Đã có cô gái cắn lưỡi tự tử, cô cắt mạch máu, cô dùng dao đâm vào người hoặc uống thuốc độc. Phụ nữ mình gan dạ quá, sẵn sàng chết chứ không chịu nhục. Vào đây, không phải chỉ có người phụ nữ Việt mà còn có phụ nữ Trung Quốc, hoặc tình nguyện, hoặc bị bắt ép đi bán thân. Khách chơi là dân tứ xứ, có cả dân người Việt đi buôn bán, khách du lịch qua chơi hoặc những gã thanh niên trác táng vượt trăm ngàn cây số sang bên này để “thưởng thức” gái Tàu, hoặc “thưởng thức” gái Việt trên đất Tàu.

Bà thế nào hả con? Mẹ thương bà, thương con quá. Cả đời bà chịu khổ, đến khi về già vẫn chẳng được yên, lại phải lo lắng cho mẹ, chăm con. Chắc con đã thành một cậu thanh niên cao lớn lắm rồi nhỉ? Con sẽ khỏe mạnh như bố con, dũng cảm như bố con, có hoài bão lớn. Mẹ mong ngày nhìn thấy con lớn lên, trưởng thành, trở thành một chiến sĩ công an cùng đồng nghiệp dẹp bỏ tất cả các tệ nạn, các đường dây tội phạm, giữ gìn bình yên cuộc sống cho dân nghèo, cứu thoát những người đã bị bắt sang bên này, để tình trạng này không bao giờ tiếp diễn nữa.

Những ngày tháng này, trống rỗng và mệt mỏi, không còn việc gì khác là nghĩ về con, hình dung về con Kiều ạ. Những lúc nhàn rỗi mẹ cũng nghĩ về con, rồi ứa nước mắt. Tất cả những ý niệm đó, dường như không còn quan trọng trong đầu mẹ, mà mẹ cũng chẳng bao giờ nhớ nổi. Mẹ chỉ thấy một ngày trong này bằng cả năm ở ngoài. Mẹ không muốn than thân trách phận bởi cho đến lúc này mẹ hiểu, cuộc sống con người có những tai ương không bao giờ lường trước được. Mỗi con người đều là những cỗ máy do Thượng đế vận hành.

Mẹ đã biết một người phụ nữ vượt lên trên tất cả. Ngày xưa bà ta cũng bị ép làm gái điếm, trải qua bao thăng trầm vất vả, tủi cực của cuộc đời. Bà bị đời ném lại sau khi đã vắt kiệt sức, kiệt cùng nhan sắc và tuổi thanh xuân. Những tưởng bà sẽ không bao giờ gượng dậy được nữa. Thế rồi, tiềm tàng trong con người ấy là một nghị lực phi thường, đến nỗi mẹ phải khâm phục, nhiều gã đàn ông từng mua dâm của bà giờ đã là những ông già cũng phải khâm phục. Một tay bà gây dựng trại nấm lớn nhất vùng, ra tay cứu mang giúp đỡ trẻ em cơ nhỡ. Trong đó, phần nhiều là trẻ em nữ bị bệnh trầm cảm, hoặc có vấn đề về thần kinh. Một trong số những em này đến tuổi dậy thì, với những biểu hiện khác thường của cơ thể làm chúng bối rối. Dù tình thương của bà nọ có trải bao la, thì bà chẳng thể nào quản lý được hết những sinh hoạt hằng ngày của chúng. Bên kia, có những đối tượng là dân xây dựng xa nhà luôn là những kẻ thèm khát, đối tượng mà chúng hướng đến là những em gái ngây ngô chưa hiểu gì về quan hệ nam nữ, hoặc chẳng bao giờ hiểu được chứ đừng nói đến hậu quả. Có em bị chúng dụ dỗ đến để quan hệ. Bà phát hiện ra, mới biết là mình đã sơ hở. Sau đó, bà tìm cách để giáo dục về giới cho chúng, bắt buộc chúng chỉ nên chơi với đàn bà, tránh xa đàn ông. Thế nhưng, bọn nhóc vẫn tò mò tìm đến với đàn ông. Và, một điều còn không may xảy ra đối với bà là đồng loạt cùng lúc ba đứa ngớ ngẩn đó đã bụng mang dạ chửa, chẳng ai biết nên làm thế nào. Phá bỏ thai nhi ư? Hay là để sinh ra một thế hệ người cũng ngớ ngẩn như mẹ chúng? Chuyện buồn cười đến ứa nước mắt. Dù sao đi nữa, thì khả năng của người đàn bà đó là vô biên, đó là theo ý nghĩ của mẹ. Nhìn vào đôi mắt

của bà ta, lạ lẫm, nhức nhối và luôn toát lên sự mạnh mẽ không thể khuất phục được. Cô Thà bạn mẹ, người chịu cực cùng nói thêm có đôi mắt mạnh mẽ như thế. Nếu có được đôi mắt và lòng dũng cảm như vậy sẽ sớm thoát khỏi nơi này, sẽ thành người phụ nữ mạnh mẽ, kiên cường.

Chẳng bao giờ cô Thà có được đôi mắt như vậy, con biết đấy. Không phải cứ muốn là được. Khi sinh ra thì mỗi người đã chẳng thể tự chọn cho mình đôi mắt, cũng chẳng thể chọn cho mình cái không gian để đôi mắt đó nhìn nữa. Vì thế, đôi mắt của cô ấy còn phải chứng kiến mình và người khác chịu khổ, phải nhìn mình đang từng ngày phơi thân trên giường, để làm thỏa mãn cơn thú vật của những gã đàn ông.

Trái lại, Thà là người yếu đuối, mau nước mắt, từng muốn cắn lưỡi, hay làm gì đó, nhưng sợ đau. Nhất là không chịu được kim châm vào gan bàn chân. Cô ấy sẵn sàng nghe theo bọn chúng, cúc cung phục vụ những gã đàn ông chúng muốn. Mau nước mắt, nhút nhát, hướng nội, sở hữu một ông chồng nghiện rượu và tới bốn đứa con, lấy chồng xa, mặn mà, đó là những gì mà mẹ biết ở người phụ nữ này. Nếu so tuổi thì Thà còn hơn mẹ mấy tháng, nhưng mở miệng ra là gọi chị xưng em với mẹ, cho nên mẹ không còn cách nào là chấp thuận, sẵn sàng chia sẻ, tâm sự với người chị em này. Thà rất muốn cùng mẹ trốn khỏi đây. Những ngày trống huơ tình người này, hai chị em cưu mang, đùm bọc lẫn nhau. Dù rằng, có những mười ba người cùng bị bắt sang một đợt, nhưng đã bị phân tán mỗi người mỗi nơi. Hình như có người đã trốn được, người được công an cứu, người đã lập gia đình, hoặc là chết, mẹ không biết hết. Mẹ dặn Thà phải luôn thận trọng làm cho chúng tin tưởng, hướng đến một mục tiêu là... chạy thoát.

Ngồi nhớ, tâm sự với con và nước mắt chảy đầy tay. Nhưng con yêu, mẹ không thể dừng nghĩ đến con, lúc nào cũng hướng về con, bởi vì đời mẹ chỉ còn mỗi mình con. Con có thể nói cho mẹ biết tình hình ở nhà không? Nếu có thể bằng cách nào đấy, đến tối khuya, hãy cho mẹ biết, giờ thì mẹ phải đi làm đây. Ngoài kia, Trung Quốc cũng có nhiều gia đình còn nghèo

khổ như dân chúng ta vậy. Ở đâu cũng vẫn còn những tiếng gào thét của kiếp nghèo, của những số phận đang mưng mủ. Mẹ phải dùng nhớ con ở đây để làm việc, có chết cũng không ngờ được là có ngày, mình lại là người đàn bà chỉ biết nằm ngửa ra chịu trận, cho đến già khòm mà không biết ngày nào ngẩng đầu lên.

Hãy đợi mẹ về, Kiều nhé!

KHI VẾT THƯƠNG NẪM XUỐNG

Nguyễn Văn Học
www.dtv-ebook.com

Chương 21

Có cảm giác của tình mẫu tử trong mơ thật. Kiều nhìn thấy khuôn mặt mẹ hiền từ hướng về phía mình. Nhưng mẹ không phải ở đây mà ở một vùng trời nào đó không nhận ra nổi, nơi ấy ảo mờ như sương khói và, dường như rất nhiều nước mắt với máu. Những cây hoa máu đỏ tươi giương lên những cánh hoa đỏ tròn như cục máu lớn. Khuôn mặt của Kiều - chứng tỏ cậu đã mất ngủ nhiều ngày, nó đang nhàu nhĩ như tấm ga trải giường bị vò rối, giờ là lúc cậu cần thời gian để thiếp đi. Chỉ cần thiếp đi được là mọi sự sẽ khác. Trước hết là ở tinh thần, sẽ dần đi vào ổn định, sau nữa là thân thể, cậu sẽ khắc phục hậu quả của những cuộc rượu kéo dài thâu đêm, những tiệc nhậu, căn “tài mà” và làm tình liên tiếp cùng Mẫn Yến.

Có những biểu hiện của tình mẫu tử, thắp ngay lên mặt Kiều khi cậu đang ngủ. Miệng cậu tọt tẹt như trẻ thèm ăn nhưng đó là biểu hiện của những hồi ức tuổi thơ trở về trong cậu, có mẹ và bà ngoại. Những ngày thơ bé bao giờ cũng được ghi nhớ nhất trong hình dung về quan hệ giữa mẹ và con. Lớn lên, đứa con có những hình dung trong quan hệ về tình yêu nam nữ của riêng chúng. Chỉ khi bị ném bật về tuổi thơ, chúng mới nhớ đến những hoài ức. Cậu không ngừng nói chuyện với mẹ trong mơ, những lời nói rành rọt đến nỗi ở dưới nhà bà Hát nghe thấy, bà thực sự đau lòng. Cậu bé đáng thương đó đang khao khát mẹ về, nhưng người mẹ của nó ở đâu?

Sự việc này diễn ra trong nhiều ngày mê mết, trong khoảng thời gian từ 11 giờ đêm đến 5 giờ sáng. Bà Hát rành như vậy, bà thức để nghe tiếng con nuôi nói chuyện với mẹ nó trong mơ. Miệng nó luôn luôn ở tư thế mở, phát âm, có điều gì đó vồ vập nữa.

Và đó là tiền đề để những ngày sau đó, Kiêu mơ thấy những giấc mơ lạ. Những giấc mơ không có hồi kết cứ như người chết bất nắp quan tài đứng dậy. Nó đẩy cậu vào hoảng loạn về tinh thần. Hoảng loạn tiếp hoảng loạn sẽ mãi chìm tâm trí cậu xuống. Tuy rằng, Kiêu có khắc phục, để nó không ảnh hưởng đến việc ôn thi của cậu. Khi mà cậu đang được đặt lên dây cung, chỉ chờ mục tiêu là bắn.

Giấc mơ hoảng loạn thứ nhất là Mẫn Yến. Cô chỉ đến sau giấc mơ Kiêu nói chuyện với mẹ đẻ của cậu. Mẫn Yến vẫn với khuôn mặt đó, đầy máu và vết thương. Xung quanh cô những hình hài quái dị lớn vồn, chúng biết trêu ngươi, biết chọc cười và cười ha hả. Chúng là cái gì đó cậu không bao giờ biết tên. Thế nhưng chúng đang tồn tại xung quanh Mẫn Yến, tồn tại trong giấc mơ cậu. Cậu hỏi: “Em đang đứng ở đâu thế?” Mẫn Yến trả lời: “Em đứng ở đất nước của em. Đất nước chỉ có những hình thù quái dị, những con người quái dị. Em là vua của đất nước này nên hình hài còn rõ là hình người. Em phải đẹp nhất trong đất nước của em”. Sau đó, Kiêu nhận ra rằng, những hình thù quái dị kia là rất nhiều dạng hình của tội lỗi, của sa đọa. Chúng là trộm cướp, mại dâm, thuốc lắc... Ôi, thế giới của Mẫn Yến, thế giới mà cô đang làm vua. Vua của những thứ như vậy ư? Kiêu gọi: “Mẫn Yến, em trở lại đi, đừng làm vua của nước đó”. Mẫn Yến lắc đầu: “Không trở lại được nữa. Chừng nào còn những thứ này thì em không trở lại được, em phải ở đây để lãnh đạo chúng, cai quản chúng”. Nói rồi, Mẫn Yến

biến mất.

Giấc mơ hoảng loạn thứ hai là những người đàn bà đi trên một chiếc ô tô. Nó đã lao xuống vực sâu trên đường về xuôi. Trong đó có mẹ Lệ của Kiêu. Điều này như một bản án chết đối với số phận của những con người đang từ phương trời nào đó trở về. Kiêu không có ý niệm rằng chiếc xe này đưa những người phụ nữ trở về từ Trung Quốc. Cậu không hề biết mẹ mình bị bắt sang đó. Vậy thì, giấc mơ mô tả những người phụ nữ trở về từ Điện

Biên sau thời gian đi làm kinh tế. Và hẳn nó đã được mô tả từ rất lâu rồi chứ không phải bây giờ. Cú rơi từ trên đường xuống vực sâu đó, chắc chắn không thoát khỏi cái chết. Mẹ ơi, nếu điều đó là sự thật thì mẹ vĩnh viễn chẳng về được nữa. Và hiện thực đã rơi tõm, nó không đứng về phía cậu, bằng chứng là tất cả những tin tức về mẹ đều không mấy may hiện hữu. Cho nên phải chờ.

Nhưng giấc mơ đó còn tiếp diễn một vài phút, đó là giai đoạn người mẹ biến thành ma, vật vờ nơi thâm u. Kiều hỏi về nguyên nhân tai nạn. Mẹ nói: “Có hai nguyên nhân khiến những người như mẹ rơi xuống vực sâu, là người lái xe và người làm đường”. Mẹ cũng biến mất. Vậy thì, chuyện có người nhìn thấy mẹ ở Đồng Văn chỉ là một ảo ảnh. Có thể người ấy nhìn thấy một ai đó gần giống mẹ nên nghĩ đó là mẹ. Ông ta chẳng cần phải chứng minh. Ông ta chỉ coi người đó như một cơn gió ngoài đường.

Giấc mơ hoảng loạn thứ ba về Mẫn Hoảng. Cô bị cái ác đuổi theo, những cám dỗ đuổi theo, tội lỗi và sa đọa đuổi theo. Chân cô lao đao chạy trên đường, mồ hôi toát ra. Cái ác hiển hiện hình thù quái dị của nó, tất cả, đuổi theo cô. Cô chơi với, kêu cứu, vấp ngã, trầy da, vãi máu, bong gân. Cùng lúc, dồn dập, đuổi bắt. Cái ác muốn quàng nó lên vai cô, gác khuôn mặt của nó lên khuôn mặt cô, đặt đôi chân đen ngòm tội lỗi vào trái tim cô, đặt đôi tay vấy máu lên đôi vai bé nhỏ yếu đuối đó, nói bằng khuôn miệng xinh xắn lương thiện cô. Cái lưỡi chỉ biết uốn và phục tùng quý sứ đó liếm vào mặt cô. Trời đất, đó là một cuộc đuổi bắt kinh hoàng nhất mà cậu từng thấy. Xung quanh cô mặt đất bụi mù, tuyệt nhiên không có ai có thể giúp đỡ cô, an ủi cô, cứu cô thoát khỏi kiếp nạn này. Bởi vì cô không tìm thấy con người nào trong sạch có khả năng giúp đỡ mình. Bản thân họ cũng đã là tay sai của cái ác. Họ là những con thú đội lốt người. Khuôn mặt của họ thực hành cái ác, nói lời của cái ác, tiếp tay cho thế giới của chúng.

Trong vô thức, không phải, đó là ý của cô, Hoảng gọi tên Kiều. Hoảng muốn có sự giúp đỡ của cậu. Cô đang rất sợ. Cô muốn có bàn tay của Kiều

đưa ra, kéo cô vào, để thoát khỏi bàn tay của cái ác. Nhưng Kiều đã không đến đó được. Hai người cách nhau một thế giới, hoặc ít nhất là một ranh giới xa xôi vô cùng. Cô kêu lên, bàn tay Kiều đưa ra chẳng thể nào tóm được tay cô. Cô xa dần, trôi dần, cảm giác chuẩn bị rơi tồm. Kiều hét “Hoảng!”, một tiếng xé trời, nhưng cô đã rơi xuống vực sâu, sâu hút. Kiều không biết vực sâu đó, là biểu hiện của cái gì, cái thiện hay cái ác. Nhưng cô đã rơi xuống đó rồi, Kiều ở trên, cúi xuống, khản giọng gọi, nhưng chẳng được. Dưới đó chỉ là một khoảng trống vô hình, cái ác vẫn nhung nhúc như đàn dòi, cả triệu triệu con vẫn bủa vây khắp nơi. Chân Kiều va vào nó, giẫm vào nó, đôi khi nát bét, bốc mùi khăm khăm.

Thứ tư là giấc mơ về mẹ nuôi. Mẹ cũng sống trên bờ vực của sự sa ngã. Cái ác bủa vây mẹ. Cậu thấy những người đàn ông, những gã say rượu cầm trên tay thuốc độc, máu và nước mắt đi rêu rao khắp nơi. Nó giống như những hình ảnh kỳ quái trong phim của thời trung cổ hay thượng cổ gì đó, hoặc loại phim giả tưởng.

Cậu thấy cả những gã đang cầm trên tay máu của người nghèo, nước mắt của họ, cầm cuộc sống của họ đi rao bán, lấy tiền mua dâm, mua lấy cuộc sống sa đọa. Những gã đàn ông đó đòi mua phẩm giá của bà Hát - mẹ nuôi, mua trái tim đầy nhân hậu của bà. Dứt khoát bà không chịu bán. Chúng cưỡng bức, bắt ép, hành hạ, dọa dẫm, làm đủ trò để biến trái tim bà thành cục đá. Chúng đã tìm nhầm người, nghĩ rằng người nào cũng dễ bị mua chuộc như những người chúng đã mua được. Để thoát khỏi sự cám dỗ đó, bà Hát đã chọn cái chết, nhảy xuống vực sâu. Một cái chết đau đớn của một người lương thiện. Có bao nhiêu người dám chết như thế. Mẹ anh hùng quá, cậu nghĩ. Mẹ quả là người đàn bà đá, sẵn sàng chết trong vinh quang chứ không chịu sống trong ô nhục. Mẹ hoàn toàn đáng được tôn vinh.

Kiều đã ngủ một giấc kéo dài, chưa bao giờ diễn ra trong đời cậu. Cả những giấc mơ với những ý niệm khó hiểu. Để cắt nghĩa được thì đúng là khó hơn lạc đà chui lỗ kim. Cậu vẫn không ngừng mơ, những nhân vật

khác, những hoàn cảnh khác với một bối cảnh lạ lùng. Nếu nói là những vấn đề đang được tiên đoán thì cũng không ngoa. Kiều định sẽ giấu chuyện đó một mình, chỉ một mình cậu biết. Nhưng cậu đã không thể giấu, đành nói với mẹ. Dù sao có người chia sẻ được vẫn hơn. Nếu không nói ra, cái đầu non nớt đang cần hồi sinh kia sẽ nổ tung.

KHI VẾT THƯƠNG NẪM XUỐNG

Nguyễn Văn Học
www.dtv-ebook.com

Chương 22

Thành phố đang mùa hoa, dự báo những điều nhân nghĩa và sự sung túc của cuộc sống ấm no hạnh phúc. Người ta nói đến sự phát triển, nhưng là sự phát triển nào? Thế nào là phát triển, con người có cần quá nhiều như vậy không? Thế hệ những người trẻ đang ở đoạn đường nào?

Lúc này tôi đang ngồi với Kiều, cảm giác cậu chững chạc vượt tuổi như ô tô đã vượt qua hàng ngàn chiếc xe đạp trên đường. Hai mươi hai tuổi, sinh viên Đại học Cảnh sát với rất nhiều chiến công và được nhiều người biết đến. Phải kể đến những hành động dũng cảm của cậu khi ngăn chặn tội phạm cướp giật ngoài bến xe, giúp công an bắt ổ chích hút, tội phạm giết người bỏ trốn... Có ai ngồi mà đếm từng ngày trôi đi bên cửa sổ, cũng như đếm vó ngựa ngoài kia khắc khoải hay vụt nhanh thế nào. Đúng là có sự thần kỳ xảy ra với Kiều. Cái chết của cô bạn gái mà cậu từng mê mẩn, sa đà vào chuyện tình ái mà quên mất ước mơ. Ước mơ ngày đó lạc lõng nơi nào, bị treo lên cây, nóc nhà cao tầng, hay bẹp rúm rỏ dưới đáy tâm hồn. Cái chết của Mẫn Yến, tuy là khổ đau nhưng lại là ngọn lửa thắp cháy khát vọng đang dần tan, thối rữa trong tuổi trẻ của cậu. Mẹ của Mẫn Yến phải trả giá về hành động của mình. Trở về với hai bàn tay trắng và trái tim đầy vết thương còn là quá nhẹ đối với một người mẹ từng hư hỏng. Bà ăn năn thì con gái đã chết. Việc cần làm ngay lúc này là tìm một con trai một con gái về, cho chúng cuộc sống. Bà phải làm lại từ đầu để hồi sinh những con người mới. Cũng như Kiều, phải hồi sinh.

Mẹ nuôi ra khỏi trại tâm thần, với những suy nghĩ giằng xé, sau đó thay đổi thần kỳ. Để động viên cậu, cho cậu đứng lên. Đã có lúc, sau khi chép được chuyện này vào một cuốn sổ, dự định sẽ làm thành tiểu thuyết,

tôi bất chợt ao ước mình đã từng kinh qua chuyện này, có nghĩa đã từng trải qua số phận của Kiêu, để chính tôi viết nên cuốn sách của đời mình. Nói thế, Kiêu cười xòa, nụ cười lấp lóa ánh trăng: “Sao thế được, cậu không chịu được khổ đâu, nhìn tướng cậu là biết”. Ôi không, tuy tôi chân yếu tay mềm, cũng phải trải qua vất vả khổ đau và những thiệt thòi tuổi niên thiếu, nhưng nó không lãng mạn bằng quãng đời của Kiêu, không có những yếu tố “tiểu thuyết”. Kiêu bảo: “Muốn viết thì cậu cứ viết, tớ sẽ hậu thuẫn”. Tôi gật đầu cảm ơn.

Chúng tôi ngồi mổ xẻ những giấc mơ của Kiêu. Tôi không cho những điều đó là quan trọng đối với cuộc đời cậu, rõ hơn là sẽ ảnh hưởng gì đến cậu. Còn cậu thì tha thiết được tôi chia sẻ. Cậu nói đối với cậu điều đó rất quan trọng, cho phép hình dung về những nấc thang sắp tới của một con người. Tôi nói:

- Đó có phải là những ảo ảnh không? Tôi khẳng định là như vậy. Là những ảo ảnh. Cho nên Kiêu đừng tin vào ảo ảnh.

- Không phải, nó có tính chất dự báo đấy. Rơi xuống vực sâu, tất cả những người đó, những nhân vật trong giấc mơ. Tớ có cảm giác cả xã hội đang rơi xuống vực sâu vậy, nếu không làm thay đổi thì hậu quả thật khó lường.

- Có phải do cậu cả nghĩ, nhạy cảm quá không?

- Điều này thì... chưa chắc. Những linh cảm của tớ, nếu không chắc chắn trăm phần trăm thì cũng phải đúng tám mươi phần. Còn tớ còn cậu, chúng ta thử để ý xem nhé. Ít nhất chúng ta còn tồn tại vài chục năm nữa. Thời gian đủ để chúng ta nghĩ ra và chứng kiến những thay đổi hay những mất mát đó.

- Cậu cứ như nhà chiêm tinh vậy, hoặc một ông cụ non, hoặc một thiên sứ.

- Tớ chẳng là gì hết, tớ chỉ nói những điều mình nghĩ thôi. Sẽ là gì đây ở xã hội này, nếu những người ở thế hệ chúng ta không có một đóng góp. Không phải tớ tuyên truyền, nhưng đó là những gì đang hiện hữu. Có thể tớ nói như một ông cụ thật, đặt ra những vấn đề to tát thật nhưng cậu hãy nghe tớ.

- Được rồi, tớ nghe cậu. Tớ cũng là thanh niên, mà thanh niên là thế hệ làm chủ tương lai của đất nước. Tớ cũng đang vận hành mình đây, hành trình của tớ âm ỉ chỉ chờ ngày bùng phá.

- Vậy thì tuyệt, chúng ta hợp nhau đấy!

Hai người đưa tay ra bắt.

Có những ngày hai chúng tôi đến trường của Kiều. Dưới đó nhiều "bóng hồng" tôi không thể cấm mình đừng thèm khát. Tôi dự tính họ đẹp khủng khiếp, sau này trở thành cảnh sát, nhan sắc đó sẽ khiến lũ tội phạm điêu đứng. Kiều rất tự hào được học cùng họ. Bởi vì cậu cảm mến chân thành những người con gái có cùng ước mơ, công việc sau này có thể sẽ rẽ theo một hướng khác, có nghĩa họ chưa chắc sẽ cùng đi trên một con đường. Mọi chuyện đều không và có thể xảy ra.

Kiều vẫn gặp đồng nghiệp của bố ngày xưa. Họ đã từng về nhà và quan tâm giúp đỡ cậu. Giờ vẫn vậy, họ coi cậu như con, lúc nào cũng quan tâm đến sự sống chết của mẹ cậu, thường xuyên hỏi han tình hình. Nhưng mẹ cậu vẫn bật tin.

Hoảng giờ đã làm cho công ty liên doanh với nước ngoài, thi thoảng Kiều có gặp. Chẳng thể nào vô tư được như xưa nữa. Lời này do cậu nói ra, cậu cảm thấy vậy. Bản thân mỗi người không thể khiên cưỡng đối với mối quan hệ đã ít nhiều bị thời gian, những biến cố o ép cho méo mó. Đẳng này, sau vết thương cậu gây cho cô, khó lành. Cậu nghĩ không còn mặt mũi nào để nói đến chuyện cũ, tháng hoặc đôi ba lần cậu hình dung về tình yêu đó.

Nếu nói là yêu, thì giờ ở cậu hóa ra chỉ là lừa dối, cậu thấy thương hơn yêu. Tôi đùa: “Hay là giới thiệu cho tớ”. Kiều nhăn mặt: “Chỉ đùa... biết đâu được cánh nhà thơ lãng mạn các cậu...” “Cánh nhà thơ thì không có quyền được yêu ư?”. “Không. Cánh nhà thơ các cậu, khuôn mặt ít ai được dán tem, tin thế nào...” “Tớ là bạn cậu mà”.

Người như Kiều ắt hẳn có nhiều cô gái trong lớp để ý. Cậu chưa dám để một cô gái nào “lọt” vào mắt mình. Đúng hơn cậu đang muốn hoàn thiện mình. Không còn cái cực đoan mà đời đã vô tình tặng cậu, gieo vào niên thiếu của cậu. Giờ cậu yêu đời và đầy khao khát. Bản thân tôi quen Kiều do một lần bị tên cướp giật điện thoại. Kiều nhìn thấy đuổi theo, bắt được, lấy lại điện thoại. Sau đó thi thoảng gặp nhau, thấy hợp thì kết thành bạn thân. Hối, tại sao ở môi trường khắc khe như vậy mà cậu thường xuyên được “hoạt động” bên ngoài. Kiều nói: Mình là trường hợp đặc biệt. Một nụ cười rất đời thân thiện được nở ra, như bông hoa phượng đầu hè trong nắng.

Cuối cùng thì Kiều cũng giới thiệu Hoảng cho tôi. Chẳng bao lâu tôi đã có thể mời Hoảng đi uống nước. Đó là một cô gái thân thiện, dễ mến hơn cả những gì Kiều mô tả. Cô đoán già đoán non tôi là nhà văn, bởi cô thấy cách ăn nói của tôi như nhà văn. Tôi cười xòa: “Tôi chỉ là một người viết”. Những ngày tiếp sau, ba chúng tôi đã có thể cùng nhau tâm sự, thậm chí là những chuyện sâu kín nhất. Kiều và Hoảng bớt khiên cưỡng. Sự có mặt của tôi như một thứ gia vị xúc tác, làm cho bát canh trong đó có Kiều và Hoảng vốn đang nhạt nhẽo trở nên ngon lành.

Một ngày, như biết bao ngày bình thường khác, tôi mang “ống kính” của người viết văn đi soi rọi cuộc sống của thời mình, với những sinh động đang diễn ra ở các chiều cắt, những rẽ lối. Những khuôn mặt vẫn qua đi trong tôi, ẩn tượng và không. Bao nhiêu khuôn mặt, bấy nhiêu thân phận. Chưa bao giờ, có lẽ vậy, người ta liệt kê xem mỗi thành phố có bao nhiêu loại khuôn mặt. Tôi có thể kể ra, bằng quan sát và nhạy cảm của mình, ít nhất có thể biết gần hết những loại khuôn mặt khác nhau. Và, đang hình

dung về một khuôn mặt ở ngay trong căn phòng bé nhỏ, méo mó cũng giống một khuôn mặt, chất chứa đầy sách của tôi thì Kiều tìm đến. Tiếng gõ cửa gấp gáp và chắc chắn tim của chủ nhân tiếng gõ đang đập loạn. Tôi gọi Kiều lên, cậu phờ phạc với vệt râu từ hôm trước chưa cạo đang run run. Trên ngực cài miếng băng đen, thứ để thể hiện cậu đang để tang ai đó. Tôi ngạc nhiên nhìn vào, Kiều nói để tang mẹ đẻ. Tôi không tin. Kiều nói: “Mẹ tớ đã chết rồi”.

Tôi điếng người sau câu nói ấy. Kiều hạ cái thân xác vô hồn của mình xuống một cách nặng nề. Đó là tâm trạng của một người vừa xảy ra mất mát, mất thực sự, một điều không bao giờ trở lại nữa, không bao giờ sống lại được. Dù tôi có nói thế nào thì

Kiều cũng khẳng định mẹ mình đã chết. Cậu thấy chuyện đó qua giấc mơ.

- Chẳng lẽ cậu có thể tin vào giấc mơ của mình. Giấc mơ chỉ là giấc mơ, tớ không thể tin vào chuyện đó. Cậu hãy tin là mẹ cậu vẫn còn sống.

Kiều lắc đầu:

- Nếu còn sống thì thời gian vừa qua phải về rồi. Giấc mơ nói rằng mẹ tớ đã trốn được.

- Trốn bằng cách nào?

- Mẹ tớ và người bạn của mình đã làm cho chủ tin, sau đó trốn được, đi trình báo công an và được họ đảm bảo an toàn, rồi được đưa về biên giới Việt - Trung. Phía bên kia chỉ bảo đảm cho mẹ tớ qua được biên giới. Từ đó mẹ tớ và người bạn của mình phải tự lo lấy, tất nhiên có được cấp ít tiền tàu xe.

- Vậy thì sao chứ? Có chuyện gì xảy ra trên đường về sao? - Tôi sốt ruột hỏi.

- Đúng là có chuyện xảy ra trên đường về. Cậu biết đấy, thoát khỏi nơi đó để trở về nước, về lại với gia đình, có lẽ còn sung sướng hơn được về thiên đàng. Mẹ tớ và người bạn của mình hân hoan trong niềm vui sướng, cả trong niềm vui những người ở ổ điểm đó sẽ được giải thoát vì hai người đã báo cho công an Trung Quốc. Nhưng chẳng may, hai người đã bị kẻ khác bắt lại, trên đường chạy trốn bị rơi xuống vực.

Tôi nổi hết da gà, nhắm mắt để Kiêu kể tiếp. Lẽ nào điều đó đã xảy ra như thế thật, gần như giấc mơ mà Kiêu đã thấy trước đó. Chưa tin hẳn, bởi nó chưa đủ căn cứ, hay một chi tiết chắc chắn nào đó để có thể tin. Tôi nói với Kiêu: “Chỉ bấy nhiêu thôi chưa khiến người ta tin là mẹ cậu đã chết”. Giọng Kiêu thảng thốt:

- Mẹ báo mộng cho tớ. Trong mơ, hai mẹ con đã nói chuyện với nhau. Mẹ vừa nói vừa lau những vết máu trên người, khủng khiếp lắm. Mẹ nói tớ phải cố gắng, sống và thành người có ích. Tớ không muốn mẹ đi, tớ đòi mẹ trở về với tớ. Nhưng cậu thấy đấy, mẹ tớ đã chết và mẹ nói không thể về được, mẹ con chỉ có thể gặp nhau trong mơ. Tớ không tin, không muốn tin. Mẹ bảo: “Hãy ra ngoài, nhìn lên trời con sẽ thấy một ngôi sao to nhất, con cũng sẽ thấy một chiếc khăn trắng ngay cạnh chỗ nằm của con. Đó là khăn tang cho mẹ. Con hãy tin”. Khi tỉnh dậy, tớ đã thấy chiếc khăn, chạy ra ngoài nhìn lên trời đã thấy ngôi sao xanh biếc. Mồ hôi tớ vã ra, toàn thân như bị rút sạch sẽ từng đoạn xương. Mẹ tớ đã chết thật rồi. Tớ phải tin điều đó.

Kiêu rút trong túi ra mảnh khăn tang trắng, cậu nâng niu nó như nâng niu báu vật của đời mình, nhìn và ngấu ngiến đau khổ.

KHI VẾT THƯƠNG NĂM XUỐNG

Nguyễn Văn Học
www.dtv-ebook.com

Chương Cuối

Năm năm trôi qua, biết bao nhiêu đám mây đen trắng đã trôi qua bầu trời. Những trận mưa gió đã trút xuống dân gian, không ai cầm bút mà ghi nó lại. Không ai có thời gian, tâm trạng nào làm điều đó, điều vô nghĩa, xoàng xĩnh, chẳng ra tiền. Một người viết là tôi đã cầm bút ghi lại tất cả những trận mưa to nhỏ mình gặp, chỉ để làm một nhật ký trong đời, chỉ để xem từ giai đoạn đó trở đi, cứ đánh dấu từ sau giấc mơ Kiêu chắc chắn mẹ mình chết, tôi chứng kiến bao nhiêu cơn mưa.

Kiêu đã là một chiến sĩ, oai phong dũng cảm. Thời gian cho tôi là một gã đàn ông, thời gian cho tôi là chồng Hoảng. Chúng tôi tìm thấy điểm chung ở nhau, làm đám cưới. Tôi vẫn tự hào đó là một người bạn chân tình, một người vợ đảm đang, và nàng còn giống như một người mẹ của tôi nữa. Điều đó chẳng có gì phải xấu hổ, tôi tự hào vì điều đó, vì tình yêu của nàng đối với tôi, vì sự săn sóc của nàng đối với một người viết văn, chuyên vác cái "máy quay" nhãn quan của mình đi quan sát thiên hạ, những lát cắt cuộc sống để vẽ thành truyện ngắn hoặc tiểu thuyết. Tôi hạnh phúc vì tình yêu, vui vì tình yêu và tự hào vì tình yêu. Không có sự khiên cưỡng nào, không có chút rắc rối gì ở giữa tôi, Kiêu và Hoảng. Bởi vì tôi tin, Hoảng và Kiêu đã nghĩ đến những điều lớn lao hơn là ôn lại chuyện chẳng vui gì trong quá khứ. Chúng tôi nhìn đến ngày mai để sống.

Ngần ấy thời gian đã trôi qua, ngần ấy thời gian không dập tắt được sự thèm khát của bà Hát, mẹ nuôi Kiêu. Những năm tháng đó, đã trôi đi như những đám mây trên trời và chỉ khắc lại trong lòng bà Hát sự thèm khát, thứ tình yêu nguyên thủy đối với cậu con trai. Đêm dài là kẻ thù của kẻ không được thỏa mãn, đêm dài liên tiếp kéo nhau đi mãi. Bà không muốn

làm tổn thương con một lần nữa. Sự chịu đựng mỗi ngày dày thêm, mừng mủ, âm thầm thiêu đốt. Kiêu chưa yêu thêm được một người nào khác, ấn ức sôi trào trong cậu. Cuộc sôi trào to lớn nhất đã đánh bại tất cả những kìm nén, rào cản, khiến cậu ngã nhào, không còn chống đỡ nổi một đòn. Cậu không cựa quậy, đầu hàng trước cơn sóng trào của bà Hát đổ bộ lên mình, hai con người lúc đó, không hiểu đã tìm đâu ra cảm xúc, để cùng lúc âm ào giật lên, thét gào. Sau đó là một sự hụt hẫng, ân hận của Kiêu. Cậu thấy mình đã sai, hoàn toàn, luôn miệng rủa “Tôi là kẻ khốn nạn”, rồi dấm thùm thụp vào ngực.

Ngày quang mây và mát mẻ, chương trình dự báo thời tiết hôm qua đã nói rõ về vấn đề này. Tôi và Hoẵng ngồi trên tầng trên cùng của tòa nhà cao nhất thành phố. Xin nói trước, tôi không phải là kẻ tài cán gì, nhưng để có thể đứng nhìn thành phố từ tầng cao nhất của những tòa nhà thì tôi “đàm phán” giỏi hơn bất kỳ ai. Đó là thú vui của tôi, niềm tự hào tôi.

Những con phố nối với nhau như những sợi chỉ. Những dòng sông góp phần làm cho “cuộn chỉ” của thành phố rối bời. Nhưng ai cũng chắc chắn một điều rằng, những dòng sông không thể vươn tay được nữa, tay chân chúng mỗi ngày bị chặt dần bởi sự vô trách nhiệm của con người. Thành phố triệu triệu dân. Con người vẫn sống và tồn tại. Dưới kia, người ta đang lao vào nhau, chinh phục và đuổi bắt. Đây là bến bờ hạnh phúc, là điểm tựa và chân lý của cuộc sống. Tất cả chỉ là tương đối. Tôi vác máy quay của mình lên đây, là chính tôi, nhãn quan tôi, có cả người vợ thảo hiền trong một ngày rất đổi hiền lành. Tôi thích vậy, chụp hình ảnh của một nơi con người đông đúc nhất của đất nước để nghĩ về mình, nghĩ về họ, và cuộc sống của chúng ta. Đã có ai bỏ thời gian để nghĩ rằng mình đang đứng ở đâu trên thế giới này? Còn tôi, đang ở một điểm cao. Sẽ còn biết bao ngôi nhà cao tầng khác mọc lên, hơn chỗ tôi đang quan sát bây giờ, nhưng tôi đang thấy dưới kia, con người đang tan dần...

Khi tôi và Hoảng đang thảo luận về sự tăng dân số đột biến của năm qua mà một số tờ báo đã lưu tâm nói đến thì chàng công an trẻ gọi điện, giọng cậu ta gấp gáp:

- Tôi đang trên xe đẽ vào miền Trung, mẹ nuôi tôi bị tai nạn trong đó. Chiếc xe lao xuống vực. Thì ra, bà ấy còn một cô con gái trong Sài Gòn. Chuyến này bà vào đó tìm cô. Tôi không hề biết, phải đến hôm qua khi đọc xong lá thư mà mẹ nuôi để đầu giường, tôi mới biết. Vợ chồng cậu chờ tôi về, sẽ có nhiều chuyện nhờ giúp. Không rõ là có cứu được mẹ nuôi không, người ta thông báo bị thương nặng lắm.

Tôi ừ rất to, tay vẫn áp điện thoại vào tai dù phía đầu dây kia đã cúp. Đầu tôi ù đặc. Vực sâu, sao cứ ám ảnh Kiều mãi? Sao cứ ám ảnh tuổi trẻ của tôi và Kiều? Sao cứ phải là rơi xuống vực sâu? Làm sao để vết thương ngậm miệng khi mà đời đã tạo cho chúng tôi chi chít vết thương? Ai cho chúng tôi liều thuộc đặc trị. Ai ai ai?

Hà Nội - Sầm Sơn

4-2008

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương Cuối](#)